

மொழியியல்

தொகுதி 3

பிப்ரவரி - ஜூன்

எண் - 4

பதிப்பாசிரியர்கள்

ச. அகத்தியலிங்கம்

செ. வை. சண்முகம்

வ. ஞானசுந்தரம்

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகத்தின்
காலாண்டு இதழ்

1980

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகம்

பதிவு எண் 2 (1977)

அண்ணாமலைநகர்

செயற்குழு

தலைவர்	டாக்டர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் (மதுரை)
துணைத் தலைவர்	டாக்டர் முத்துச்சண்முகன் (மதுரை)
செயலாளர்	டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம் (அண்ணாமலைநகர்)
பொருளாளர்	டாக்டர் ந. குமாரசாமி ராஜா (அண்ணாமலைநகர்)
உறுப்பினர்கள்	டாக்டர் மா சு. திருமலை (மைசூர்)
	டாக்டர் பொன். கோதண்டராமன் (சென்னை)
	டாக்டர் சி. சுப்பிரமணியம் (நாகர்கோவில்)
	டாக்டர் மோ. இசரயேல் (மதுரை)
	டாக்டர் கி. கருணாகரன் (அண்ணாமலைநகர்)

மொழியியல்

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகத்தின்

காலாண்டு இதழ்

கட்டணம்

	உள்நாடு	பெளிநாடு
ஆயுள் கட்டணம்	ரூ 200-00	US \$ 50-00
ஆயுள் கட்டணம் (நிறுவனங்கட்கு)	ரூ 300-00	US \$ 75-00
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ 20-00	US \$ 5-00
ஆண்டுக் கட்டணம் (நிறுவனங்கட்கு)	ரூ 30-00	US \$ 7.50
ஆண்டுக் கட்டணம் (மாணவர்க்கு)	ரூ 10-00	

டாக்டர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார்

8.1.1901 — 27.8.1980

தமிழகம் தந்த தமிழ்ப்பேரறிஞர், பன்மொழிப் புலவர், பெருந் தமிழ்மணி டாக்டர் தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள் 1901ஆம் ஆண்டு சனவரித் திங்கள் 8-ம் நாள் தோன்றினார்கள். செங்கல்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள தென்பட்டினத்தில் பிறந்த அவர் சென்னை பச்சையப்பன் பள்ளியிலும், சிந்தாதிரிப்பேட்டை உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் பின்னர் பச்சையப்பன் கல்லூரியிலும் பயின்று பி.ஏ. பட்டம் பெற்றார். 1922-ல் சட்டக்கல்லூரியில் பயின்று பி.எல். பட்டமும் பின்னர் வரலாற்றுத் துறையில் எம்.ஏ. பட்டமும் பெற்றார். 'தமிழ் ஒலியை' ஆராய்ந்து எம்.ஓ.எல். பட்டமும் பெற்றார். சென்னை உயர் நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞராகப் பதிவு செய்தாலும் அவரது உள்ளமெல்லாம் தமிழின்பால் இருந்தது.

1924-ஆம் ஆண்டிலேயே இவர் சென்னை நகராண்மைக்கழக உறுப்பினராக அமர்ந்து மக்களுக்குத் தொண்டாற்றினார். 1936-இல் சென்னை நகராண்மைக்கழகச் சிறப்பு உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார். இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு 1944-ஆம் ஆண்டு அண்ணல் காந்தியடிகளின் ஆணைப்படி சிறை சென்றார். 1944-ஆம் ஆண்டில் இவருடைய ஒப்புயர்வற்ற தமிழறிவின் சால்பினை உணர்ந்த செட்டிநாட்டரசர் டாக்டர் இராஜா சர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்கள் இவரை அழைத்து அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறைத் தலைவராக்கினார்கள். பின்னர் சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில் மூன்றாண்டுகள் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார்கள். அடுத்து அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக இணைவேந்தர் செட்டிநாட்டரசர் இராஜா சர் முத்தையா செட்டியாரின் விருப்பத்திற்கிணங்க, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றினார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழியியல் துறையைத் துவக்கி, அதனை மொழியியல் உயர் ஆய்வுத்துறையாக வளர்த்த

பெருமை பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனாரையே சாரும். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்த்துறைக்கும் மொழியியல் துறைக்கும் தலைவராகப் பணியாற்றிய காலத்தில், தமிழக அரசு இவரை மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் துணைவேந்தராக நியமித்தது. இன்றைய மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் பல்துறையிலும் சிறந்து விளங்க, அடிகோலியவர் நமது பேராசிரியர் தெ. பொ. மீ. எனின் அது மிகையாகாது. இவருடைய சமய ஞானத்தையும் மனப்பக்குவத்தையும் நன்குணர்ந்த மகேஷ் யோகி இந்திய நாட்டின் தலைமையைத் தெ. பொ. மீ. அவர்களுக்கு வழங்கிப் பெருமைப்படுத்தினார்.

தருமபுர ஆதினம் 'பல்கலைச் செல்வர்' என்ற பட்டத்தையும், குன்றக்குடி திருவண்ணாமலை மடம் 'பன்மொழிப் புலவர்' என்ற பட்டத்தையும், மேலைச் சிவபுரி சன்மார்க்க சபை காமராசர் தலைமையில் 'பெருந்தமிழ் மணி' என்ற பட்டத்தையும் அளித்துச் சிறப்பித்தன. தமிழின் தலைவனுக்கு மதுரைப் பல்கலைக்கழகம் டாக்டர் பட்டம் அளித்துச் சிறப்பித்தது. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகமும் பொன்விழா கொண்டாடியபோது அவருக்கு டி.லிட். பட்டம் அளித்து அவரைக் கௌரவித்தது. தமிழகத்தின் இரு பல்கலைக்கழகங்கள் டாக்டர் பட்டம் அளித்துச் சிறப்புச் செய்த பெருமை இப் பேராசிரியருக்கு உரியது.

தமிழ் கலைக்களஞ்சியப் பதிப்புக் குழுவிலும், தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்திலும், தமிழ்க் கலைமன்றத்திலும், சாகித்திய அகாடமியிலும் இந்திய மொழியியல் கழகத்திலும், அனைத்திந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றத்திலும், அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகத்திலும், திராவிட மொழியியல் கழகத்திலும் இன்னோரன்ன பல்வேறு மன்றங்களிலும் உறுப்பினராக இருந்து பணியாற்றிய பெருமை இவருக்குண்டு.

தத்துவம், இலக்கியம், இலக்கணம், வரலாறு, மொழியியல் முதலிய எல்லாத் துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கினார் இவர். பிரெஞ்சு, ஜெர்மன், வடமொழி, தெலுங்கு, மலையாளம் முதலிய பல மொழிகளில் புலமை உடையவர். 'பன்மொழிப் புலவர்' என்ற பட்டம் பலவாற்றானும் பொருந்தும் பேரறிஞராக இவர் திகழ்ந்தார்.

தென்னாட்டில், குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் மொழியியலுக்கு வித்திட்டவர் தெ. பொ. மீ. என்றால் அது மிகையாகாது. இன்று தமிழகத்தில் மொழியியல் சிறந்து விளங்க வேரும் விதையுமாக நின்றவர் தெ. பொ. மீ. வழக்கறிஞராகப் பயின்று, பன்மொழிப் பயிற்சியால் சிறந்து, செந்தமிழ்ப் புலமையால் சிறந்த தலைமை எய்தி 'திறமான புலமை எனில் பிறநாட்டார் அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்' என்ற பாரதியாரின் மணிமொழிக்கு எடுத்துக்காட்டும் எழில்மணியாகத் திகழ்ந்தவர். எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ் என அரசு செயலாக்க முனைந்தபோது, அத்தொண்டு சிறக்க ஒல்லும் வகை பெல்லாம் முன்னின்று உழைத்த பெருமகனார் நமது பேராசிரியர். அமெரிக்க நாட்டிலும் தமிழைப் பரப்ப சிக்காகோ பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழைத் துவக்கி வைத்த பெருமகனார் இவர். 'தமிழன் வாழ்ந்தால்தான் தமிழ் வாழமுடியும்' என்றும் 'தமிழர் நோபல் பரிசு பெற்றால் தமிழும் உலகமெலாம் பரவும்' என்றும் உயர்ந்த நோக்குடையவர். கனியரசர் தாகூரை 'குருதேவர்' என்று அழைப்பது போல், நமது பேராசிரியரையும் 'குருதேவர்' என்று அழைப்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

தனது வாழ்நாளெல்லாம் தமிழ் வளர்ச்சிக்காகவே உழைத்த அப்பெருமகனார் அண்மையில் மறைந்தது தமிழ்நாட்டிற்கும் தமிழுக்கும், குறிப்பாக மொழியியல் துறைக்கும் பேரிழப்பாகும். என்பதாண்டு நிறைவு பெறாத நிலையில் தெ. பொ. மீ. அண்மையில் இவ்வுலகை நீத்துச் சென்ற பிரிவை நம்மால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அவரது மறைவு தமிழ் உலகிற்கு ஈடுசெய்ய முடியாத பேரிழப்பாகும்.

அவர் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் மொழியியலுக்கும் செய்த பணிகள் ஏராளம். எடுத்திப்பின் ஏட்டில் அடங்காதவை. பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனட்சிசுந்தரனாரை நடமாடும் பல்கலைக்கழகம் என்றே கூறலாம். அவர் நுழைந்த துறைகள் அனைத்திலும் அவரது முத்திரையைக் காணலாம்.

தமிழும் தமிழகமும் உள்ளவரை நமது பேராசிரியர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனாரின் நினைவு நிலைத்து நிற்கும். அண்ணாமலைப்

பல்கலைக்கழகமும், மதுரைப் பல்கலைக்கழகமும், சிகாகோ பல்கலைக்கழகமும், கலைக்களஞ்சியம் போன்ற நூல்களும் உள்ள வரை அவரது புகழ் நிலைத்து நிற்கும். அப்பெருமகனாரை இழந்து தவிக்கும் அவரது குடும்பத்தினருக்கு அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகச் சார்பாக ஆழ்ந்த வருத்தத்தைத் தெரியப்படுத்தி எங்களது அஞ்லியைச் செலுத்துகிறோம். அவரது ஆன்மா சாந்தி அடைய எல்லாம் வல்ல இறைவனின் அருளை வேண்டுகிறோம்.

அன்னாரின் நினைவு குறித்து தனியொரு இதழ் வெளியிடத் தமிழ் மொழியியல் கழகம் முனைந்துள்ளது.

ச. அகத்தியலிங்கம்

தமிழில் ஏவல்

வே. சிதம்பரநாதன்
நாகர்கோவில்

1. எடுப்புரை

இலக்கண ஆய்வாளர்கள் தமிழ் மொழியின் வினைகளை அவற்றின் தன்மைகளுக்கேற்ப தன்வினை, பிறவினை, காரண வினை, செய்வினை, செயப்பாட்டுவினை, ஏவல்வினை போன்ற இன்னோரன்ன நிலைகளில் பகுத்தும் விளக்கியும் வருவதை நாம் அறிவோம். இலக்கணிகளின் விளக்கங்களும் பாசுபாசுகளும் பொதுவாக மொழியியல் அறிஞர்களின் விளக்கங்களிலிருந்தும் பாசுபாசுகளிலிருந்தும் சில இடங்களில் பொதுமையாகவும் சில இடங்களில் முற்றிலும் மாறுபட்ட நிலையிலும் அமைந்திருக்கும். இக்கட்டுரை தமிழ் ஏவலின் தன்மைகளை ஆய முயற்சி செய்கிறது.

2. மரபிலக்கணவாதிகளும் மாற்றிலக்கண அறிஞர்களும்

ஒல்காப்புகழ் தொல்காப்பியனார் தம் இலக்கண நூலில் தனித்துவ நிலையில் ஏவலைப்பற்றி விளக்கவில்லை என்பதை நாம்

அறிவோம். ஆனால் பவணந்தி முனிவர் பகாப்பத நிலையில் இருக்கும் வினையடியே ஏவல் பொருண்மையினை உணர்த்தும் என்பார். இதனை

“தட வா மடி சீ விடு கூ வே வை
நொ(ப்)போ வெள உரிஞ் உண் பொருந் திரும் தின்
தேய் பார் செல் வவ் வாழ் கேள் அஃகு என்று
எய்திய இருபான் மூன்றா மீற்றவும்
செய்யெ னேவல் வினைப்பகாப் பதமே”¹

என்னும் அவரது குத்திரம் விளக்கும். இக்கருத்து எல்லா வினைப் பகுதிகளுக்கும் பொருந்த அமையாது. அஃதாவது எல்லா வினையடிகளையும் ஏவல் பொருண்மையினைச் சுட்டும் தன்மை படைத்தவை எனக் கொள்ளமுடியாது. இக்கருத்தைப் பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுகளிலிருந்து அறியலாம்.

எடுத்துக்காட்டுகள்:

மலர்ந்தது மலர் - இது ஏவலாக இருக்கமுடியாது.
தளிர்கிறது தளிர் - இது ஏவலாக இருக்கமுடியாது.
குளிர்த்தது குளிர் - இது ஏவலாக இருக்கமுடியாது.

மாற்றிலக்கணக்காரர்கள் “வினைப்பகுதிகள், ஏவல் பொருண்மையினை உணர்த்துவதாய் இருந்தால் அவ்வினைப் பகுதிகளோடு பிறவிசுதிகளை இணைப்பினும் அவ்வினைப் பகுதிகள் அதே பொருண்மையினைத் தருதல் வேண்டும் என்றும் ஆனால் வினைப் பகுதிகள் ஏவல் பொருண்மையினைத் தராமல் செயல், ஆக்கம், நுகர்ச்சி, இருப்பு/நிலை ஆகிய பொருண்மைகளைத் தருகின்ற பண்பினை உடையவை என்றும்” குறிப்பிடுவர்.

“பாடாய்” என்னும் சொல்லைப் பாடு, ஆய் எனப் பிரித்துப் “பாடு” என்பது செயல் பொருண்மையினையும், “ஆய்” என்பது ஏவல் முன்னிலை ஒருமை ஆகிய பொருண்மைகளையும் உணர்த்துகின்றது என்று குறிப்பர் இவர்கள். தவிரவும், வினைப்பகுதிகளோடு ஏவல் பொருண்மை இருந்தால் வேறு பல விடின் வடிவங்களை

1. வை.மு. சடகோபராமானுஜாசாரியர், நன்னூல் காண்டிகையுரை ப. 87.

உருவாக்க இயலாது. எனவே வினைப் பகுதிகள் ஏவல் பொருண்மையினை உணர்த்தாது எனத் தெரிய வருகிறது.

3. ஏவல் பொருண்மையும் விகுதிகளும்

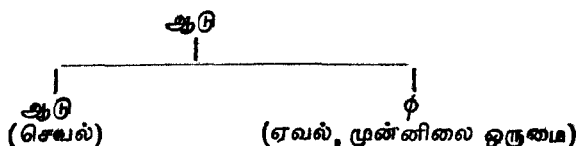
செய்யாய் என்னும் முன்னிலை வினைச்சொல்
செய்யென் கிளவி ஆகிடன் உடைத்தே.²

என்னும் சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதிய தெய்வச்சிலையார், “செய்யாய்” என்ற வடிவத்தை முன்னிலை ஏவலுக்குப் பயன்படுத்தும் நிலையானது “செய்” என்ற வடிவத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கு ஒப்பானதாகும் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் இவர், பிறிதோரிடத்தில் முன்னிலை விகுதிகளைக் குறிப்பிடுகின்ற போது, “தொல்காப்பியனார் ‘முன்னிலை’ என்ற சொல்லையே கையாளுகிறார் என்றும் ‘முன்னிலை வினை’ எனக் குறிப்பிடவில்லை என்றும்” சுட்டுகின்றார்.

எல்லா ஏவல் வினைமுற்றுக்களும் ஏவல் பொருண்மையினை உணர்த்துவதற்குத் தனிவடிவங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயநிலை இல்லை. ஏவல் பொருண்மையினை உணர்த்த ஒருமை ஏவல் வினைமுற்றானது “ஓ” என்ற வடிவிலியைக் கொண்டிருக்கும்.

எடுத்துக்காட்டு: ஆடு + ஓ

இதனைப் பின் வருமாறு குறிப்பிடலாம்.

இதே கருத்தினையே பேராசிரியர் எமனோவும் கொலாமி மொழியினை ஆய்கின்ற இடத்து குறிப்பிடுகின்றார்.⁴ தொல்காப்பியர்

2 தொல்: சூத். 450

3 தெய்வச்சிலையார், தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், ப. 121

4 M. B. Emeneau, Kolami: A Dravidian Language, p. 73

காலத்தில் சில விகுதிகளும், பவணந்தி முனிவர் காலத்தில் தொல் காப்பியர் காலத்தில் வழங்கிய விகுதிகளில் சிலவும் வேறு பிற விகுதிகளும் ஏவல் பொருண்மையினை உணர்த்த வழங்கி வந்தன.

**தொல்காப்பியர்
காலத்திய விகுதிகள்**

மியா
இக
மோ
மதி
இகும்
(இ)சின்
மின்

**பவணந்தி முனிவர்
காலத்திய விகுதிகள்**

மியா
இக
மதி
அத்தை
இத்தை
வாழிய
மாள
ஈ
யாழ

விகுதிகளின் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு தற்காலத் தமிழ் வினையடி களைக் கட்டப்பாட்டு ஏவல் வினையடி, விருப்பேவல் வினையடி, காரணக்கடப்பாட்டு ஏவல் வினையடி, காரணவிருப்பேவல் வினையடி என நான்காகப் பகுக்கின்றார் முத்துச்சண்முகனார்.⁵ ஆனால் வினையடிகளோடு இணைந்து வரும் விகுதிகளின் தன்மைகளுக் கேற்ப பழந்தமிழின் ஏவல் வினைகளைப் பதினொரு பகுப்புக்களாக வகுப்பார் இசுரயேலனார்.⁶

4. ஏவல் வினை வடிவங்கள் காலம் சுட்டுமா?

பொதுவாக, ஏவல் வினைமுற்றுக்கள் காலத்தை உணர்த்தாது என்பர். முன்னிலையில் உள்ளோரை மட்டுமே செயல் செய்ய ஏவுகின்றன. சிலர் “ஏவல் வினை வடிவங்கள் எதிர்காலத்தைக் குறிப்பிடத் தனிவடிவங்களைக் கொண்டிராவிட்டாலும் எதிர் காலத்தையே குறிப்பிடுவதாகவும், இதனைத் தொடரமைப்பு (Syntactical Construction) நிலையில் உணர முடியும்” என்றும்.

5 முத்துச்சண்முகம், இக்கால மொழியியல், பக். 148-150

6 M. Israel, “Imperatives in Early Tamil”, *Proceedings of FAICODL*, pp. 331-335.

குறிப்பிடுகின்றனர்.⁷ இக்கருத்து ஏற்புடைத்தன்று. எடுத்துக் காட்டாக “ஒடுவாய்” என்ற ஒருமை ஏவல் வினைமுற்றினை எடுத்துக்கொள்வோம். இதனை ஒடு + வ் + ஆய் எனப் பிரிக்க மனம் முந்தும். இவ்வாறு பிரிப்பின் ‘வ்’ எதிர் காலத்தை உணர்த்துவது போன்று அமையும். உண்மையில் அது அவ்விதம் உணர்த்தவில்லை. மேற்கொண்டு செய்வதைத்தான் உணர்த்துகின்றது. எதிர்காலத்தை உணர்த்துவதாக இருப்பின் “அது கூறியது கூறல்” ஆகிவிடும். ஆகவே ஒடுவ் + ஆய் என ஏவல் பொருண்மையினை உணர்த்துகின்ற முறையில் பிரித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு பிரிப்பதற்கு ஒவ்வொரு மொழியும் பல வாய்ப்புக்களைத் தருகின்றது.⁸

5. ஏவலாகக் கொள்வதற்குரியன எவை?

நம் முன்னிலையில் இருப்போர் ஏவல்களைச் செயல்படுத்தக் கூடிய நிலையில் அமைந்த வினைப் பகுதிகளே ஏவலாகக் கொள்வதற்குரியன.

செயல் தன்மையினைக் குறிக்கின்ற வினைப்பகுதிகளும், சிறு பான்மை ஆக்கம், நுகர்ச்சி ஆகிய பொருண்மைகளை உணர்த்துகின்ற வினைப்பகுதிகளும் ஏவலாகக் கொள்ளுவதற்குரிய தகுதியினைப் பெற்றவை. மேற்குறிப்பிட்ட கருத்துக்கள் அத்தனையும் இலக்கணிகள் கூற்றுப்படி ஏவல் வினைகளே. ஆனால் மாற்றிலக்கணத்தார் கருத்துப்படி ஏவல் விருதிகளை ஏற்பதற்கு மேலே குறிப்பிட்ட பொருண்மைகள் கொண்ட வினைப்பகுதிகள், ஏவலின் அடிப்படை வினைவடிவங்களாகவே அமைகின்றன.⁹

6. ஏவல் வாக்கியத்தினை வருவித்தல்

ஏவல் வாக்கியத்தினைப் புதையமைப்பிலிருந்து (Deep Structure) வருவிக்கின்ற போது புதையமைப்பில் “ஏவல்” கூற்றினையும் இணைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இணைத்துக்

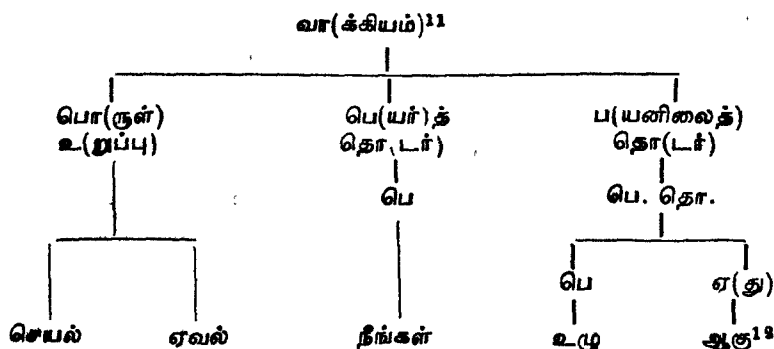
7 M Israel, Ibid, p. 331

8 வே. சிதம்பரநாதன், மாற்றிலக்கணக் கோட்பாடுகள்: சில செயலாக்கங்கள், ப. 80

9 வே. சிதம்பரநாதன், Ibid, pp. 80-81.

கொள்ளாவிடில் உடன்பாட்டுவினை வாக்கியங்களின் புதையமைப்புகளைப் போன்று ஏவல் வாக்கியங்களின் புதையமைப்புகளும் அமைந்துவிடும்.¹⁰

எடுத்துக்காட்டாக, “உழுதல் செய்யின்” என்னும் வாக்கியத் தினை எடுத்துக்கொள்வோம் இவ்வாக்கியத்தின் புதையமைப்பினைப் பின்வரும் கிளைப்படம் (Tree Diagram) மூலம் காட்டலாம்.

இப்புதையமைப்பின் மீது பின்வரும் விகாரங்கள் செயல்படுகின்றன. செயல்பட்டபிறகு புறஅமைப்பு (Surface structure) கிடைக்கிறது.

ஆகு பிரதியாக்க விகாரம் (aku Copying Transformation)

[செயல்-ஏவல்] + நீங்கள் + உழு + ஆகு

10 கி. அரங்கன், Imperatives in Tamil, *Proceedings of FAICODL*, p. 180.

11 வா-வானது பொ.உ., பொ.தொ, ப.தொ எனப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ப.தொ என்பது மரபிலக்கணவாதிகளின் கருத்துப் படியே ஆகும். உண்மையில் அதுவும் ப. தொ. வே ஆகும். ஏனெனில் வினைகளும் பெயர்களே என நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது, மாற்றிலக்கணக்காரர்களால்.

12 ஆகு என்பது வினையடி அல்ல. இது பொருளுறுப்புகளுக்கு வடிவம் கொடுப்பதற்கு அமையும் ஒரு ஏதுவே (As a Phonological support) ஆகும்.

$$அ.வி.^{13} = > \frac{பொ.உ}{1} + \frac{பெ}{2} + \frac{பெ}{3} + \frac{ஏ}{4}$$

$$அ.மா^{14} = > 1\ 2\ 3\ 4\ 4$$

செயல் பொருளுறுப்புப் பெயர்ச்சி விகாரம்

செயல் - ஏவல் + நீங்கள் + உழு + ஆகு + ஆகு

$$அ.வி = > \frac{பொ.உ}{1} - \frac{பொ.உ}{2} + \frac{பெ}{3} + \frac{பெ}{4} + \frac{ஏ}{5} + \frac{ஏ}{6}$$

$$அ.மா = > 2\ 3\ 4\ 5\ 1\ 6$$

ஏவல் பொருளுறுப்புப் பெயர்ச்சி விகாரம்

ஏவல் - நீங்கள் + உழு + ஆகு + [செயல்] + ஆகு

$$அ.வி = > \frac{பொ.உ}{1} - \frac{பெ}{2} + \frac{பெ}{3} + \frac{ஏ + [பொ.உ]}{4} + \frac{ஏ}{5}$$

$$அ.மா = > 2\ 3\ 4\ 5\ 1$$

இயைபு விகாரம்

நீங்கள் + உழு + ஆகு + [செயல்] + ஆகு + [ஏவல்]

$$அ.வி = > \frac{பெ}{1} + \frac{பெ}{2} + \frac{ஏ + [பொ.உ]}{3} + \frac{ஏ + [பொ.உ]}{4}$$

$$அ.மா = > 1\ 2\ 3\ 4\ 1 \quad (\text{இயைபு விகாரத்தின்படி + முன்னிலைப் பன்மை சேர்க்கப்படுகிறது})$$

இவ்விகாரத்திற்குப் பிறகு கிடைக்கின்ற அமைப்பு பின் வருமாறு:

நீங்கள் + உழு + ஆகு + [செயல்] + ஆகு + [ஏவல்] +
[+ முன்னிலைப்பன்மை]

இவ்வமைப்பின் மீது பின்வரும் கிளவியாக்க விதிகள் செயல்புரிகின்றன.

13 அ.வி என்பது அமைப்பு விளக்கமாகும்.

14 அ.மா என்பது அமைப்பு மாற்றமாகும்.

கிளவியாக்க விதிகள்:

1. ஆகு + [செயல்] > செய்
2. ஆகு + [ஏவல்] + [+முன்னிலைப்பன்மை] > மின்

கிளவியாக்க விதிகள் செயல்பட்ட பிறகு கிடைக்கும் அமைப்பு மின் வருமாறு:

நீங்கள் + உழு + செய் + மின்

இவ்வமைப்பின் மீது சேர்க்கை விகாரம் செயல்படுகிறது.

சேர்க்கை விகாரம்

அ. வி => நீங்கள் + உழு + செய் + மின்
 பெ + பெ + பெ ன்¹ பெ
 1 2 3 4 5

அ. மா => 1235

இதனை அடுத்து எழுவாய், நீக்கல் விகாரம் செயல்படுகிறது. இக்கட்டாயமற்ற விகாரத்தினை இயைபு விகாரத்தினை அடுத்தும் மேற்கொள்ளலாம்.

எழுவாய் நீக்கல் விகாரம் (கட்டாயமற்றது)

நீங்கள் + உழு + செய்மின்
 அ. வி => பெ + பெ + பெ
 1 2 3

அ. மா => 23

சந்திவிதி

உழு > உழுதல் / -செய்

மின் என்னும் முன்னிலைப்பன்மை விருதிக்குப் பதிலாக உங்கள், நீர் போன்றவை வந்தாலும் இதே விகாரங்கள் செயல்படும்.

15 வி என்பது விட்டிசையைக் குறிக்கும்

உங்கள் என்ற முன்னிலைப்பன்மை விருதி வரும்போது சந்திவிதியின் கீழ் அதிகமாக

(C) $\checkmark C_1 > (C) \checkmark C_1 C_1$ -உயிரொலி

என்பதனைச் சேர்க்கவேண்டும்.

7. எதிர்மறை ஏவல் வினைமுற்று

எதிர்மறையை உணர்த்துகின்ற வாக்கியங்களை எல்லாம் “இல்” என்னும் “ஏது” அடங்கியுள்ள புதையமைப்பிலிருந்துதான் வருவிக்கவேண்டும்.¹⁶ எதிர்மறையினைக் குறிப்பிடுகின்ற ஆ, மாட்டு, அல் போன்ற மாற்று வடிவங்கள் வருவிக்கப் படுகின்றன. பொதுவாக, எதிர்மறை ஏவல் வினை முற்றுக்களை இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன:

1. ஒருமை எதிர்மறை ஏவல் வினைமுற்று

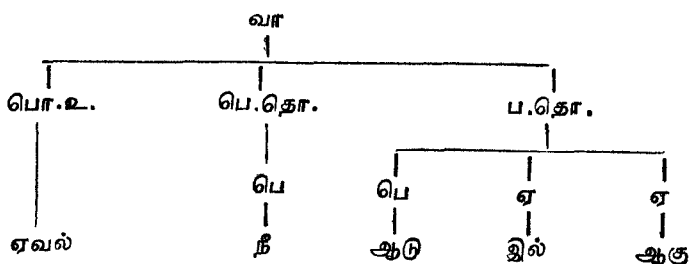
2. பன்மை எதிர்மறை ஏவல் வினைமுற்று

எதிர்மறை ஏவல் வாக்கியங்களில் எழுவாய்ப் பெயர்கள் கண்டிப்பாக இருத்தல் வேண்டும் என்ற கட்டாயநிலை கிடையாது. எனவே புதையமைப்புக்களிலிருந்து இத்தகு வாக்கியங்களை வருவிக்கின்றபோது இயைபு விகாரத்தினை அடுத்து முன்னிலை எழுவாய்க்குள் நீக்கிவிடலாம்.

7.1. ஒருமை எதிர்மறை ஏவல் வினைமுற்று

ஆடாதே

என்னும் ஒருமை எதிர்மறை ஏவல் வாக்கியம் எவ்வாறு பெறப்படுகிறது என்பதைக் காண்போம். இதனுடைய புதையமைப்புப் பின் வருமாறு:

16 புதையமைப்பில் எதிர்மறையைக் குறிப்பதற்கு ஏற்றவாறு “இல்” என்பதே ஏதுவாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

இவ்வமைப்பின் மீது பின்வரும் விகாரங்கள் செயல்படுகின்றன.

ஏவல் பொருளுறுப்புப்பெயர்ச்சி விகாரம்

ஏவல் + நீ + ஆடு + இல் + ஆகு

அ. வி => பொ. உ + பெ + பெ + ஏ + ஏ
1 2 3 4 5

அ. மா => 23451

இயைபு விகாரம்

நீ + ஆடு + இல் + ஆகு + [ஏவல்]

அ. வி => பெ + பெ + ஏ + ஏ + [பொ. உ]
1 2 3

அ. மா => 12341 (இயைபு விகாரப்படி + முன்னிலை ஒருமை
சேர்க்கப்படுகிறது)

எழுவாய் நீக்கல் விகாரம் (கட்டாயமற்றது)

நீ + ஆடு + இல் + ஆகு + [ஏவல்] +
[+முன்னிலை ஒருமை]

அ. வி => பெ + பெ + ஏ + ஏ + [பொ. உ] + [பெ.
1 2 3 4]

அ. மா => 234

இவ்வமைப்பு, பின்வரும் கிளவியாக்க விதிக்கு உட்படுகிறது.

கிளவியாக்கவிதி

ஆகு + [[ஏவல்] + [+முன்னிலை ஒருமை]] > ஏ

இதன்பிறகு சேர்க்கை விகாரம் செயல்படுகிறது.

சேர்க்கை விகாரம்

ஆடு + இல் + ஏ

அ. வி => பெ வி பெ வி பெ
1 2 3 4 5

அ.மா = > 135

இவ்வமைப்பு, சந்திவிதிக்கு உட்படுகிறது.

சந்திவிதி

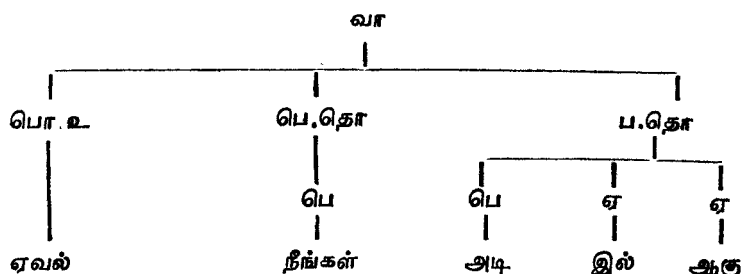
இல் > ஆத் / — ஏ

இதன்பிறகு, “ஆடாதே” என்ற வாக்கியத்தினைப் பெகின்றோம்.

7.2. பன்மை எதிர்மறை ஏவல் விளைமுற்று

அடிக்காதீர்கள்

என்னும் பன்மை எதிர்மறை ஏவல் வாக்கியத்தினை எடுத்துக் கொள்வோம். இவ்வாக்கியம் எவ்வாறு பின்வரும் புதையமைப்பிலிருந்து வருவிக்கப்படுகிறது எனக் காண்போம்.

இவ்வமைப்பின் மீது பின்வரும் விகாரங்கள் செயல்படுகின்றன.

ஏவல் பொருள் உறுப்புப் பெயர்ச்சி விகாரம்

ஏவல் + நீங்கள் + அடி + இல் + ஆகு

அ.வி = > பொ.உ + பெ + பெ + ஏ + ஏ
 1 2 3 4 5

அ.மா = > 23451

இயைபு விகாரம்

நீங்கள் + அடி + இல் + ஆகு + [ஏவல்]

$$\text{அ.வி} = > \frac{\text{பெ}}{1} + \frac{\text{பெ}}{2} + \frac{\text{ஏ}}{3} + \frac{\text{ஏ} + [\text{பொ.உ}]}{4}$$

அ.மா = > 12341 (இயைபு விகாரப்படி + முன்னிலைப்பன்மை
சேர்க்கப்படுகிறது)

எழுவாய் நீக்கல் விகாரம் (கட்டாயமற்றது)

$$\text{நீங்கள்} + \text{அடி} + \text{இல்} + \text{ஆகு} + \\ [[\text{ஏவல்}] + [+ \text{முன்னிலைப்பன்மை}]]$$

$$\text{அ.வி} = > \frac{\text{பெ}}{1} + \frac{\text{பெ}}{2} + \frac{\text{ஏ}}{3} + \frac{\text{ஏ} + [[\text{பொ.உ}] + [\text{பெ}]]}{4}$$

அ.மா = > 234

இவ்வமைப்பு, பின்வரும் கிளவியாக்க விதிக்கு உட்படுகிறது.

கிளவியாக்கவிதி

ஆகு + [[ஏவல்] + [+ முன்னிலைப்பன்மை]] > ஈர்கள்
இதன் பிறகு சேர்க்கை விகாரம் செயல்படுகிறது.

சேர்க்கை விகாரம்

$$\text{அடி} + \text{இல்} + \text{ஈர்கள்}$$

$$\text{அ.வி} = > \frac{\text{பெ}}{1} \frac{\text{வி}}{2} \frac{\text{ஏ}}{3} \frac{\text{வி}}{4} \frac{\text{பெ}}{5}$$

அ.மா = > 135

இவ்வமைப்பு, பின்வரும் சந்தி விதிகளுக்கு உட்படுகிறது.

சந்தி விதிகள்

1. இல் > ஆத் /- ஈர்கள்
2. அடி > அடிக்க /- ஆத்

இதன் பிறகு “அடிக்காதிகள்” என்ற வாக்கியம் கிடைக்கிறது.

8. முடிப்புரை

இதுகாறும் கூறிய செய்திகளிலிருந்து பின் வரும் முடிபுகள் கிடைக்கப்பெறுகின்றன:

1. இலக்கணிகள் குறிப்பிடுவதுபோல், வினைப்பகுதிகள் ஏவல் பொருண்மையினை உணர்த்தவில்லை என்றும், அவை செயல், ஆக்கம், நுகர்ச்சி போன்ற இன்னோரன்ன பொருண்மைகளை உணர்த்துகின்றன என்றும் கூறுவர் மாற்றிலக்கணக்காரர்கள்.

2. வினைப் பகுதிகளோடு ஏவல் பொருண்மை பிற வடிவங்களையோ அல்லது வினைகலள அடிப்படையாகக் கொண்ட பிற நிலையில் உள்ள வினைவடிவங்களையோ உருவாக்கமுடியாது.

3. எல்லா ஏவல் வினைமுற்றுக்களும், ஏவல் தன்மையினைக் குறிக்கத் தனியான விசுதிகளைப் பெற்றும் வரலாம்; பெறாத நிலையில் வடிவிலி ஏவல் பொருண்மையினைச் சுட்டும்.

4. ஏவல் வினைமுற்றுகளில் வரும் காலம் குறிப்பிடும் ஒட்டுக் கள் போன்றவை எதிர்காலத்தைக் குறிப்பிடுவதைப் போல் தோன்றினாலும் உண்மையில் இவை காலத்தைக் குறிப்பிடவில்லை; மேற்கொண்டு செய்வதைத்தான் குறிப்பிடுகின்றன.

5. ஏவல்களை ஏற்றுச் செயல்படுத்தக்கூடிய நிலையில் அமைந்த வினைப்பகுதிகளே ஏவலின் அடிப்படையான வினைவடிவங்களாக அமைகின்றன.

6. எதிர்மறை ஏவல் வினைமுற்றுக்களை வருவிக்கப் புதையமைப்பில் “இல்” என்ற ஏது இருந்தே ஆகவேண்டும் என்ற நிலை ஏற்படுகிறது.

உதவிய நூல்கள்

1. சடகோபராமாநுஜாச்சாரியார், வை. மு. et al., நன்னூல் காண்டிகையுரை வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாச்சாரியார் கம்பெனி, சென்னை - 5, 1969.
2. சண்முகம் பிள்ளை, எம்., இக்கால மொழியியல் மதுரை பப்ளிஷிங் ஹவுஸ், மதுரை, 1977.

3. சிதம்பரநாதன், வே., மாற்றிலக்கணக் கோட்பாடுகள்: சில செயலாக்கங்கள், நாகர்கோவில், 1 78.
4. தெய்வச்சிலையார், தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம், கழக வெளியீடு, சென்னை - 1, 1963.
5. Emeneau, M. B., *Kolami : A Dravidian Language*, Annamalai University, Annamalainagar, 1961.
6. Subramaniam, V.I., (Ed.), *Proceedings of the First All India Conference of Dravidian Linguistics*, Trivandrum, 1972.

கலப்படம் வேண்டாம்

கலப்பு வேறு; கலப்படம் வேறு. கலக்கப்படும் பொருளின் அசல் தன்மையை அழிப்பது கலப்படம்.

அதுபோலவே, தமிழின் தனித் தன்மையை அழிக்கும் வகையிலோ அல்லது அந்த மொழிக்கே உரிய அழகைக் குறைக்கும் வகையிலோ பிறமொழிச் சொற்களைத் திணிப்பது கலப்படம்தான். அந்தக் கலப்படத்துக்கு நான் எதிரி. ஆனால் தமிழின் வளர்ச்சியைக் கருதி, தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை நலனை ஓட்டி, தமிழின் தனித் தன்மையையும் அழகையும் கெடுக்காமல், பிறமொழிச் சொற்களை வரவேற்பதில் தவறில்லை; வரவேற்கவும் வேண்டும்.

ம. பொ. சீவஞானம்
தமிழும் கலப்படமும், பக். 60,
சென்னை, 1960.

தமிழில் 'ஆக'¹

சி. மகேசுவரன்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

1. ஆக என்ற வினையடியினின்று தோன்றிய ஆக இன்றைய தமிழில் பல்வேறு பொருள்நோக்குகளை (Semantic notions) வெளிப்படுத்துவதாக விளங்குகிறது. ஆக வின் பல்வேறு சொற்பொருள் மற்றும் தொடரியல் பணிகளை அறிவுறுத்துவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். இத்தகு ஆக பேச்சுத்தமிழில் ஆ என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. எனவே இக்கட்டுரைக்கண் பேச்சுத்தமிழ் வடிவங்களும் மனதில் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

1.1. பழந்தமிழில் ஆக எனும் வினையடி மாறு (to become) என்ற பொருள் குறிக்க நின்றது. அதன் செயவென் எச்ச வடிவமாகத் (infinitive) தோன்றிய ஆக முதலில் வினையடையாகி (adverb) செயல்படத் தொடங்கியது. இன்றைய நிலையில் அது காட்டும் பொருட்கூறுகளோ எண்ணிறந்தன. தான் சாரும் இலக்கணக் கூறுகளுக்கு இயைய அது ஒட்டுமொத்த எச்சமாகவும் (infinitive of summation); நிரப்புவானாகவும் (complementizer)

இணைப்பு வினையாகவும் (link verb) செயல்படுவதுடன் பல்வேறு பொருள் நோக்குகளையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

2. ஆக வின் பல்வேறு பணிகள்

2.1. ஆர்டன் தன்னுடைய "A Progressive Grammar of Tamil Language" என்ற நூலில் பெயர்ச் சொற்களுடன் ஆய் அல்லது ஆக வைச் சேர்ப்பதன் மூலம் வினையடைகளை (adverbs) உருவாக்கலாம் என்பர். தமிழ் சொற்றொடர்களில், -ஆக அல்லது -ஆய் எனும் இறுதி பெறும் எந்தவொரு உறுப்பும் (constituent) வினையடை உறுப்பு (adverbial constituent) என்று சொல்லப் பெறும் (காண்க: குமாரசாமி ராஜா, ந. : 197). மேற்சொன்ன இரு கருத்துக்களும் -ஆ ஒரு வினையடை உறுப்பாகச் செயல்படுகிறது என்பதற்கு சான்றுகளே.

கீழ்க்காணும் எடுத்துக்காட்டுகளைக் காண்க:

எ-டு: அழகு + ஆக > அழகாக
அன்பு + ஆக > அன்பாக
பொறுமை + ஆக > பொறுமையாக

தொடரியலில் இவற்றையே கீழ்க்கண்டவாறு காணலாம்.

1. அவள் அழகாக இருப்பது என்னவோ உண்மைதான் அதற்காக அன்பாகப் பழகினால் ஆபத்தாக முடியும்.

2. எந்தப் பிரச்சினையையும் சமாளிக்க ஒரே வழி பொறுமையாக அதனைப் பரிசீலிப்பதே.

2.2. அஃறிணைப் பொதுப் பெயர்களுடன் (non-human common nouns) வரும்பொழுது ஆக 'போல' எனும் பொருள் தந்து நிற்கும். எனவே மேற்கூறிய இலக்கணக் கூறுகளுடன் நிற்கும்பொழுது ஆக தொடரியல் நோக்கில் ஒரு உவம உருபினைப் (simple particle) போன்று செயல்படுகிறது எனலாம்.

3. நான் மாடாக உழைத்து ஓடாகத் தேய்ந்துபோனேன்,

இங்கு 'போல' என்னும் பொருள் பெறப்பட்டமை கீழ்க்கண்ட தொடரியவின் துணையாலேயே.

3. அ. மாடு எப்படி உழைக்குமோ அப்படி உழைத்தேன்.

ஆ. ஓடு எப்படித் தேய்ந்து போகுமோ அப்படித் தேய்ந்து போனேன்.

இது போன்றே,

4. கரடியாகக் கத்தியும் பயனில்லாமல் போய்விட்டது.

5. எதிர்பாராத அதிர்ச்சியால் கண்ணன் சிலையாக சமைந்து விட்டான்.

6. அவன் மரமாக நிற்கும் அளவுக்கு என்ன அதிர்ச்சியான செய்தி வந்தது?

என்பனவும் 'போல' என்னும் பொருள் குறிப்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

இருப்பினும், சில அஃறிணைப் பொதுப் பெயர்ச் சொற்களுடன் 'ஆக' வருவது வழக்கில் இல்லை. அது போன்ற இடங்களில் மிகுதியாக வரும் (frequent occurring) இணையான சொற்கள் வந்து பொருளைத் தருகின்றன. காண்க:

7 அன்னமாக நடந்தாள்

8 குயிலாகப் பாடினாள்.

ஆயின்,

7. அ. அன்னமாட்டம் நடந்தாள்.

ஆ. அன்னம் மாதிரி நடந்தாள்.

இ. அன்னம் போல நடந்தாள்

என்று வரும்பொழுது வழக்குடையதாக இலங்குகிறது. இது போன்றே,

8. அ. குயிலாட்டம் பாடினாள்.

ஆ. குயில் மாதிரி பாடினாள்.

இ. குயில் போல பாடினாள்.

என்பனவும்.

2.3 ஆக, சொற்றொடரின் தொடக்கத்தில் இடம்பெறும் பொழுது அது பல்வேறு எச்சங்களின் ஒட்டு மொத்த இயல்பை உணர்த்தவல்ல ஒரு இலக்கணக் கூறாக (அதாவது infinitive of summation-ஆக) அமைகிறது. கீழ்க்காணும் சொற்றொடர்களைக் காண்க:

9. ஆக நீங்கள் நேற்று சினிமாவை முழுமையாகப் பார்க்க வில்லை அப்படித்தானே?

10. ஆக அந்தக் கய்யாணத்திற்கு யாரும் போவதாக உத்தேச மில்லை அப்படித்தானே?

இவ்வாறு கூறுவதற்கு பேச்சுவழக்கிலேயே ஒரு சான்று உள்ளது. மொத்தம் என்ற ஒருசொல் ஆக வின் பின்வருதலே அந்தச் சான்று.

காண்க:

11. ஆக மொத்தம், இந்தியாவின் இன்றைய நிலைக்குப் படிப் பறிவில்லாத மக்கள்தான் காரணம் என்கிறாய் அப்படித்தானே?

2.4 ஆக ஒரு நிரப்புவானாகவும் (complementizer) செயல்படுகிறது என்பது கண்கூடு. என்று எனும் நிரப்புவானைச் சில இடங்களில் 'ஆக' ஈடு (substitute) செய்வதனால் அது ஒரு நிரப்புவானாகப் பணிபுரிகிறது என்பது புலப்படும்.³ அதாவது நேரக் கூற்றில் (direct report) வரும் என்று எனும் நிரப்புவானின் அயற் கூற்று (indirect report) வடிவமே ஆக என்பது தெளிவு. (காண்க: ஆர்டன்: 1976.)

கீழ்க்காணும் எடுத்துக்காட்டுக்களைக் காண்க:

12. அ. அவன் வந்தான் என்று சொன்னாள்.

ஆ. அவன் வந்ததாகச் சொன்னாள்.

13. அ. நான் செய்த தவற்றை மன்னித்துவிட்டேன் என்று மாதவி சொன்னாள்.

ஆ. நான் செய்த தவற்றை மன்னித்துவிட்டதாக மாதவி சொன்னாள்.

ஆயினும், என்று அனைத்து இடங்களிலும் ஆக என்றாவதில்லை. காட்டாக; கீழ் உள்ள சொற்றொடரைக் காண்க.

14. அ. முகுந்தன் அவளை விரும்புவது உண்மை என்று நான் சொன்னேன்.

ஆ.* முகுந்தன் அவளை விரும்புவது உண்மையாக நான் சொன்னேன்.

எனினும், வினைமுற்று தொழிற்பெயராக மாற்றம் பெறும் இடங்களில் மட்டுமே இம் மாற்றத்தைக் (அதாவது, என்று > ஆக) காணவியலும்.

எ-டு: வந்தான் என்று > வந்ததாக (<வந்தது + ஆக)
விரும்புகிறான் என்று > விரும்புவதாக (விரும்புவது + ஆக)

2.5. பயனிலையில் (predicate) ஆக வருமிடம் குறித்து எம். ஆண்ட்ரனோவ் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“(தமிழில்) இணைப்பு வினை பொதுவாக வெளிப்படையாகப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. இணைப்பு வினை தவிர்க்க இயலாததாக ஆகும்பொழுது, பயனிலை ஆகு எனும் வினையில், செய்து வினையெச்சத்துடன் அல்லது செய வினையெச்சத்துடன் பயன்படுத்தப்படுகிறது.”

எ-டு. அவன் தச்சனாய் இருந்தான்
அவன் விமானியாக இருப்பான்.

இதுபோன்றே, கீழ்க்கண்ட எடுத்துக்காட்டுகளிலும் ஆக ஒரு இணைப்பு வினையாகப் பணிபுரிகிறது என்பது ஊகிக்கப்படுகிறது.

காண்க:

15. ஒரு நல்ல இளநீராகப் பார்த்து வெட்டு

16. என் பெண்ணுக்கு ஒரு நல்ல வரனாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

2.6. நான்காம் வேற்றுமையுருபான கு வுடன் ஆக வரும் பொழுது, நோக்கப்பொருள் வேற்றுமையுருபாக (purposive case marker) வழக்கில் காணப்படுகிறது. இவ்வாறு க்காக என்று அது வருமிடங்களில் எல்லாம் பொருட்டு (for the sake of) என்ற பொருள் பெறப்படுதல் காணலாம்.

காண்க:

17. எனக்காக நீ உழைத்து ஓடாக வேண்டாம் என்று என் தம்பி கோபமாகக் கத்தினான்.
18. கூலிக்காக வேலை செய்தாலும் அதிலும் ஒரு நேர்மை வேண்டும்.
19. அவளுக்காக நீங்கள் மன்னிப்புக் கேட்கத் தேவை யில்லை.
20. அவன் உதைத்தான் என்பதற்காக நீயும் பதிலுக்கு உதைக்க வேண்டியதில்லை.

2.7. வினாவிடப்பெயர் (interrogative pronouns) ஒழிந்த ஏனைய எல்லா இடப்பெயர்களும் (pronouns) ஆக வந்து நின்று தன் முனைப்புப் (egoistic) பொருளைத் தந்து நிற்கக் காணலாம்.

எ-டு. அ சுட்டு இடப்பெயர்களுடன்:

அவன் + ஆக	>	அவனாக	"he...himself"
அவள் + ஆக	>	அவளாக	"she...herself"
அது + ஆக	>	அதுவாக	"it...itself"
அவர் + ஆக	>	அவராக	"he(her). . himself"
அவர்கள் + ஆக	>	அவர்களாக	"they...themselves"

இவை போன்றே

இவனாக

இவளாக

இதுவாக

இவராக

இவர்களாக

என்ற வழக்குகளும்.

ஆ) தற்கட்டு இடப்பெயர்களுடன் (reflexive pronoun):
தான் + ஆக > தானாக "one..... one self"
தாம் + ஆக > தாமாக "they themselves"

இ) மூவிடப் பெயர்களுடன் (personal pronouns):

தன்மை - ஒருமை:

நான் + ஆக > நானாக "I... myself"

பன்மை:

நாம் + ஆக > நாமாக "we (incl) ourselves"

நாங்கள் + ஆக > நாங்களாக "we(excl)ourselves"

முன்னிலை - ஒருமை:

நீ + ஆக > நீயாக "you yourself"

பன்மை:

நீங்கள் + ஆக > நீங்களாக "you(pl.)... yourselves"

படர்க்கை - ஒருமை

ஆண்:

பெண்:

அஃறிணை:

பன்மை

உயர்திணை:

அஃறிணை:

} இவையாவும் கூட்டு இடப்பெயர்களில்
விளக்கப்பட்டவையே.

28. வழி, பாதை போன்ற தடப்பெயர்ச் சொற்களுடன் (path denoting nouns) ஆக வரும்பொழுது ஊடே (through) என்ற பொருள் தந்து நிறற்றல் வெளிப்படை.

கீழ்க்கண்ட எடுத்துக் காட்டுக்களைக் காண்க:

21. ஜன்னல் வழியாக அந்த வீட்டில் நடப்பதையெல்லாம் தெளிவாகப் பார்க்கலாம்.

22. நீ எந்த வழியாக உள்ளே வந்தாய்?

'வழி' எனும் சொல்லுக்கு முன்னர் ஒரு எனும் எண்ணுப் பெயரடை (numeral adjective) வரின், இத்தகு நிலைகளில் ஆக 'somehow' என்ற பொருளை உணர்த்தி நிற்கிறது.

காண்க:

23. ஒரு வழியாக அங்கு நிலவிய மௌனத்தைக் கலைக்கும் வகையில் ரவி பேச ஆரம்பித்தான்.

பாதை என்னும் பெயர்ச் சொல்லுடன் ஆக வருதல் இலக்கியத் தமிழில் காணப்படவில்லை. ஆயினும், பேச்சுத் தமிழில் ஒரு எடுத்துக்காட்டினைக் காட்ட இயலும்.

24. அந்த பாதையா போனா நீங்க சுருக்கெ போய்ச் சேர முடியாது.

2.9. -து இறுதி பெறும் பெயர்ச் சொற்களுடன் ஆக வின் தொடர்பு ஆர்டனால் பரக்கப் பேசப்பட்டுள்ளது. (ஆர்டன் : 1976, பக். 248) அஃறிணைத் தொழிற் பெயர் அல்லது வினையாலணையும் பெயர் இவற்றுடன் 'ஆக' சேர்க்கப்படுகிறது. இவ்வாறு சேர்க்கப்படுவது, தொழிற்பெயர்க் கிளவியம் கூறும் செய்தியை துணைநிலைத் (subordinate) தொடரியத்துடன் தொடர்புபடுத்துவதற்காகவே.

எ-டு: 25. நான் அங்கே போனதாகக் கேள்விப்பட்டார்கள்

26. அவன்மேல் அரசன் இரக்கம் காட்டுவதாகத் தோன்றுகிறது.

2.10. 'ஆக', கால அளவினைக் காட்டும் பணியினையும் செய்யக் காண்கிறோம். (குமாரசாமி ராஜா, ந. : 1975)

30. கடந்த சில மாதங்களாக எனக்கு நெஞ்சுவலி அதிகமாகி விட்டது.

31. பல நூற்றாண்டுகளாக மண்ணில் புதைந்திருந்த சோழர் கால சிலையொன்று அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், இன்றைய தமிழில் 'ஆக' பல்வேறு பணிகளைத் தன்னுள் கொண்டுவரும் ஒரு இலக்கணக் கூறாகத் திகழ்கிறது என்பது தெற்றென விளங்கும்.

அடிக்குறிப்புகள்

- 1 ஆய் என்பதனைக் கொண்டு முடியும் தொடர்கள் ஆக வைக் கொண்டு முடியும் தொடர்களை ஒத்து வருவதனால், ஆய் என்னும் ஒட்டு, ஆக வின் ஒரு மாற்றாகக் கருதப்படுகிறது. எனவே ஆய் வருமிடங்களிலும் ஆக வின் சொற்பொருள் நோக்குகளும், தொடரியல் பண்புகளும் பெறப்படுகின்றன என்பது வெளிப்படை.
- 2 வினையடைக் கிளவியங்களில் ஆக வருமிடங்கள் பற்றி எம். ஆண்ட்ரனோவ் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

"Phrases consisting of a noun or participial noun or verbal noun and the verbal participle a:y or the infinitive a:ka 'having become' are commonly used to express attending circumstances:

Canto:sama:y "gladly" pattirama:ka "carefully"

3. Lorkin, Don "..... the adverbial suffix (-a:ka) attached to a nominal form of the verb mark object-complement construction".

ex. ni: tɔ:ɳkikoŋtiruppta:ka:c conne:n

"I said that you were sleeping"

துணை நூல்கள்

1. Andronov, M. *Tamil Language*, pp 47-48, Moscow. 1965.
2. Arden, A. H. *A Progressive Grammar of the Tamil Language* (Revised by A. C. Clayton) Christian Literature Society Madras-3, Fifth reprint, 1916.

3. Arunabharathi, N. *Glossary of Linguistics-English-Tamil*, Madras Tamil Nulakam, 1976.
4. Kumaraswami Raja, N. "Tamil Adverbial constituent signifying duration of time", paper presented in the *Seminar on Dravidian Linguistics-V*, Annamalai Nagar, 1975.
5. Lorkin, Don. 'Enru' and 'Enpatu' as complement Markers in Tamil", in Agesthialingam S. & Shanmugam S.V. (eds.) *Third Seminar on Linguistics*, pp. 37-72, Annamalai Nagar, 1972.

வளர்க்க வேண்டிய தமிழ்

பொதுவாக, தொல்காப்பியர் காலத்துத் தமிழ் நடைமுறைக்கு வரவேண்டுமென்ற தனித் தமிழ்க் கட்சியோ, அல்லது மணிப்பிர வாளத்தைப் பயன்படுத்தி, வாழையடி வாழையாகப் புலவர் பெருமக்கள் வளர்த்து வந்த தமிழில் கலப்படம் செய்யவேண்டும் என்பதோ, தமிழிலே ஒரு சில நபர்களுடைய எண்ணங்கள் தாம். தமிழ் மக்களின் ஆதரவு பெற்ற இயக்கங்கள் அல்ல. எனவே, அவற்றை மறந்து, மக்கள் தமிழுக்கு வாழ்வுரிக்க — வளர்ச்சி தர முயலுவோமாக!

ம. பொ. சிவஞானம்

தமிழும் கலப்படமும், பக். 69

சென்னை, 1960.

பெட்டக் குறும்ப மொழியில் வேற்றுமை

எஸ். ஜெயபால்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

0.1 மொழிகளில் உள்ள வாக்கியங்களில் காணப்படும் பெயர்ச் சொற்களுக்கும் வினைச் சொல்லுக்கும் இடையே ஒரு விதமான பொருள் தொடர்பு காணப்படுகின்றது. இத்தகைய பொருள் தொடர்பினை சில மொழிகளில் பெயரோடு இணைந்த ஒட்டுக்கள் (suffixes) காட்டி நிற்கின்றன. இத்தகைய ஒட்டுக்கள் அல்லது உருபுகளை வேற்றுமை உருபுகள் எனவும் இவ்வேற்றுமை உருபுகள் இணைந்த பெயர்ச் சொற்களை வேற்றுமைச் சொற்கள் எனவும் அவைகளால் வெளிப்படுத்துத்தப்படும் பொருள் தொடர்பினை வேற்றுமை எனவும் அழைக்கின்றோம்.

சுருங்கக் கூறின், ஒரு பெயர்ச் சொல்லுக்கும் பயனிலையாக வரும் ஒரு வினைச் சொல்லுக்கும் இடையே உள்ள பொருள் தொடர்பு சில ஒட்டுக்களால்—வேற்றுமை உருபுகளால் காட்டப்படும் போதுதான் அது வேற்றுமை எனப் பொருள்படுகின்றது. மற்றபடி பெயர்ச் சொற்களுக்கும் வினைச் சொல்லுக்கும் இடையே எந்த

விதமான பொருள் மாற்றத்தையும் உண்டு பண்ணாத ஒட்டுக்களை வேற்றுமை உருபுகள் எனக் கூறுவதில்லை.

இந்த அடிப்படையிலே விளக்கப்படுகின்ற வேற்றுமை மொழிக்கு மொழி எண்ணிக்கையில் மாறுபடுகின்ற நிலையினைக் காணலாம். அ. தாவது, மொழியின் வேற்றுமைகளை ஆராயும் அறிஞர்கள் அவர்களின் திறனுக்கேற்ப எண்ணிக்கையில் அதிகப்படுத்தியும் குறைத்தும் கூறுவர். எடுத்துக்காட்டாக, திராவிட மொழிகளில் ஒன்றாகிய தமிழ் மொழியில் எட்டு வேற்றுமைகள் உள்ளன என மரபு வழி இலக்கண நூலார் குறிப்பிடுவார். ஆனால் கால்டுவெல் போன்ற அறிஞர்கள் கருவி வேற்றுமையிலிருந்து உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமையைப் பிரித்து தமிழ் மொழியில் ஒன்பது வேற்றுமைகள் உள்ளன எனக் குறிப்பிடுவர். இன்னும் சிலர் காரண வேற்றுமை, விளி வேற்றுமை என வேற்றுகைகளின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்துச் செல்வர். இந்த அடிப்படையில்தான் உராலிக் - அல்டைக் மொழிகளில் ஒன்றான ஹங்கேரியன் மொழியில் பதினைந்துக்கும் அதிகமான வேற்றுமைகள் உள்ளன என ஒரு சாரரும் இருபத்தைந்துக்கும் அதிகமான வேற்றுமைகள் உள்ளன என மறு சாரரும் குறிப்பிடுவர். எனவேதான் ஒரு மொழியைப் பொருத்த மட்டில் இவ்வளவு வேற்றுமைகள்தான் உள்ளன என வரையறுத்துக் கூறுவது கடினமான செயலாகவே உள்ளது. டாக்டர் மு. வரத ராசனார் (1974 : 164) அவர்களும் ஒரு மொழியில் எத்தனை வேற்றுமைகள் உள்ளன என்பதை அந்த மொழியின் அக்கால நிலைமை உணர்ந்தே கூறவேண்டும் என்று கூறிச் செல்வதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

0.2 மேலும் தனிப்பட்ட ஒரு வேற்றுமை உருபு பெரும் பாலான வாக்கியங்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட பெர்சுள் தொடர்பிணையே (வேற்றுமையை) வெளிப்படுத்திய போதிலும் சில வாக்கியங்களில் தற்நிலை மயங்கி வேறொரு வேற்றுமை உருபால் ஏற்படுத்தப்படும் பொருள் தொடர்பிணை வெளிப்படுத்தும் நிலையினைக் காண்கி

பேராசிரியர் ச. அகத்தியலிங்கம் அவர்கள் 'வேற்றுமை' என்னும் ஆய்வுக் கட்டுரையில் கொடுத்திருக்கும் அடிப்படைக் கருத்துக்கள்தான் இக்கட்டுரையின் முன்னுரையின் ஒரு பகுதியாக (0.1) அமைகின்றது. (அகத்தியலிங்கம், 1977 : 1-6)

றோம். இதனையே வேற்றுமை மயக்கம் என அறிஞர் பெருமக்கள் கூறுவர். இந்த வேற்றுமை மயக்கம் பெரும்பாலான மொழிகளில் இருப்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

0.3 இந்த அடிப்படைக் கருத்துக்களை மையமாக வைத்து பெட்டக் குறும்ப மொழியில்¹ காணப்படுகின்ற வேற்றுமை உருபுகளையும், வேற்றுமைகளையும், வேற்றுமை மயக்கத்தையும் வண்ணனை (descriptive) முறையில் விளக்குவதே இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

1.0 பெட்டக் குறும்ப மொழியில் வேற்றுமை

பெட்டக் குறும்ப மொழியைப் பொருத்தமட்டில் வேற்றுமை உருபுகளால் வாக்கியங்களில் ஏற்படும் பொருள் தொடர்பினை மையமாக வைத்துப் பார்க்கின்ற பொழுது இம்மொழியில் எழுவாய் வேற்றுமை² நீங்கலாக கீழே கொடுக்கப்பட்டிருப்பதைப் போன்று பத்து வேற்றுமைகள் உள்ளன எனக் கூறலாம்.

- 1 செய்ப்படு பொருள் வேற்றுமை
2. கருவி வேற்றுமை
3. உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமை
4. கொள்வோன் வேற்றுமை
5. உடைமை வேற்றுமை
6. நீக்க வேற்றுமை
7. இட வேற்றுமை

1. நீலகிரி மாவட்டத்தில் முதுமலை வன நிலங்கு சரணாலயப் பகுதியில் உள்ள கார்டுடி, தெப்பக்காடு, முதுமலை போன்ற இடங்களில் வாழும் 'பெட்டக் குறும்பர்' என்ற பழங்குடி மக்களால் பேசப்படும் மொழியே பெட்டக் குறும்ப மொழியாகும். இவர்கள் தங்களை 'ஊராளிக் குறும்பர்' எனவும் கூறிக் கொள்கின்றனர். இவர்களின் மொத்த மக்கட்தொகை சுமார் முந்நூறு ஆகும்,
2. எழுவாய் வேற்றுமைக்கென்று மற்ற திராவிட மொழிகளைப் போன்றே இம்மொழியிலும் வேற்றுமை உருபோ அல்லது அல்லது பெயர்ச் சொல்லில் திரிபோ இல்லை. எனவே சொல்லியல் அடிப்படையில் (morphologically) இம்மொழியில் எழுவாய் வேற்றுமை இல்லை எனக் கொள்ளலாம்

8. காரண வேற்றுமை
9. காரிய வேற்றுமை
10. விளிவேற்றுமை

இம்மொழியில் இவ்வேற்றுமைகளை வெளிப்படுத்த பதினைந்து வேற்றுமை உருபுகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவ்வேற்றுமை உருபுகள் அனைத்தும் நேரடியாகப் பெயர்ச் சொற்களுடனோ அல்லது சாரியைகளுடன் சேர்ந்தோ வேற்றுமையைக்காட்டி நிற்கும். இவ்வேற்றுமை உருபுகள் பெயர்ச் சொற்களுடன் சேர்ந்து வரும் இடத்தை அமைப்பு (structure) அடிப்படையில் கீழ்க்கண்ட வாறு குறிக்கலாம்.

பெயர்ச்சொல் + (சாரியை) + வேற்றுமை உருபு.³

1.1 செயப்படுபொருள் வேற்றுமை

செயப்படுபொருள் வேற்றுமை இம்மொழியில் - ϕ , -ma, -e ஆகிய மூன்று வேற்றுமை உருபுகளால் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. இம்மூன்று உருபுகளும் ஒன்றுக்கொன்று பதிவிடு வழக்காகவே (complementation) பயின்று வருகின்றன.

1.1.1 - ϕ

இந்த வேற்றுமை உருபு மூக்கின் வழி பிறக்கும் மெய்யொளியைக் (nasal consonant) கொண்டு முடியும் பெயர்ச் சொற்களுடன் (மூவிடப் பெயர் நீங்களாக) சேர்ந்து இவ்வேற்றுமையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

ba \bar{n} a: \bar{n} - ϕ > ba \bar{n} a: \bar{n}	‘கதவை’
ma \bar{n} - ϕ > ma \bar{n}	‘மனதை’
ni:yi ba \bar{n} a \bar{n} mu \bar{c} u: \bar{c} oy	‘நீ கதவை மூடு’
ada \bar{n} ma \bar{n} a a:galilla:	‘அவன் / அவள் / அதன் மனதை அளக்கமுடியாது’

3. வேற்றுமை உருபு சேர்ந்து வரும் சாரியைகளைப் பற்றியோ, வேற்றுமை உருபு சேர்வதால் ஏற்படும் புணர்ச்சி விதிகளைப் பற்றியோ இக்கட்டுரையில் விளக்கப்படவில்லை.

1.1.2 - ma

இவ்வேற்றுமை உருபு -*iyē* என முடியும் பெயர்ச் சொற்களுடன் சேர்ந்து இவ்வேற்றுமையைக் காட்டி நிற்கின்றது.

<i>piliye - ma</i>	>	<i>pilima</i>	'புலியை'
<i>meriye - ma</i>	>	<i>merima</i>	'குட்டியை' (மிருகம்)
<i>yano:ḍa pilima kenga:la:galilla:</i>			'யானையால் 'புலியைக் கொல்ல முடியாது'
<i>merima egdatu</i>			'(மிருகத்தின்) குட்டியை உதைக்காதே'

1.1.3 - e

-*e* வேற்றுமை உருபு -*ḍ*, -*ma* ஆகிய உருபுகள் சேர்ந்து வரும் பெயர்ச் சொற்கள் தவிர மற்ற அனைத்துப் பெயர்ச் சொற்களுடனும் சேர்ந்து இவ்வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்துகின்றது.

<i>magal-e</i>	>	<i>magale</i>	'மகளை'
<i>be:li-e</i>	>	<i>be:liye</i>	'வேலியை'
<i>ad-an-e</i>	>	<i>adane</i>	'அவனை/அவளை/அதனை'
<i>eg magale neltul talḷatu</i>			'எனது மகளை நிலத்தில் தள்ளாதே'
<i>navu napṭu be:liye negde</i>			'நான் நேற்று வேலியைத் தாண்டினேன்'
<i>ni:yi adane bupka pa:ṭay</i>			'நீ அவனை வரச் சொல்'

1.2 கருவி வேற்றுமை

கருவி வேற்றுமை *o:ḍa* என்னும் வேற்றுமை உருபால் இம் மொழியில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது.

<i>ervu -o:ḍa</i>	>	<i>ervo:ḍa</i>	'கத்தியால்'
<i>du:ji - o:ḍa</i>	>	<i>du:jiyo:ḍa</i>	'ஊசியால்'
<i>beri - o:ḍa</i>	>	<i>berio:ḍa</i>	'குச்சியால்'

navu adane ervo:da tarce 'நான் அவனை/அவளை/
அதனைக் கத்தியால்
வெட்டினேன்'

navu du:jiyo:da kuttiya: 'நான், ஊசியால் தைப்பேன்'
adu beriyō:da arva: 'அவன் குச்சியால்' அடிப்
பான்'

1.3 உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமை

-beliye என்னும் வேற்றுமை உருபு உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமைப் பொருளை வெளிப்படுத்தி நிற்கக் காண்கின்றோம். இது அனைத்துப் பெயர்ச் சொற்களுடன் சேர்ந்து இவ்வேற்றுமையைக் காட்டி நிற்கின்றது.

bumman-beliye > bummanbeliye 'பொம்மனுடன்'
da:r-beliye > da:rbeliye 'யாருடன்'
en-beliye > enbeliye 'என்னுடன்'

navu bummanbeliye perika:ṭṭito baṇḍe

'நான் காட்டிலிருந்து, பொம்மனுடன் வந்தேன்'

adu da:rbeliye sko:lka po:ca:?

'அவன் யாருடன் பள்ளிக்குப் போனான்?'

ni:yi enbeliye ki:rka ba:rl be:da:

'நீ என்னுடன் வீட்டுக்கு வராதே.'

1.4 கொள்வோன் வேற்றுமை

கொள்வோன் வேற்றுமை -ṇa, -ka ஆகிய இரு வேற்றுமை உருபுகளால் இம்மொழியில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. இவ்விரு வேற்றுமை உருபுகளும் ஒன்றுக்கொன்று பதிலிடு வழக்காகப் பயின்று வருகின்றன.

1.4.1 -ṇa

-ṇa வேற்றுமை உருபு படர்க்கை ஒருமைச் சுட்டுப் பெயர்களுக் குப் (third person] singular demonstrative pronoun) பிறகும்

இடப் பெயர்களுக்குப் (place nouns) பிறகும், இயற் பெயர்களுக்குப் (personal names) பிறகும் சேர்ந்து இவ்வேற்றுமையைக் காட்டி நிற்கும்.

adu-ña	>	aduña	‘அவனுக்கு அவனுக்கு அதற்கு’
u:ti-ña	>	u:tiña	‘ஊட்டிக்கு’
ma:daṇ-ña	>	ma:daṇña	‘மாதனுக்கு’
oduña ka:ri numbulu			‘அவனுக்கு கடுமையான ஜூரம்’
bumman enbeliye }			‘பொம்மன் என்னுடன் ஊட்டிக்கு வந்தான்’
u:tiña banda: }			
ma:daṇña ka:ri nit kuttu			‘மாதனுக்குக் கடுமையான தலைவலி’

1.4.2 - ka

அடுத்த வேற்றுமை உருபாகிய -ka, -ña சேர்ந்து வரும் பெயர்ச் சொற்கள் தவிர மற்ற பெயர்ச் சொற்களுடன் சேர்ந்து இவ் வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்தி நிற்கிறது.

ki:ri-ka	>	ki:rka	‘வீட்டுக்கு’
ag-ar-ka	>	agarka	‘அவர்களுக்கு’
en ki:rka pi:ḡay			‘எனது வீட்டுக்குப் போ’
agarka paṇe taray			‘அவர்களுக்குப் பணம் கொடு’

1.5 உடைமை வேற்றுமை

எழுவாய் வேற்றுமையைப் போன்றே உடைமை வேற்றுமையைக் காட்டவும் இம்மொழியில் தனிப்பட்ட வேற்றுமை உருபு எதுவும் இல்லையெனினும் இவ்வேற்றுமையைக் காட்டி நிற்கும் வாக்கியங்களில் உள்ள பெயர்ச் சொற்கள் திரிந்தே காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக மூவிடப் பெயர்களில் இத்திரிபினை நன்கு காணமுடியும். எனவே உடைமை வேற்றுமை ஒரு வேற்றுமையாகக் கொள்ளப்பட்டு அதன் வேற்றுமை உருபாக -ḡ இங்கே கொள்ளப்படுகின்றது.

ad-an- ϕ	>	adan	'அவனுடைய / அவனுடைய / அதனுடைய'
ma:dan- ϕ	>	ma:dan	'மாதவனுடைய'
maku- ϕ	>	maku	'குழந்தையினுடைய'
idu adan ki:ri			'இது அவனுடைய/அவளுடைய/ அதனுடைய வீடு'
ma:dan ki:ri siri:lla:			'மாதனுடைய வீடு நன்றாக இல்லை'
idu maku ti:ri			'இது குழந்தையினுடைய சட்டை'

1.6 நீக்க வேற்றுமை

நீக்க வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்தி நிற்கும் வேற்றுமை உருபாக இம்மொழியில் *-piliṭo*, *liṭo* ஆகிய இரு வேற்றுமை உருபுகள் காணப்படுகின்றன. இந்த இரண்டு வேற்றுமை உருபுகளும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரிடு வழக்காகவே பயின்று வருகின்றன.

1.6.1 piliṭo

-piliṭo எனும் வேற்றுமை உயிர்ப் பெயர்களுடனும் (animate nouns), மூவிடப் பெயர்களுடனும் சேர்ந்து இவ்வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்தி நிற்கும்

ad-an-i-piliṭo 'அவனிடமிருந்து/அவளிடமிருந்து/
அதனிடமிருந்து'

bumman-piliṭo 'பொம்மனிடமிருந்து'

adanipiliṭo paṇe eḍetatu 'அவனிடமிருந்து/அவளிடமிருந்து
பணத்தை எடுக்காதே'

bummanpiliṭo paṇe eḍeyy; 'பொம்மனிடமிருந்து
பணத்தை எடு'

1.6.2 -liṭo

மற்றொரு வேற்றுமை உருபாகிய *-liṭo*, *piliṭo* சேர்ந்து வரும் பெயர்ச் சொற்கள் நீங்கலாக மற்றப் பெயர்ச் சொற்களுடன் சேர்ந்து இந்த வேற்றுமையைக் காட்டி நிற்கும்.

mere-t-lito	>	mertlito	'மரத்திலிருந்து'
perika:q-t-lito	>	perika:llito	'காட்டிலிருந்து'
ele merllito	uljo:qadam		'இலை மரத்திலிருந்து விழுகின்றது'
adu perika:llito	ninkabeyri arngu ananda:		'அவன் காட்டிலிருந்து உனக்காக விறகு கொண்டு வந்தான்'

1.7 இடவேற்றுமை

இம்மொழியில் இடவேற்றுமையை *-pili*, *-l* ஆகிய இரு வேற்றுமை உருபுகள் காட்டி நிற்கின்றன. இவ்விரு வேற்றுமை உருபுகளும் பதிலிடு வழக்காகவே பயின்று வருகின்றன.

1.7.1 - pili

இந்த வேற்றுமை உருபு இயற்கைப் பெயர்களுடனும் (personal pronouns, மூவிடப் பெயர்களுடனும் சேர்ந்து இடவேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்தி நிற்கும்.

en-ni-pili	>	ennipili	'என்னிடத்தில்'
ad-ani-pili	>	adanipili	'அவனிடத்தில் / அவளிடத்தில் / அதனிடத்தில்'
da:r-pili	>	da:rpili	'யாரிடத்தில்'
bumman-pili	>	bummanpili	'பொம்மனிடத்தில்'
ennipili	ba:rl be da:		'என்னிடத்தில் வர வேண்டாம்'
adanipili	pane illa:		'அவனிடம்/அவளிடம்/ அதனிடம் பணம் இல்லை'
inna	ma:r da:rpilil avdadu		இப்பொழுது மாறியாரிடத்தில் இருக்கிறாள்?
bummanpili	on na:yi avdadu		'பொம்மனிடத்தில் ஒரு நாய் இருக்கின்றது'

1.7.2 -l

-l என்னும் வேற்றுமை உருபு மற்ற வேற்றுமை உருபாகிய *-pili* சேர்ந்துவரும் பெயர்ச் சொற்கள் தவிர மற்றப் பெயர்ச் சொற்களுடன் சேர்ந்து இவ்வேற்றுமைப் பொருளைக் காட்டி நிற்கின்றது.

to:t-t-l	>	to:tʃ	‘தோட்டத்தில்’
la:ri-t-l	>	la:rtul	‘லாரியில்’
en magalu to:tʃ avdadu			‘என்னுடைய மகள் தோட்டத்தில் இருக் கிறாள்’
navu la:rtul po:ne			‘நான் லாரியில் போனேன்’

1.8 காரண வேற்றுமை

காரண வேற்றுமையை *-inda* என்னும் வேற்றுமை உருபு தனித்து நின்று இம்மொழியில் வெளிப்படுத்துகின்றது.

en-inda	>	eninda	‘என்னால்’
akan-inda	>	akaninda	‘அக்காவால்’
ni-n-inda	>	nininda	‘உன்னால்’
ma:daṅ-inda	>	ma:daṅinda	‘மாதனால்’

adu eninda ma:raṅṅa paṇe koṭṭa:

‘அவன் என்னால் மாறனுக்குப் பணம் கொடுத்தான்’

navu bummaṇinda i:ka po:ne

‘நான் பொம்மனால் ஊருக்குப் போனேன்’

nininda ma:raṅṅa iṇṇiṇ pirayo:ṇilla:

‘உன்னால் மாறனுக்கு எந்த உதவியும் இல்லை’

ma:daṅinda en maṇ siri:lla:

‘மாதனால் என்னுடைய மனது சரியில்லை’

1.9 காரிய வேற்றுமை

காரண வேற்றுமை உருபு போன்றே காரிய வேற்றுமை உருபும் தனித்து நின்றே அனைத்துப் பெயர்ச் சொற்களுடனும் சேர்ந்து இம்மொழியில் இவ்வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்துகின்றது. *-kabeṇri* என்னும் உருபே இவ்வேற்றுமை உருபாக பயின்று வருகின்றது.

ma:ri-kabeyri > ma:rikabeyri 'மாறிக்காக'
 da:r - kabeyri > da:kabeyri 'யாருக்காக'
 ya:ni - kabeyri > ya:nikabeyri 'யானைக்காக'

ma:ran perika:ɽito ma:rikabeyri ʔrɔŋgu ananda:ʔ

'மாறன் மாறிக்காக காட்டிலிருந்து விறகு கொண்டு வந்தான்'

bumman da:rkabeyri ma:ya:ɽito po:ca:ʔ

'பொம்மன் யாருக்காக மாயாரிலிருந்து போனான்?'

adu ya:nikabeyri kebbu ananda:

'அவன் யானைக்காக கரும்பு கொண்டு வந்தான்'

1.10 விளி வேற்றுமை

படர்க்கையோரை முன்னிலைப் படுத்தி அழைப்பதையே விளி வேற்றுமை என அழைப்பர்.⁴

இவ்வேற்றுமை சில பெயர் சொற்களில் -o:ʔ என்னும் வேற்றுமை உருபாலும் சில பெயர்ச் சொற்களில் • உள்ள சுற்றுயிரை நீட்டி உச்சரிப்பதின் (by lengthening the final vowel) மூலமும் (/:/) வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. இவ்விரண்டும் பதிலிடு வழக்காகவே வருகின்றன.

1.10.1 / : /

பெண்களைக் குறித்து வருகின்ற இயற்கைப் பெயர்ச் சொற்களும் (personal names) உறவுமுறைச் சொற்களும் (kinship terms) அவைகளின் இறுதியில் வருகின்ற உயிரெழுத்தை நீட்டி இவ்வேற்றுமையைக் காட்டுகின்றது.

4. விளி வேற்றுமையை வேற்றுமையாகக் கொள்ளலாகாது என ஒரு சில அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். எனினும் இம்மொழி பழங்குடி மக்களால் பேசப்படும் மொழி என்பதாலும், இந்த ஆய்விலே கூறப்பட்டிருக்கின்ற வேற்றுமைகள் அனைத்தும் வண்ணனை அடிப்படையிலே விளக்கப்பட்டிருப்பதாலும், விளி வேற்றுமையையும் ஒரு வேற்றுமையாகக் கொண்டே இங்கு விளக்கப்படுகின்றது.

bummi-/:/	>	bummi:	‘ஓ, பொம்மி’
ma:ri-/:/	>	ma:ri:	‘ஓ, மாறி’
ajji-/:/	>	ajji:	‘ஓ, பாட்டி’

1.10.2 -o:y

மேலே குறிப்பிட்ட சூழலைத் தவிர மற்ற பெயர்ச் சொற்கள் அனைத்தும் -o:y என்பதனை வேற்றுமை உருபாகக் கொண்டு இவ்வேற்றுமையை வெளிப்படுத்தும்.

ma:raṇ-o:y	>	ma:ro:y	‘ஓ, மாறன்’
bummaṇ-o:y	>	bummo:y	‘ஓ, பொம்மன்’
ma:daṇ-o:y	>	ma:do:y	‘ஓ, மாதன்’

2.0 வேற்றுமை மயக்கம்

மேலே குறிப்பிட்டதைப்போன்று இம்மொழியில் ஒரு குறிப்பிட்ட உருபு ஒரு குறிப்பிட்ட வேற்றுமையை மட்டும் வெளிக்காட்டிய போதிலும் சில வாக்கியங்களில் தந்திலை மயங்கி வேறொரு வேற்றுமையை வெளிப்படுத்தி வேற்றுமை மயக்கம் ஏற்படக் காரணமாக அமைகின்றது.

எடுத்துக்காட்டாக

1. கருவி வேற்றுமை உருபு கருவி வேற்றுமையை வெளிப்படுத்தாது, உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமையையும் இட வேற்றுமையையும் வெளிப்படுத்தக் காண்கிறோம்.
2. கொள்வோன் வேற்றுமை உருபு, கொள்வோன் வேற்றுமையை வெளிப்படுத்தாது காரிய வேற்றுமையை உணர்த்தி நிற்கக் காண்கிறோம். மேலும், சில வாக்கியங்களில் ஒப்புமைப் பொருளையும் தாங்கி வருகின்றது.
3. இடவேற்றுமை உருபு இடவேற்றுமையை வெளிக்காட்டாது கொள்வோன் வேற்றுமையைக் காட்டி நிற்கின்றது.

2.1 கருவி வேற்றுமை உருபு மயங்குதல்

2.1.1 கருவி வேற்றுமையை உணர்த்துகின்ற o:ḍa (1.2) என்னும் வேற்றுமை உருபு சில நேரங்களில் உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்தி நிற்கின்றது.

navu *adano:da* ni:ra:ɖɪ

‘நான் அவனுடன் குளித்தேன்’

navu *adano:da* ninniye kaɖɪ?

‘நான் அவனுடன் உன்னையும் பார்த்தேன்’

2.1.2 கருவி வேற்றுமை உருபு உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமைப் பொருளில் மட்டுமன்றி இடவேற்றுமைப் பொருளையும் காட்டுகின்றது.

ni:yi en *eno:do* poddi ?

நீ எப்பொழுது என்னிடத்தில் சொன்னாய்?

ni:yi a:yɪno *adano:da* poddi ?

நீ ஏன் அவனிடத்தில் சொன்னாய்?

2.2 கொள்வோன் வேற்றுமை உருபு மயங்குதல்

2.2.1 கொள்வோன் வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்தி நிற்கின்ற கொள்வோன் வேற்றுமை உருபு (1.4) சில வாக்கியங்களில் காரியவேற்றுமையை உணர்த்தி நிற்கக் காண்கிறோம்.

en *kudirka* mu:ru kattu pullu eɖeɣuɔ barəy.

‘என் குதிரைக்காக மூன்று கட்டு புல் கொண்டு வா.’

bummaɳɳa nɪcu aɳa:ɾəy

‘பொம்மனுக்காக சோறு
கொண்டு வா’

2.2.2 ‘சில வாக்கியங்களில் இவ்வேற்றுமை உருபு ஒப்புமைப் பொருளையும் உணர்த்துகின்றது.

bummaɳɳa ma:danɳ dapu maɳsaɳ

‘‘பொம்மனைவிட மாதன் பெரிய மனிதன்’’

ma di *ki:ɾka* ma:ri ki:ri ki:ri:du

‘‘மாதி வீட்டைவிட மாறி வீடு சிறியது’’

2.3 இடவேற்றுமை உருபு மயங்குதல்

2.3.1 இடவேற்றுமை உருபு (1.7) சில வாக்கியங்களில் கொள்வோன் வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்துகின்றது.

adu aduṇabeyri aṇga:rtul paṇe koṭṭa:

‘அவன் அவனுக்காக கடைக்குப் பணம் கொடுத்தான்’

adu eninda i:rdl po:ca:

‘அவன் என்னால் ஊருக்குப் போனான்’.

உதவிப நூல்கள்

அகத்தியலிங்கம், ச. 1977 ‘வேற்றுமை’, ஒன்பதாவது கருத் தரங்கு ஆய்வுக்கோவை-தொகுதி-2, மதுரைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறைச் சார்பு வெளியீடு, அண்ணாமலை நகர்.

சாமினாத தேசிகர், 1973 இலக்கணக் கொத்து மூலமும் உரையும் (பதிப்பாசிரியர்: கோபாலையர்), தஞ்சை சரசுவதி மகால் வெளியீடு-146, கும்பகோணம்.

வரதராசன், மு. 1974 மொழிநூல், திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.

Jayapal, S. 1976 ‘kurumba case System’, *Dravidian case System* (Eds: S. Agesthalingom and K. Kushalappa Gowda), P. 481-494, Annamalai University, Annamalai Nagar.

——— 1978 *Descriptive Grammar of Kurumba* (Unpublished Ph.D. Thesis), Annamalai University Annamalai Nagar.

Shanmugam, S.V. 1971 *Dravidian Nouns (A Comparative Study)* Annamalai University, Annamalai Nagar.

சங்கத் தமிழில் நேர்ப் பெயர்கள் (பெரும் பொழுது மட்டும்)

செ. வை. சன்முகம்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

0. முன்னுரை

காலம் என்பது கருத்துப் பொருள். ஆயினும் அதன் அருமையை உணர்ந்து பொன்போல போற்றி வருகிறது மனித சமூகம். அதன் பெருமையை

ஞாலம் கருதினும் கைகூடும் காலம்.

கருதி இடத்தாற் செய்யின்

(குறள் 484)

என்று திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

காலத்தை மனிதன் பல கூறுகளாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறான். அந்தக் கூறுகள் மொழிக்கு மொழியும் ஒரு மொழிக்குள்ளே காலத்துக்குக் காலமும் மாறக்கூடியது. ஆயினும், உலக மொழிகளிடையே அக ஒற்றுமையோடு பல புற ஒற்றுமையையும் காண முடியும்.

மொழிவழி வெளிப்படும் கால உணர்வு இரண்டு பெரு வகையாகப் பிரிக்கப்படுகிறது (அகத்தியலிங்கம், 1975). ஒன்று வினைச் சொல்லின் காலத்தைச் சுட்டும் விசுவாசமாக வருவது; மற்றொன்று பெயர்ச் சொல்லாகவோ இடைச் சொல்லாகவோ (அதாவது particles என்று அழைக்கப்படுவது) வருவது. முன்னதை டென்ஸ் (tense) - காலம் என்று சிறப்பாகவும் பின்னதை டைம் (time) - நேரம் என்றும் அகத்தியலிங்கம் குறிப்பிட்டுள்ளார் (1975 : 398). வினைச் சொல்லில் கால விசுவாசம் எல்லா மொழிகளிலும் இருப்பதில்லை. திராவிட மொழிகளில் காட்டு நாயக்காவும் (நடனசபாபதி, 1976) பிற மொழிகளில் பாஷா இந்தோனேஷியாவும் வினைச் சொற்களில் காலம் காட்டும் விசுவாசம் ஏற்று கால வேறுபாட்டை உணர்த்துவதில்லை. பெயர்ச் சொற்களில் கால வேறுபாட்டைக் குறிக்கும் சொற்கள் நேரப் பெயர்கள் எல்லா மொழிகளிலும் அமைந்திருக்கும். எனவேதான் மாற்றிலக்கண மொழியியலாளர் வினைச் சொல்லில் கால விசுவாசம் புதைநிலையில் (deep structure) அமைந்து இருப்பதாகக் கருதுவது இல்லை.

மொழியியல் நோக்கில் காலம் என்பது வினைச் சொல்லின் இலக்கணக் கூறாய் வந்து சொல்லியலிலும் தொடரியலிலும் ஆராயப்படும்; நேரம் என்பது பெயர்ச்சொல்லாக வந்து சொற்களஞ்சியச் சொற்பொருள் (lexical semantics) ஆராய்ச்சியாக மேற்கொள்ளப்படும்.

தொல்காப்பியர் டென்ஸ் என்பதைக் காலம் என்று சொல்லதிகாரத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

‘காலந்தாமே மூன்றென மொழிப்’ (தொல். 684)

என்று தமிழில் மூன்றுவகைக் காலம் இருக்கின்றன என்று குறிப்பிட்டாலும், காலத்தை உணர்த்த இரண்டு வகை விசுவாசங்கள் இறந்தகால விசுவாசம், இறப்பல்லாத கால (non-past tense) விசுவாசம் (அதாவது எதிர்காலத்துக்கும் நிகழ்காலத்துக்கும் ஒரே விசுவாசம்) மட்டுமே இருப்பதால் தொல்காப்பியர் மூன்று காலம் என்று கூறும் போது அவர் மூன்று நேரங்களைக் குறிப்பிடுகிறாரே அன்றி முக்காலங்களை (அதாவது tense என்ற சிறப்புப் பொருளில்) அல்ல என்று கருதப்படுகிறது (திலகவதி, 1979:124). வினைச் சொற்

களில் கூடக் கால வீகுதிகள் காலப் பொருளை உணர்த்தாது, நேரத்தை உணர்த்தும் திறன் பெற்றிருப்பதைத் தொல்காப்பியர் உணர்ந்திருந்தார் என்பதைத் திலகவதி (1979) விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்.

தொல்காப்பியர் பொருள்தரத்தில் 'பொழுது' (தொல். 950) என்று குறிப்பிடுவது நேரப் பெயர்களையே. ஆயினும் எழுத்தளி காரத்தில் அவரே நேரப் பெயர்களைக் காலப்பெயர் என்று குறிப் பிட்டுள்ளார்.

'பனியென வருஉம் காலக்கிளவி' (241.1)

ஆயினும் காலம் என்பது இலக்கண நூல்களில் வினைச் சொல்லில் வருவதாகவும் பொழுது அல்லது நேரம் என்பது பெயர்ச் சொல்லாக வருவதாகவும் நாம் பொதுவாக அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

இந்தக் கட்டுரை சங்க காலத்தில் (தொல்காப்பியம், எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, முதலியவற்றில்) வரும் நேரப் பெயர்களைக் கெரண்டு நேரப் பாடுகளை ஆராய முற்படுகிறது. அதனால் மொழிவளர்ச்சி, இலக்கிய மொழி ஆக்கம் பற்றியும் சங்கத் தமிழின் சொற்பிரயோக அடிப்படையில் சமூக வேறுபாடுகள் பற்றியும் சில உண்மைகள் புலப்பட்டுள்ளன. இது தமிழ் மொழி வரலாற்று ஆய்வில் சிறப்பாக சொற்களஞ்சிய ஆய்வில் மேற்கொள்ள வேண்டிய ஒரு முறையைச் சுட்டும்படி அமைந்துள்ளது.

1. பெரும்பிரிவு

நேரம் என்பது கணக்கில் அடங்காக் கருத்துப் பொருள் ஆயினும் அதைப் பகுத்துப் பேரெல்லையும், சிற்றெல்லையும் சுட்டுவது மஹித இயற்கையே.

சங்க இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் பதிற்றுப்பத்தில் ஒரு பட்டில் (90. 51-54) நாள் என்பது சிற்றெல்லையாகவும் வெள்ளம் என்பது பேரெல்லையாகவும் குறிப்பிடப்பட்டு இடைப்பட்ட பிரிவுகளுக்கு பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

நின்னாள் திங்கள் அனைய வாருக; திங்கள்
யாண்டு ஓர் அனைய வாருக; யாண்டே
ஊழி அனைய வாருக; ஊழி
வெள்ளம் வரம்பின வாருக.

அதாவது 'உன்னுடைய ஒரு நாள் ஒரு மாதம் (திங்கள்) ஆக அமையட்டும்; ஒரு மாதம் ஒரு ஆண்டாக ஆகட்டும்; ஒரு ஆண்டு ஒரு ஊழியாகத் தொடரட்டும், ஒரு ஊழி வெள்ளம் என்பதை எல்லை உடையதாக ஆகட்டும்' என்று பொருள். எனவே இங்கு நாள், திங்கள், ஆண்டு, ஊழி, வெள்ளம் என்று ஐந்து வகையாக நேரம் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இலக்கியப் பயிற்சியை நோக்கி னால் மாத்திரை அல்லது நொடி என்பதே மிகக் குறுகிய எல்லை யாகவும் கடிகை அல்லது நாழிகை என்பது அடுத்த பெரிய நேரப் பெயராகவும் வந்துள்ளதை சண்முகம் டீன்னை சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். (1973 : 4-5)

யாண்டும் மதியும் நாளும் கடிகையும்
சண்டு நீர் ஞாலம் கூட்டி எண்கொள (சிலம்பு 27-8-10)

என்ற வரிகளில் ஆண்டு, மாதம் (மதி), நாள், கடிகை என்று நேரப் பெயர்கள் வரிசையாகக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளதைக் காணலாம். அதுபோலவே நாளுக்கும் மாதத்துக்கும் இடைப்பட்ட நேர அளவும் திங்களுக்கும் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட கால அளவும் வழக்கில் இருப்பதைக் காணலாம்.

இலக்கியப் புலவரின் வேலை எல்லா நேரப் பாகுபாட்டையும் குறிப்பதல்ல; இலக்கிய நயமே அவரின் முக்கியக் குறிக்கோள். எனவே அந்தப் பாடலை ஒரு ஆதாரமாகக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர முழு உண்மையாகக் கொள்ளவேண்டியதில்லை; கொள்ளவும் கூடாது. ஆய்வாளன் இலக்கியப் பயிற்சி முழுமையும் அறிந்து அதனோடு வான இயல் அறிவும் பெற்று நேரப் பெயர் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட வேண்டும்; அங்கும் இலக்கிய வழக்குக்கும் பொதுப் பேச்சு வழக்குக்கும் வானநூல் வழக்குக்கும் வேறுபாடு காணப்படும். இங்கு இலக்கிய வழக்குக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. பேரெல்லையில் துவங்கிச் சிற்றெல்லை வரை நேரப்

பெயர்களின் சங்க இலக்கியப் பயிற்சியை, பிரயோகத்தைக் காண முற்படுவோம்.

2. வெள்ளம்

வெள்ளம் என்பதன் கால அளவு என்ன என்பது தெரிய வில்லை. அது நேரப்பெயர் என்பதற்கு வேறு ஆதாரமும் கிடைக்க வில்லை. (சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்) தமிழ்ப் பேரகராதி 'வெள்ளம்' என்ற சொல்லுக்குக் குறிப்பிடும் 'நீர்ப் பெருக்கு' என்ற பொதுப் பொருளும் 'ஒரு பேரெண்' என்ற சிறப்புப் பொருளும் முக்கியமானது ஒரு பேரெண் என்பதற்குத் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பு இருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது.

ஐஅம் பல்எண் வருடம் இறுதி

அல்பெயர் எண்ணினும் ஆயியல் திணையும் (393)

என்ற குத்திரப்படித் தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் என்ற பேரெண்கள் சுட்டப்படுவதாக உரையாசிரியர்கள் கருதுகிறார்கள். சங்க இலக்கியத்தில் இந்த மூன்று சீசாற்களும் வந்துள்ள போதிலும் வெள்ளம், ஆம்பல் என்பன எண்ணுப் பெயர்களாகப் பயில்பட்டுள்ளன.

ஆம்பல்

அடை அடுப்பு அறியா அருவி ஆம்பல்

ஆயிர வெள்ள ஊழி

வாழி

(பதிற்று. 63, 19-2)

அதாவது 'அடை அடுத்தலை அறியாத பூக்கள் அரிதாகிய பல ஆம்பல் என்னும் எண்ணும் ஆயிரத்தால் பெருக்கிய வெள்ளம் என்னும் எண்ணும் ஆகிய அளவுள்ள ஊழிகள் வாழ்வாயாக' என்று பொருள்.

'விளைவு ஒன்றோ வெள்ளம் கொள்கென'

(புறம், 385-38)

அதாவது ஒருதரம் விளைவது வெள்ளம் அளவாகப் பெருகட்டும். என்று பொருள். இவைகளிலிருந்து வெள்ளம் என்பது ஒரு பேரெண்

என்பது புரிகிறதே தவிர அதனுடைய சரியான எண் பகுப்புத் தெரியவில்லை. மேலும் இந்தப் பெயர் எப்படி நேரப் பொருளைப் பெற்றது என்பதும் புரியவில்லை. இந்தப்பொருள் மாற்றம் பரவலாக அமையாது புலவர்கள் மட்டுமே கையாண்டிருப்பது பொதுவான வழக்கில் இல்லாத ஒன்றோ என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

3. ஊழி

ஊழி என்பதன் சரியான எண் மதிப்புத் தெரியவில்லை. மேலும் இது வேறுபல பொருளை உடையதாகவும் உள்ளது. ஆயினும் அது வெள்ளம் என்பதை அடுத்த சிறு அளவு என்பதற்கு ஐங்குறு நூற்றில் ஒரு சான்று உள்ளது.

“வெள்ள வரம்பின் ஊழி” (ஐங் 218.1)

அதாவது வெள்ளத்தை மேல்வரம்பாக உடைய ஊழி என்று பொருள்.

சங்க இலக்கியத்தில் ஊழி என்பது 1) வாழ்நாள், (=ஆயுள்) 2) யுகம், 3) காலம் என்ற மூன்று பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

‘அன்னவாகு நின் ஊழி’ (புறம். 135.19)

(உன்னுடைய வாழ்நாள் அத்தன்மையாக அமைக)

‘வாழ்க நின் ஊழி’ (பதிற்று. 71.24)

(நினைக்கு வரையறுக்கப்பட்ட வாழ்நாள் முழுவதும் வாழ்வாயாக)

‘மகிழ்ந்து இனிது உறைமதி பெரும

வரைந்து நீ பெற்ற நல் ஊழியையே’ (பத்து 6.782)

(மகிழ்ச்சியாகவும் இனிமையாகவும் நீ உனக்கென வரையறுக்கப்பட்ட நல்ல ஆயுள் காலம் முழுவதும் வாழ்க).

இங்கு ‘உன்னுடைய ஊழி’ என்பதால் வாழ்நாள் என்ற பொருள் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாதபடி கொள்ள முடிகிறது. கீழ்க்காணும்

சில மேற்கோள்களில் உரையாசிரியர்கள் 'யுகம்' என்ற பொருள் கொண்டுள்ளனர்.

ஊழி வாழி பூழியன் பெருமகன்

பல்லூர், சுற்றிய கழனி

எல்லாம் விளையும் நெல்லினும் பலவே

(புறம். 387.28, 35-6)

(அரசே! ஊழி வாழ்க. பல கிராயங்களைச் சூழ்ந்துள்ள வயல்களில் எல்லாம் விளையும் நெல்லின் எண்ணிக்கையை விட பல காலம் வாழ்வாயாக)

இங்கு வாழ்நாள் பலகாலம் நீடிக்கவேண்டும் என்ற விருப்பத்தையே புலவர் மிகைப்படுத்தி உயர்வு நவீற்சியாகக் கூறியிருக்கிறார்.

புகழ் நிறைந்த நன் மாந்தரோடு

நல்லூழி அடிப் பெயர

பல் வெள்ளம் மீக்கூற

உலகம் ஆண்ட உயர்ந்தோர் மருக! (பத்து. 6:22-5)

(புகழ் நிரம்பிய நல்ல மனிதர்களோடு நல்ல ஊழிக் காலம் எல்லாம் தமக்கு அடிபட்டு நடவா நிற்ப வெள்ளம் என்ற எண்ணைப் பலமுறை பெற்ற காலமெல்லாம் ஆட்சி செய்த உயர்ந்த மன்னர்கள் வழியில் தோன்றியவனே)

இங்கும் ஊழி என்பதற்கு ஆயுள் என்று பொருள் கொண்டால் பொருத்தமாகவே இருக்கும்.

ஊழி என்ற சொல் சமய நம்பிக்கையோடு தொடர்பு உடையதாகப் புராண நிகழ்ச்சிகளில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

தொல் ஊழித் தடுமாறி

(கவி. 129.1)

நால் வகை ஊழி

(பரி. 3.80)

பரிபாடலில் ஊழி நான்கு என்ற சமய நம்பிக்கை நேரடியாகவே குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

தாமரை பயந்த நாவில் ஊழி

நான்முக ஒருவற் (சுட்டி) (பத்துப். 1.164-5)

(திருமாலுடைய உந்தித் தாமரை பயந்த குற்றமற்ற ஊழிகளை உடைய நான்முகத்தை உடைய ஒருவன்)

என்ற திருமுருகாற்றுப்படை வரிகளில் தெய்வத்தோடு தொடர்பு படுத்தப் பட்டுள்ளது

பதிற்றுப்பத்தில் ஊழி என்பது காலம் என்ற பொருளிலும் கையாளப்பட்டுள்ளது.

யாண்டு பிழைப்பு அறிவிரது மயமன்று ஈழந்து

தோயின் மாந்தர்க்கு ஊழியாக

... ..

... .. பணைத் தோளியோடு

ஆயிரம் வெள்ளம் வாழிய பலவே (21.30-31, 37-37)

(பெய்யாது பொய்த்தலின்றி ஆண்டுதோறும் மழைபெய்து பயன் வீளைத்தலால் மாந்தர்க்கு நோயில்லாத காலமாகக் கழிய..... பெரிய தோளையுடைய இவளுடன் பல்லாயிர வெள்ளம் வாழ வாய்க்கு).

இங்கு ஊழி என்பது காலம் என்ற பொதுப் பொருளிலும் வெள்ளம் என்பது ஒரு பேரெண் என்ற முறையிலுமே கையாளப்பட்டுள்ளது.

நன் பல் லாழி நடுவு நின்று ஒழுக் (யாதிந். 60.8)

என்னும் போது 'நல்ல பலவாகிய ஊழிகள் செம்மைபெற்று நீங்காமல் நிலை பெற்று ஒழுக்' என்று ஊழி என்பது 'பலகாலம்' என்ற பொதுப் பொருளிலே வந்துள்ளது. எனவே ஊழி என்பதும் குறிப்பிட்ட கால அளவைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படவில்லை என்றே முடிவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. என்றாலும் ஊழி என்பது நீண்ட காலப் பரப்பை குறிப்பதாக இருந்து பின்னர் ஆயுள் என்ற பொருளும் கடைசியில் யுகம் என்ற பொருளும் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

4. யாண்டு

‘யாண்டு’ என்பதே ஆண்டு அல்லது வருஷம் என்று வழங்கப் படுகிறது. ஊழி என்பது குறிப்பிட்ட கால அளவைக் குறிக்காததால் ஊழிக்கும் ஆண்டுக்கும் உள்ள தொடர்பை சரியாக அறிந்து கொள்ள முடியாது. யாண்டு என்ற கால அளவே சுழற்சி (cyclic) யை அடிப்படையாகக் கொண்டது கணித அறிவுக்கும் உட்பட்டது.

யாண்டு என்பது திங்கள் அதாவது மாதம் என்ற சிறு கூறுகள் சேர்ந்தது. இதைத் திங்கள் முறை என்று அமைக்கலாம். சங்க இலக்கியத்திலும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்திலும் மற்றொரு முறை காணப்படுகிறது. இது திங்களைவிடப் பெரிய கூறு. இது பொழுது என்று பொதுவாகவும் பெரும் பொழுது என்று சிறப்பாகவும் அக இலக்கியங்களில் குறிக்கப்படுகிறது. இதைப் பொழுதுமுறை என்று குறிப்பிடலாம். ஒருபெரிய காலப்பிரிவு இரண்டுமுறையாகப் பிரிக்கப்படுவது மொழி வளர்ச்சி பற்றியும் இலக்கிய மொழி ஆக்கம் பற்றியும் புலப்படுத்துகிறது. எனவே முதலில் இரண்டையும் தனித்தனியே பார்த்து அவைகளின் அமைப்பு முறையை அறிந்துகொண்டு பின்னர் அவைகளை ஒப்பிட்டு அவைகளின் தொழிற்பாடும் (function) வளர்ச்சியும் அறிந்துகொள்ள முற்படுவோம்.

5. திங்கள் முறை

ஒரு ஆண்டு பன்னிரண்டு மாதம் உடையதாகக் கருதப்படுகிறது. ஒவ்வொரு மாதத்தும் நிறைமதி நாளில் திங்களேரடு சேரும் நட்சத்திரப் பெயரைக் கொண்டு திங்களின் பெயர் அமைந்திருப்பதாக சண்முகம் பிள்ளை (1976 : 25) சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

சங்கத் தமிழில் வழங்கிய திங்கள் பெயர்கள் இ (தொல். 248), ஐ (தொல். 286) ஆகிய இரண்டு எழுத்துக்களை இறுதியாகக் கொண்டிருக்கும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். உரையாசிரியர்கள் ஆடி, தை என்ற சொற்களையே உதாரணம் காட்டியுள்ளார்கள். சங்க இலக்கியத்திலும் தை இ (குறுந். 196.4), தை மாசி (பதிற். 59.2) பங்குனி (புறம். 229.5, அகம். 137.9) ஆடி (சிலம்பு. 23. 133) ஆகிய சொற்கள் பயின்று வந்துள்ளன. எனவே

தொல்காப்பியர் இகரத்திலும் ஐகாரத்திலும் முடியும் என்ற சொற்கள் இன்று வழங்கும் சித்திரை, வைகாசி போன்றவையே என்று கருத வேண்டியிருக்கிறது: ஆயினும் சங்க இலக்கியங்களில் சிறு பான்மையாக வழங்கக் காரணம் என்ன என்பது ஆய்வுக்குரியதாக உள்ளது. இந்தக் கேள்விக்கு விடை சங்க இலக்கியத்தின் தன்மை பற்றியும் இந்தச் சொற்களின் தொழில்நிலை பற்றியும் புலப்படுத்தும்.

6. பொழுது முறை

முன்னரே குறிப்பிட்டபடி தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரத்தில் தான் இதைப்பற்றி நேரடியாகப் பேசுகிறார். எழுத்ததிகாரத்தில் 'பனி' என்ற சொல்லின் புணர்ச்சி மாற்றத்தைப் பற்றியும் விவரித்துள்ளார். தொல்காப்பியப் பொருளாதாரத்தில் கார், கூதிர் (தொல். 952) பனி எதிர் பருவம் (தொல். : 54), பின்பனி (தொல். 956), வேனில் (தொல். 955) ஆகியவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இங்கு ஐந்து வகைப் பருவமே சுட்டப்பட்டுள்ளன. உரையாசிரியர்களும் பிற்கால இலக்கண ஆசிரியர்களும் அறுவகைப் பொழுது என்றே குறிப்பிடுகிறார்கள்.

காரே, கூதிர், முன்பனி, பின்பனி
சீர்இளவேனில், வேனில் என்றாங்கு
இருமுன்று திறத்தது தெரி பெரும் பொழுதே
நம்பியகப் பொருள் 11

காரே, கூதிர், முன்பனி, பின்பனி
சீர் இளவேனில், முதுவேனில் என்றா
இரு முன்று வகைய பருவம்
அவைதாம்

ஆவணி முதலா இரண்டு இரண்டாக
மேவின திங்கள் எண்ணினர் கொளலே

திவாகரம். தெய்வ.

இந்த முழு வளர்ச்சி சங்க காலத்தில் ஏற்படவில்லை என்பதை இலக்கியப் பிரயோகங்களும் மேலே குறிப்பிட்ட தொல்காப்பியமும் சுட்டுகின்றன. மேலும், சில பருவங்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பெயர்களால் குறிப்பிடப் பட்டிருப்பதும் அறுவகைப் பாகுபாட்டைப் பிற்கால வளர்ச்சியாகவே கருதத் தூண்டுகிறது.

கார் என்பது மழைக்காலத்தையும் கூதிர் என்பது குளிர்ப் பருவத்தையும் குறிக்கிறது. பனி என்பது பனிக்காலத்தைக் குறிப்பிடும். இது ஒரு பொதுவான காலமாக — அதாவது முன்பனி பின்பனி என்ற வேறுபாடு இல்லாத காலமாகவும் பல இடங்களில் பேசப்படுகின்றது. (அகம். 13.24, நற். 259.8, கவி. 31.20). ஆயினும் முன்பனி, பின்பனி என்ற வேறுபாட்டையும் இலக்கியத்தில் சந்திக்க முடிகிறது.

பின்பனி அமையம் வருமென முன்பனி
கொழுந்து முந்துறீஇக் குரவு அரும்பினவே

(நற். 224. 2-3)

அதாவது பின்பனிக் காலம் வரப்போகிறது என்று எண்ணி முன்பனிக் காலத்தில் குரவு மரம் கொழுந்துகளை வெளிப்படுத்து அரும்பின என்னும்போது பனிப் பருவத்தின் இரண்டு வகைகள் மட்டுமின்றி அவைகளின் காலவரிசையும் புலனாகின்றன.

முன்பனிப் பருவம் மட்டும் அகநானூற்றில் (163.8) ஒரு முறை வந்துள்ளது.

முளரி கரியும் முன்பனிப் பால் நான்

சங்கத் தமிழில் அற்சிரம் ~ அச்சிரம் என்ற சொல்லும் பனிப் பருவத்தைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. அற்சிரம் பொதுவாகப் பனிக் காலத்தைக் குறித்துக் கையாளப்பட்டாலும் பனி என்ற சொல்லையும் சேர்த்தே சில இடங்களில் வந்துள்ளது. மேலும் முன்பனிப் பருவத்தை மட்டும் குறிக்கவும் அற்சிரம் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

கடும்பனி அற்சிரம் நற். 86.4

அரும் பனி அச்சிரம் குறுந். 68.3

தண் பனி அற்சிரம் அகம். 178.19

இங்கு பனி, அற்சிரம் என்ற இரண்டு சொல்லும் ஒரே பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளன. மீயிசைச் சொல் போல இங்கு தமிழும் பிற மொழிச் சொல்லும் கலந்து பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதன்மூலம்

புதிய பொருள் சுட்டப்படாதது அதாவது பொருள் விரிவோ சுருக்கமோ ஏற்படாதது ஏன் என்று தெரியவில்லை.

அற்சிரம் சில இடங்களில் முன்பனிக் காலத்தை மட்டும் குறிக்கக் கையாளப்பட்டுள்ளது.

மாரி நின்ற மையல் அற்சிரம் (நற். 312-5)

.....

வாடைப் பெரும் பணிக்கு என்னள் கொள்

பின்பனிக் கடைநாள் தண்பனி அச்சிரம்

வந்தன்று பெருவிறற் தேரே. (குறுந் 338. 5-6)

என்ற இரண்டு இடங்களிலும் அற்சிரம் முன்பனியைக் குறிப்பதாகவே கருதலாம் (சண்முகம் பிள்ளை, 1976: 31). தொடராகத் தாய்மொழியில் இருப்பதை விடுத்துத் தனிச் சொல்லாக உள்ள பிறமொழிச் சொற்களைக் கையாளுவது மொழி வரலாற்றில் காணப்படும் ஒரு பொது உண்மையாகும். சண்முகம், 1976:9). அற்சிரம் என்ற பிறமொழிச் சொல்லைக் கடனாளுவதற்குக் காரணமே அது தனிச் சொல்லாக இருப்பதுதான். சிலப்பதிகாரத்தில் ஊர்காண் காதையில் ஐந்து வகைப் பருவமும் சுட்டும்போது இளங்கோ அடிகள் அச்சிரம் என்ற சொல்லையே பயன்படுத்தியுள்ளார்.

கார், கூதிர், அச்சிரம், இளவேனில், வேனில் என்று ஐந்து வகைப் பொழுதையே வரிசையாக இளங்கோ அடிகள் (சிலம்பு. ஊர்காண் காதை 96-12) கையாண்டுள்ளார். இது அறுவகைப் பருவம் சிலப்பதிகாரக் காலத்திலும் வளர்ச்சி அடையாததைக் காட்டுவதோடு பனிக்காலம் வேறுபடுத்த அச்சிரம் என்ற பொதுப் பெயரால் - அதுவும் பிறமொழிச் சொல்லால் குறிக்கப் பெறுவது மொழி வளர்ச்சியில் வடமொழி ஆதிக்கம் சிறிது சிறிதாகப் பெருகி வருவதையே புலப்படுத்துகிறது.

வேனில் என்பது வெயில் காலத்தைக் குறிக்கும். இதுவும் பொதுப் பொருளில் அதாவது இளவேனில், முதுவேனில் என்று பிரிக்கப் படாமல் கையாளப்பட்டுள்ளது. (நற். 29.1, குறுந். 22.4, அகம். 109.16 முதலியன). மேலும் இளவேனிலை அதாவது

வெயில் காலத்தின் ஆரம்பப் பகுதியைக் குறிக்கும் பெயராகவும் இலக்கியத்தில் உபயோகப்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

இன்னிளவேனில் அகம். 229.20, சிலம்பு. 5.202, 11.117
இளவேனில் கலி. 26.8.

மேலும் சிறப்பு அடை கொடுத்து இளவேனில் குறிக்கப் பட்டுள்ளது.

இன்ப வேனில்	நற். 224.6
தண்பத வேனில்	ஐங்கு. 368.3
அரும்பத வேனில்	அகம். 97.17
பெரும்பத வேனில்	ஐங்கு. 400.3
தாதவிழ் வேனில்	கலி. 33.8
(சிதர் சிதர்த்துறத்த)	
செவ்வி வேனில்	அகம். 277.13
யாணர் வேனில்	அகம். 341.12
முற்றா வேனில்	நற். 86.9
முதிரா வேனில்	நற். 387.3

முதலியன. ஆயினும் இளவேனில் என்பது அகநானூற்றிலும் கலித் தொகையிலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் வந்துள்ளது மேலே குறிப்பிடப் பட்டது. இதுவும் பொதுவான அடைமொழியாக ஆரம்பித்துப் பிறகு அது தனிப் பருவமாகக் கருதப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

வெயில் கடுமையாக இருக்கும் வேனிற்காலத்தின் பிற்பகுதி பல்வேறு அடைகளால் வேறுபடுத்தப் பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில்

கடுந்திற் வேனில்	பத்து. 4.8
கடு வேனில்	பத்து. 6.106
இன்னா வேனில்	அகம். 121.1
மாவேனில்	பரி. 9.10

ஆகிய சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இங்கெல்லாம் உரையாசிரியர்கள் முதுவேனில் என்று உரையெழுதி உள்ளார்கள். மேலே எடுத்துக்காட்டியபடி சிலப்பதிகாரத்திலும் நம்பியகப் பொருளிலும் இளவேனில் — வேனில் (அதாவது முதுவேனில்

என்பது வேனில் என்ற பொதுப் பெயரிட) என்ற வேறுபாடு கொள்ளப்பட்டு திவாகர நிகண்டு காலத்துக்கு முன்னரே இள வேனில் — முதுவேனில் என்ற வேறுபாடு முழுமை அடைந்திருக்கிறது. எனவே பொழுது வேறுபாடு ஆறாக வரையறுக்கப்பட்டுத் தனித்தனிப் பெயர்களாக (பனி, வேனில் என்ற இரண்டிலும் அடை கொடுத்து வேறு பெயர்களாக) வளர்ந்தது. இது வெறும் அகநிலை வளர்ச்சியா; புறத்தூண்டுதலால் அதாவது பிறமொழித் தொடர்பால் அமைந்த கடன் நீட்சி (loan extention) யால் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியா? என்பது ஆராயப்பட வேண்டும். அற்சிரம் ~ அச்சிரம் என்ற வடமொழிச் சொல்லைக் கடனாண்டு இருப்பதும் திங்கள் பெயர்கள், நாள் பெயர்கள் (விளக்கத்துக்கு பிரிவு 8 பார்க்க) வடமொழிப் பெயர்களாய் இருப்பதும் வடமொழி அறிவும் தமிழ் மொழியின் சொற்பொருள் வளர்ச்சிக்கும் சொற்களஞ்சிய வளர்ச்சிக்கும் உதவியிருக்க வேண்டும் என்பதைக் காட்டுகிறது.

ஒரு பெரிய கால அளவு இரண்டு விதமாகத் திங்கள் முறை பொழுது முறை என்று ஏன் பிரிக்கப்பட்டது? என்ற கேள்வி எழுகிறது. அடிப்படையாக, திங்கள் முறை — சொல் அளவில் பிற மொழிச் சொற்கள்; பொழுது முறை — சொல் அளவில் தமிழ் மொழிச் சொற்கள் என்பது உண்மையே. அது வரலாற்றுப் பார்வை நிகழ்கால மொழியின் செயல்பாட்டைக் காட்டாது. எனவே சங்க இலக்கியத்தில் அந்த இரண்டு முறைகளின் தொழிற்பாடு என்ன? எந்த நிலையில் அவை மொழியில் வழங்கியிருக்க வேண்டும் என்ற கேள்விகளுக்கான விடைகளே சங்க கால இலக்கிய மொழியின் போக்கையும் ஆதாரத்தையும் புலப்படுத்தும்.

7. திங்கள் முறை, பொழுது முறை வேறுபாடும் அடிப்படையும்

திங்கள் முறை பொழுது முறையைவிட நேர அளவால் சிறியது. பன்னிரண்டு திங்கள் ஒரு ஆண்டு என்பது நேரடியாகக் குறிக்கப்படாவிட்டாலும் அதில் கருத்து மாறுபாடு இல்லை. ஆனால் பொழுதின் எண்ணிக்கை ஆறு என்ற வரையறை இடைக்காலத்தில் தோன்றியது. பொழுது முறையில் உள்ள பொழுதுகளின் எண்ணிக்கை சங்க காலத்தில் திட்ட வட்டமாக வரையறுக்கப்படாததால் இரண்டுக்கும் உள்ள உறவை சரியாக நிர்ணயிக்க முடிய

வில்லை. பிற்காலத்தில் ஆறு பொழுது என்ற வரையறை ஏற்பட்ட பிறகு இரண்டு திங்கள் சேர்ந்து ஒரு பொழுது என்ற வரையறை ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்.

திங்கள் வானநூல் முறையை ஒட்டியது. எனவே எல்லோரும் அறிந்த ஒன்றாக இருக்க முடியாது. பழக்கம் காரணமாக மாதங்களின் பெயரைத் தெரிந்து வைத்திருந்தாலும் அவைகளின் வானநூல் அடிப்படை எல்லோருக்கும் தெரியும் என்று கூற முடியாது. பொழுது முறை அப்படி இல்லை. அது தட்ப வெப்ப நிலையை ஒட்டி அமைந்ததால் பொது மக்களும் சாதாரணமாக அறிந்த ஒன்றாக இருந்திருக்க முடியும். தட்ப வெப்ப மாற்றத்தின் காரணமாகப் பருவத்தை மாற்றிப் புரிந்து கொண்டு விட்டதற்கும் இலக்கியச் சான்றுகள் உள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் திங்கள் முறையை விடப் பொழுது முறையே அதிகமாகப் பயின்று வந்துள்ளது. ஆனால் அதற்குத் தனிச் சிறப்பு ஏதும் இல்லை. ஏனெனில் இலக்கியப் பொருளே நேரப் பெயர்களின் பிரயோகத்தை நிர்ணயிக்கும்படி அமைந்துள்ளது. அகப் பொருள் இலக்கியத்தில் தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன் முதலியோர் பேசும் பேச்சுகள் நாடகக் கூற்றுகளாக ஒரு இடத்தில் உறிப்பிட்ட காலத்தில் அதாவது பருவத்தில் நடைபெறுவனவாக அமைந்திருக்கின்றன. அதனால் நாடக பாணிப் பேச்சுகள் (Dramatic monologue) என்று கருதப்படுகின்றன. மீனாட்சி சுந்தரன், 1966:22). எனவே அங்கு பொழுது முறையே சிறப்பாகப் பொருந்தும். அதனால்தான் தொல்காப்பியரும் பொருளதிகாரத்தில் பொழுது முறையை மட்டும் விவரித்துள்ளார்.

இந்த வேறுபாடுகள் எல்லாம் இரண்டின் பண்பு பற்றிய உண்மைகளை மட்டுமே காட்டுகின்றன. ஆனால் இரண்டின் வேர்ச் சொல் ஆய்வும் சொற்பொருள் ஆய்வும் வரலாற்று ஆய்வுமே அந்த இரண்டு முறையின் தொழிற் பாட்டையும் இலக்கிய மொழியாக்கத்தையும் புலப்படுத்துவனவாக உள்ளன.

திங்கள் என்பது பொதுப் பெயர். அதைக் கொண்டு கால அளவு கணிக்கப்பட்டமையால் திங்கள் என்ற நேரப் பெயராக சொற்பொருள்

விரிவுபட்டது. ஆனால் பன்னிரண்டு திங்களுக்கும் உரிய பெயர்கள் நட்சத்திரப் பெயர்கள். முன்னர்க் குறிப்பிட்டபடி ஒவ்வொரு மாதத்தும் நிறைமதி நாளில் சந்திரனோடு சேரும் நட்சத்திரப் பெயரைக் கொண்டு மாதப் பெயர்கள் அமைந்திருப்பதால் அடிப்படையான நட்சத்திரப் பெயர்களே மாதப் பெயர்களாகவும் அழைக்கப்பட்டன. ஆயினும் நட்சத்திரப் பெயர்கள் மாதப் பெயர்களாக அமைந்தபோது அப்பெயர்கள் பலவற்றில் மாற்றம் நடைபெற்று விட்டது. விசாகம் - வைகாசி; மிருக சீர்ஷம் - மார்கழி என்று தமிழில் வந்து வழங்க ஆரம்பித்தபோது நட்சத்திரப் பெயர்களுக்கும் மாதப் பெயர்களுக்கும் நேரடி உறவு வெளிப்படையாக அமையவில்லை. எனவே திங்கள் பெயர்கள் தனிப் பெயர்கள் என்னும்படி அமைந்து விட்டது. அதாவது அவை சிறப்புப் பெயர்கள் என்றும் கருதும்படி அமைந்து விட்டன.

பொழுது முறைப் பெயர்களைப் பொறுத்தவரையில் அதற்குத் தனிப் பொதுப் பொதுப் பெயர் அமையவில்லை. நாம் பொழுது என்று வழங்கினாலும் அவை பெரும்பொழுது சிறுபொழுது என்று இரண்டு வகையாகப் பிரித்து பெரும்பொழுது என்பதே இங்கு பொழுது என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் சங்க இலக்கியங்களிலும் பொழுது என்பதற்கெனத் தனிப் பெயர் எதுவும் பயன்படுத்தப்படவில்லை; பதிலாக அமையம், காலை, பருவம், திங்கள், நாள் ஆகிய சொற்கள் அந்தப் பொருளில் கையாளப் பட்டுள்ளன.

பின்பனி அமையம்	நற். 224,2
காலை	நற். 5,6
கார் நாள்	ஐங். 441,2
தண்பனி நாள்	அகம். 13,24
கார் இது பருவம்	குறுங். 82,5
பனியெதிர் பருவம்	தொல். 954
வேளிற் திங்கள்	ஐங்கு. 309,1
கோடைத் திங்கள்	நற். 312,8

என்று பல பெயர்களால் பெரும்பொழுது என்ற பொதுப்பெயர் குறிக்கப்படுகின்றது இந்த தேரப் பெயர்களுக்குப் பொதுப்பெயர்

ஏன் அமையவில்லை என்பதும் சிந்திக்கத் தக்கது. மேலும் சிறப்பு நேரப் பெயர்களும் வேறுவேறு பெயர்களால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன.

கார் என்பது மாரி என்ற சொல்லாலும் (நற். 312.5) வேனில் என்பது (மேற்படி 8.) என்ற சொல்லாலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இடைக்காலப் பிரயோகம் பற்றிச் சரியாகத் தெரியாவிட்டாலும் அங்கும் திட்டமிட்ட வரையறை இருக்கமுடியாது என்றே கருதலாம். தற்காலத் தமிழில், அதாவது பேச்சு மொழியிலும் எழுத்து மொழியிலும் இன்று அந்த நேரப் பெயர்கள் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தப் படுவதில்லை. கார் என்பது நெல்லின் வகையாகவும், மழைக் காலத்துக்கு உரியதாக அல்லாத காய்கள் அந்தக் காலத்தில் காய்ப்பது கர்காய் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. பொதுவாகக் கோடை காலம், காற்றுக்காலம், மழைக்காலம், குளிக்காலம் என்று தட்ப வெப்ப நிலையை ஒட்டி குறிக்கப்படுகின்றன.

திங்கள் பெயர்களுக்கும் பொழுதுப் பெயர்களுக்கும் இடையே யுள்ள வேறுபாடுகள்.

1. திங்கள் பெயர்கள் வரையறுக்கப்பட்டவை; பொழுதுப் பெயர்களுக்குச் சரியான வரையறை இடையாது.
2. திங்கள் பெயரைக் குறிக்கும் பெயர்கள் சிறப்புப் பெயர்கள்; பொழுதைக் குறிப்பவை பொதுப் பெயர்கள்.
3. திங்கள் பெயர்கள் நிலைபேறு பெற்றிருக்கின்றன; பொழுதுப் பெயர்கள் சங்க காலத்தில்கூட நிலைபேறு அடைய வில்லை.
4. திங்கள் பெயர்கள் பிறமொழிச் சொற்கள்; பொழுதுப் பெயர்கள் பெரும்பான்மையும் தமிழ்மொழிச் சொற்கள்.
5. திங்கள் பெயர்ச் சொற்களின் சங்க இலக்கியப் பயிற்சி குறைவு; பொழுதுப் பெயர்களின் இலக்கியப் பயிற்சி மிகுதி. அந்த வேறுபாடுகள் அந்தச் சொற்களின் பயன் பாட்டையும் சொற்களின் ஆதாரத்தையும் புலப்படுத்து கின்றன.

திங்கள் பெயர்கள் வான இயலை ஒட்டியதோடு பிறமொழிச் சொற்களாகவும் இருப்பதால் அவை படித்தவர்களின் சமூக

அந்தஸ்த்தில் மேனிலையில் உள்ளவர்களின் அதாவது 'உயர்ந்தோர்' என்று கருதப்படுகிறவர்களின் மொழியில் வழங்கி இலக்கியத்தில் நுழைந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் உயர்ந்த அந்தஸ்து உடையவர்களின் பேச்சு மொழி அதிகம் வேறுபடாது; சமூக அந்தஸ்த்தில் தாழ்ந்த நிலை உடையவர்களின் பேச்சிலே சமூகக் கிளைமொழிக் கூறுகளும் அதிகம் இருக்கும்; சுருங்கச் சொன்னால் படித்த மேனிலை மக்களின் பேச்சு மொழியில் கிளைமொழி வேறுபாடு குறைவு; பிறமொழிச் சொற்களும் காணப்படும். பொது மக்களின் பேச்சு மொழியில் கிளைமொழி வேறுபாடு அதிகம். (அமெரிக்க ஆங்கிலக் கிளை மொழிகளிலும் பிரிட்டிஷ் ஆங்கிலக் கிளை மொழிகளிலும் இப்படிப்பட்ட வேறுபாடு இருப்பதைச் சமூக மொழியியல் அறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்கள். Peter Trudgill, 1974 : 40-4). எனவே பொழுது முறைச் சொற்கள் பொதுமக்கள் பேச்சு மொழியிலிருந்து இலக்கிய மொழிக்கு வந்திருக்க வேண்டும் என்றும் திங்கள் முறைச் சொற்கள் பிற மொழியிலிருந்து படித்தவர்கள் பேச்சு மொழியில் வழங்கி இலக்கியத் தமிழுக்கு வந்திருக்க வேண்டும் என்றும் கருதலாம்.

திங்கள் முறைச் சொற்கள் விஞ்ஞான ரீதியில் அமைந்ததோடு சமயத் தொடர்பும் உடையனவாக அமைந்து விட்டன. ஆனால் சமயத் தொடர்பு சிறப்பாக ஒவ்வொரு மாதத்துக்கும் ஒரு பண்டிகை அல்லது திருவிழா என்ற மரபு இடைக் காலத்திலேயே வளர்ந்துள்ளது. (சண்முகம் பிள்ளை. 1976 : 25). இந்த உண்மையும் திங்கள் முறைப் பெயர்ச் சொற்கள் நிலையாக்கம் பெற உதவியிருக்க வேண்டும். ஆனால் பருவ முறைச் சொற்கள் கலை அழகும், இலக்கிய வளர்ச்சியும் உடையனவாக அமைந்ததால் மாறுபாடு — வித்தியாசம் இயல்பாகவே அமைந்துவிட்டன; மேலும் இவற்றிற்குப் புலவர்கள் வடமொழிச் சொற்களைக் கையாளத் தலைப்பட்டதும் தமிழ்ச் சொற்களை சரியான வரையறையோடு பயன்படுத்த முடியாமல் போயிருக்கலாம்.

8. நாள்

திங்கள் என்பது சந்திரனையும் குறிக்கும். சந்திரன் வளரும் நிலையை ஒட்டியும் தேயும் நிலையை ஒட்டியும் நேரப் பெயர்கள்

பிரிக்கப்படுகின்றன. அது இரவு நேரத்தையும் அதை ஒட்டி நாளை யும் குறிக்கப் பயன்படுகிறது. இந்த நிலையில் மாதம் இரண்டு பெரும்பிரிவாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. அதற்கு 'பக்கம்' என்று பெயர். பரிபாடலில்தான் 'பக்கம்' (வடமொழி பகஷம் என்ற சொல்லின் தழுவல்) என்பது நேரப் பெயராகக் குறிக்கப்பெறுகிறது. (11.31, 34). ஏனைய இலக்கணங்களில் அவை எண்ணிக்கை அடிப்படையிலும் நாள் அடிப்படையிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

எண்ணாள் திங்கள் பத்து, பெரும். 11

திங்கள் புறம். 118.2

... .. வெண்திங்கள்

மூஐந்தான் முறை முற்ற புறம். 400. 2,3

என்னும்போது நாள் அடிப்படையில் சந்திரனை ஒட்டிய நேரப் பாகுபாடு செம்மையாக அமையவில்லை என்றே கருத வேண்டியிருக்கிறது. திங்களை நாள் என்று பிரிப்பதையே சிறப்பான முறையாகக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

நாள் என்பது தினம், காலம், ஆயுள், நல்ல நாள், காலை, முற்பகல், நட்சத்திரம் போன்ற பல பொருள்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் நட்சத்திரங்களை ஒட்டிய நேரப் பெயரே இங்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது.

தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரத்தில் 'நட்சத்திரம்' என்ற பொருளில் நாள் என்ற சொல்லைக் கையாண்டுள்ளார். அதனோடு அவை இகரம் (247), ஐகாரம் (286), மகரம் (331) ஆகிய மூன்று எழுத்துக்களில் ஒன்றை இறுதியில் உடையன என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதனால் உரையாசிரியர்கள் அசுவினி, பரணி, கார்த்திகை, மகம், பூசம் போன்று 27 நட்சத்திரப் பெயர்களைக் குறிப்பதாகக் கருதி ஆடி, சித்திரை, மகம் ஆகிய பெயர்களை உதாரணமாகத் தந்துள்ளார்கள்.

சங்க இலக்கியத்தில் இப்படிப்பட்ட சொற்கள் பயின்று வந்துள்ளன.

உரோகிணி	பத்து. 7.163
ஆதிரை	பரி. 8 6
சித்திரை	சிலம்பு 5.64
ஓணம்	பத்து. 6.91
பூசம்	சிலம்பு 14.180

ஆகியவைகளே கையாளப் பட்டுள்ளன ஆயினும் அசுவினி, பரணி போன்று இன்று வழங்கும் 27 நட்சத்திரப் பெயர்களையே தொல்காப்பியர் கருதியிருக்க வேண்டும் என்றே அறிஞர்கள் கருதுகின்றார்கள் (உதாரணம், சண்முகம் பிள்ளை, 1976:41). இவை வடமொழிப் பெயர்கள். தமிழில் பல ஒலி மாற்றங்கள் பெற்றே வழங்கி வருகின்றன. இந்த மாற்றங்களில் இலக்கண முறையில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் ஒன்று இங்கு சுட்டிக்காட்டத் தக்கது. வடமொழியில் புஷ்ய என்பதே பூசம் என்று ஆகியுள்ளது. புனர்வசு என்பது புனர்பூசம் என்று தமிழில் வழங்குகிறது. இந்த மாற்றம் தமிழுக்கே உரிய மாற்றம். இது தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்னரே நடைபெற்றிருக்க வேண்டும் என்றே நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில் புனர்வசு என்பது உகர ஈற்றுச் சொல்; தொல்காப்பியர் உகர ஈற்றில் நாள் பெயர் முடியும் என்று குறிப்பிடாததால் இந்தச் சொல் வேறு எழுத்தையே இறுதியில் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று கருதலாம். எனவே புனர்வசு என்பது புனர்பூசம் என்று மாறியது தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்த மாற்றத்தை அடுக்குத் தொடர் ஓரினமாதல் (paradigmatic assimilation) அல்லது சேய்மை ஓரினமாதல் (distant assimilation) என்று வரலாற்று மொழியியலார் குறிப்பிடுவார்கள்.

இந்த நாள் பெயர்கள் வேறு தமிழ்ச் சொற்களாலும் குறிக்கப்படும் வழக்கம் சங்க காலத்தில் காணமுடிகிறது.

பரணி	— வேழம்	பரி. 11.2.
கார்த்திகை	— ஆஅல்	பத்துப். 10.100.
	(< ஆரல்)	
	அறுனே	அகம். 141.7

உரோகிணி — சகடு சிலம்பு. 1.50

சகடம் அகம். 136.5

அனுடம் — முடப்பனை புறம். 229.3

இன்னும் சில நாள் பெயர்கள் வருணனைத் தொடர் மொழியாகவும் குறிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. (சண்முகம் பிள்ளை, 1975:42 45)

கடைக் குளத்துக் கயம் (புறம். 229.4)

என்ற தொடர் கயமாகிய குளவடிவு போலும் வடிவை உடைய புனர் பூசத்தைக் குறிக்கிறது.

நாளொடு பெரிய கோளொடு அமை விழுமரத்து (பத்து. 7.453)

என்ற தொடர் உத்தரம் என்ற நாளின் பெயர்பெற்ற உத்தரக்க வியல் பொருள்படும்.

இவற்றால் நாள் பெயர்கள் மூன்று வகையாகக் குறிக்கப் பட்டிருப்பது தெளிவாகிறது. 1) சிறப்புச் சொல்லாக பிறமொழிச் சொற்களை கடன் சொற்களாக (loan words) ஆளுதல். 2) பொதுச் சொற்களாகத் தமிழ் சொற்களைப் புதிய பொருளில் கையாளுதல். இங்கு பொருள் மாற்றத்துக்கு சிறப்பாகப் பொருள் விரிவுக்குக் காரணம் பிறமொழிச் சொல்வாக்கு என்பதால் இதை கடன் விரிவாக்கம் (loan extension) என்று அழைக்கலாம். 3) வருணனை மூறையில் தொடராகக் (Descriptive phrase) கையாளுதல். இந்த மூன்று வகையாகக் குறிக்கக் காரணம் என்ன? இவற்றின் சங்ககாலத் தொழிற்பாடு என்ன? மூன்று வகையைப் பயன்படுத்தியவர்கள் எதனால் வேறுபடுகிறார்கள்? என்ற கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் கோணவேண்டும். தொடராகப் பயன்படுத்துவது இலக்கிய நெதியாக இருக்கலாம். தமிழில் வழங்கும் பொதுச் சொற்களால் நாளைக் குறிப்பது 'மொழித் தூய்மை' உணர்ச்சி மட்டுமா? பேச்சு வழக்கில் அவை அப்படிப் பயன்படுத்தப் பட்டனவா? என்பதையும் நிர்ணயிக்க வேண்டும். சூங்கச் சொன்னால் ஒரு கொருளைக் குறிக்க மூன்றுவகைச் சொற்கள் எப்படி ஏற்பட்டன; அவை எப்படிப் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதை அறிந்துகொள்ள முயல வேண்டும்.

9. வாரம் : நான்

திங்களையும் மற்றொரு விதமாகப் பகுக்கும் முறை சங்கமருவிய இலக்கிய நூல்களில் குறிப்பாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் மட்டுமே காணப்படுகிறது. 'வெள்ளி வாரத்து' (சிலம்பு. 27.135) என்று வெள்ளிக்கிழமை குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பாகுபாட்டின் அடிப்படையும் மொழி அமைப்பும் புதிராகவே உள்ளன. முதலில் பாகுபாட்டின் அடிப்படையைப் பார்ப்போம்.

வானநூற் கருத்துப்படி ஒன்பது கோள்கள் வானவீதியில் இயங்குகின்றன. அவை ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழம், வெள்ளி, சனி என்ற ஏழும் பாம்புக் கோள்கள் இரண்டும் ஆகும். இவற்றுள் ஞாயிற்றை முதலாகக் கொண்டு பிற கோள்களும், நட்சத்திரங்களும் மூன்று வீதியில் இயங்குகின்றன. (சண்முகம் பிள்ளை, 1976 : 52). ஏழு கோள்களின் அடிப்படையில் ஏழு நாளை ஒரு சிறு காலப் பிரிவாகக் கருதுவது இயல்பு. அந்தக் காலப் பிரிவுக்குரிய பொதுப் பெயரும் சிறப்புப் பெயரும் பற்றிய சொல்லாய்வு சில உண்மைகளைப் புலப்படுத்துகிறது.

பொதுப் பெயராக இன்று நாம் 'வாரம்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறோம். வாரம் என்ற சொல்லுக்கு ஏழு நாளைக் கொண்ட நேரப் பிரிவு என்பது பிங்கலந்தையில் வந்துள்ளதாக தமிழ்ப் பேரகராதி குறிப்பிடுகிறது; இலக்கியப் ட்ரையோகம் பற்றி இன்றைய நிலையில் சொல்லமுடியவில்லை. ஆனால் சிலப்பதிகாரத்தில் 'வாரம்' என்பது பொதுப் பொருளைக் குறிப்பதற்குக் கையாளப் படாமல் சிறப்புப் பெயரைக் குறிக்க உபயோகப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சொல் வடமொழிச் சொல். வடமொழியில் மட்டுமே இந்தச் சொல் சிறப்புப் பொருளிலேயே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. திராவிட மொழிகளில் தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும் வாரம் என்பது ஒரு நாளையும் (சிறப்புப் பெயர்) ஏழு நாட்களைக் கொண்ட காலப் பிரிவையும் குறிக்கிறது. மலையாள மொழியில் வாரம் என்பது ஏழு நாளைக் குறிக்கப் பயன்படுகிறது. எனவே இடைக்காலத்தில் தான் சிறப்புப் பொருளிலிருந்து பொதுப் பொருளுக்கு மாற்றம் அடைந்திருக்க வேண்டும்.

வாரப் பெயர்களின் சொல்லாக்கம் பற்றியும் விரிவான ஆய்வு நடத்தப்பட வேண்டும்.

10. நாள் : ஒப்பு நிலையில்

நாளும் வாரமும் சுழற்சியை (cyclic) அடிப்படையாகக் கொண்டது இப்படி அல்லாமல், நாளை ஒப்பு நிலையில் இன்று, நாளை, நேற்று என்று பிரித்துப் பேசுவதும் உலக மொழிகள் பல வற்றிலும் காணப்படுவதுதான். சங்கத் தமிழிலும் இந்த முறை காணப்படுகிறது. ஆனால் சொல்லில் வேறுபாடு உண்டு

	இன்று	நற். 360.3
நேற்று	{ நெருநல்	நற். 25.5; ஐங்கு. 369.2
	{ நெருநை	நற். 369.3; அகம் 116.9
	{ நெருநற்று	குறள் 1298.1
	நாளை	அகம். 92.9

நெருநை - இன்று என்ற பொருள் வேறுபாடு தெளிவாகவே இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது.

நெருநை புணர்ந்தோர் புதுநலம் வெள்ளி

இன்றுதரு மகளிர் மென்றோள் பெறீஇயர்

சென்றீ

நற். 360.35

என்ற வரிகளிலும்

நெருநையின்

இன்று நன்று என்னை அணி (கலி. 91. 14. 15)

என்ற வரிகளிலும் வேற்றுநிலை வழக்கில் அந்த இரண்டு சொற்களும் கூட வேற்றுநிலை வழக்கில் உபயோகப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அப்படியே நெருநை - நாளை என்ற இரண்டு சொற்களும் கூட வேற்றுநிலை வழக்கில் உபயோகப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

... .. நெருநை

எம்முன் தப்பியோன் தம்பியொடு ஓராங்கு

நாளை செய்குவேன் அமரெனக் கூறி (புறம். 304.4-6)

சங்க இலக்கியத்தில் நேற்று முன்தினம் (பேச்சு வழக்கில் முந்தாநாள்) என்பதற்குரிய சொல் எது என்று யாரும் வரையறுத்துக் கூறவில்லை ஆயினும் புறநானூற்றில் ஒரு பாடலில் இன்று, நெருநல், மேனாள் என்று மூன்று நேரப் பெயர்கள் வேற்றுநிலை வழக்கில் வந்துள்ளன. ஆனால் அங்கு மேனாள் 'முன்னாளில்' என்ற பொருளில் வந்துள்ளதாக உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். பேச்சு வழக்கில் 'முந்தா நாள்' என்று வழங்குவதால் அந்தப் பாடலில் 'மேனாள்' என்பது நேற்று முன் தினம் என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளதாகக் கருதுவது சிறப்பாக இருக்கும்.

மேனாள் உற்ற செருவிற்கு இவடன்னை

யானை எறிந்து களத்து ஒழிந்தனனே

நெருநல் உற்ற செருவிற்கு இவள் கொழுநன்

பெருநிரை விலங்கு யாண்டு பட்டனனே

இன்றும் செருப்பறை கேட்டு (புறம். 279. 5-9)

'நேற்று முன்தினம் நடந்த போரில் தன்னுடைய தமையன் யானையைக் கொன்று தானும் இறந்தான், நேற்று நடந்த போரில் அவனுடைய கணவன் பெரிய பசுக் கூட்டத்தைத் தடுத்துப் போரிட்டு மாண்டான்; இன்று போர்ப் பறை கேட்டு' என்று விளக்கும் போது பாட்டின் பொருள் சிறப்பாக அமைகிறது. எனவே இந்தப் பாடலை மேனாள் என்பது சங்க காலத்தில் 'நேற்று முன்தினம்' என்ற பொருளில் வழங்கியதற்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளலாம். ஆயினும் இந்தச் சொல் வழங்கும் ஏனைய பாடல்களில் (அகம். 48-44; கலி. 72.12) இந்தப் பொருளில்தான் வந்துள்ளது என்று திட்டவாட்டமாகக் கூறமுடியவில்லை.

11. முடிவுரை

நேரப் பாகுபாடு என்பது அந்த மொழி பேசும் சமூகத்தின் அறிவு வளர்ச்சியைப் புலப்படுத்துவது. இதில் விஞ்ஞான அறிவும் பொது அறிவும் கலந்திருக்கின்றன. விஞ்ஞான அறிவு குறிப்பிட்ட மொழி பேசும் மக்களின் அறிவை மட்டும் காட்டாது அவர்களது வரலாற்றுத் தொடர்பு பற்றியும் சுட்டும் தன்மை உடையது.

பழந் தமிழர் வாழ்ந்தால் அறிவில் மேம்பட்டிருந்தார்கள் என்று தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர்கள் பலரும் கருதுகிறார்கள்.

உதாரணம், வித்தியானந்தன், 1954 : 256-61). அவர் காட்டும் பல உதாரணங்கள் (புறநானூறு 229 பாடல் தவிர) பொது அறிவை ஒட்டிய பாகுபாடாகவே அமைந்துள்ளன.

யாண்டு, திங்கள், நாள் ஆகிய நேரப் பாகுபாடு விஞ்ஞான அறிவை ஒட்டியது. இதில் யாண்டு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நேரப் பிரிவு ஆயினும் அதன் அடுத்த பெரும்பிரிவு சரியாக வரையறுக்கப்படவில்லை. ஆண்டுக்கு எனத் தனிப் பெயரும் சங்க காலத்தில் வழங்கப்படவில்லை. ஆனால் திங்கள், நாள் என்ற இரண்டும் வானஇயல் அறிவோடு நேரடித் தொடர்பு உடையது. இவற்றின் பெயர்கள் வடமொழிப் பெயர்களே என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். நாளுக்கு மட்டும் தமிழ்ப் பெயர்களைக் கையாளும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டதைச் சங்க இலக்கியத்தில் பார்க்க முடிகிறது. ஆனால் அந்த முயற்சி முழுமையாக மேற்கொள்ளப்படவில்லை ஏனெனில் 27 நாளுக்கும் தனித் தமிழ்ப் பெயர்கள் காண முடியவில்லை. அந்தப் பெயர்களும் பொதுச் சொல்லைக் கையாளும் முயற்சியாக அமைந்திருக்கிறது; மேலும் அங்கேயும் சகடு போன்ற வடமொழிச் சொற்களும் கையாணப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே விஞ்ஞான அறிவு அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்ட நேரப் பிரிவுகளுக்கு வடமொழிப் பெயர்கள் வைத்து வழங்கினார்களா என்ற கேள்வி எழுகிறது. இதற்குச் சங்க காலத் தமிழகத்தில் என்னென்ன மொழிகள் வழங்கின; அவைகளின் பயன்பாடு யாவை - என்ற விவரங்கள் தெரியவேண்டியிருக்கிறது.

விஞ்ஞான அறிவை ஒட்டிய நேரப்பாகுபாட்டில் ஒரு வளர்ச்சியும் காணப்பட்டது மேலே குறிப்பிடப்பட்டது. அந்தப் பெயர்களில் தமிழ்ச் சொற்களும் வடமொழிச் சொற்களும் காணப்பட்டாலும், பொது அறிவை ஒட்டி அமைந்த பொழுதுப் பெயர்களும் நிரப் நிலையில் அமைந்த நாட் பெயர்களும் தமிழ்ச் சொற்களாகவே உள்ளன. ஆயினும் அங்கும் சங்கத்தமிழைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு சொல்லும் இடைக்காலத்தில் வேறு சொற்களும் வட மொழியிலிருந்து கடனாளப் பட்டிருக்கின்றன.

துணை நூல்கள்

- அகத்தியலிங்கம், ச. 1975 'நேரக் கிளவியும் காலக் கிளவியும்' ஆய்வுக்கோவை 7. 2, 397-402 நாகர்கோவில்.
- சண்முகம் பிள்ளை, மு. 1976 'தமிழ் நூல்களில் காலக் கணிப்பு' தமிழாய்வு தொகுதி 4 கட்டுரைப் பகுதி (அ) பக். 1-58, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.
- திலகவதி, க. 1979 'தொல்காப்பியத்தில் நேரமும் காலமும்' மொழியியல் 2.4. 123-46
- தொல்காப்பிய மூலம் தொல்காப்பியர் - கழக வெளியீடு சென்னை, 1977.
- நம்பியகப் பொருள் கழக வெளியீடு. சென்னை.
- வித்தியானந்தன் ச. 1954. தமிழர் சாற்பு (சங்க காலம்) கண்டி. சண்முகம், செ. வை. 1976 'மொழித் தூய்மை' லண்டன் தமிழ்ச் சங்க ஆண்டு மலர் பக். 1-10 லண்டன்.
- Meenakshisundaran, T. P 1976 'A History of Tamil Literature, Annamalai Nagar.
- Natanasabapathy, S, 1976 'Notion of tense in Kattunaicka' in *Dravidian Linguistics I* (eds. S. Agesthialingom & Subramanyan P.S.) pp. 447-54. Annamalai Nagar.
- Shanmugam S.V. 1966 'Tamil Numerals' *Proceedings of the First International Tamil Conference in Tamil Studies*, Vol. II. 729-34, Kulalumpur.
- 1967 *Naccinarkiniyar's Conception of phonology*, Annamalai Nagar.
- Trudgill, P. 1974 *Sociolinguistics, An Introduction* Penguin. Harmondsworth.
- Vaidyanathan, S. 1971 *Indo-Aryan loan words in old Tamil*, Madras.

தமிழ் மொழியில் துணை வினைகளின் பங்கு

என். ஜோசப்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

1.0 சில வினைகள் செயலை மட்டும் காட்ட பயன்படுத்தப் படுவதோடன்றி பிறிதோர் விஷயுடன் இரண்டாவதாக வந்து முதல் வினை காட்டும் பொருளுக்கு அடையாகவும் (modifier) பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இப்படிப்பட்ட வினைகளில் ஒருசில வினைகள் காலம் (Tense) செயல்நிலை (Aspect) பேசுபவர் மனோ நிலை (Mood) வினைத் தன்மை (voice) ஆகியவைகளைக் காட்டக் கூடியவைகளாக இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட வினைகள் துணைவினைகள் (Auxiliaries) எனப் பெயர் பெறுகின்றன. இந்த வினைகள் பொருளியல் அடிப்படையிலும் தொடரியல் அடிப்படையிலும் முழுவினைகளிலிருந்து மாறுபடுகின்றன.

2.0 துணை வினைகளைக் கண்டறியும் வழிகள்

ஒரு வாக்கியத்தில் இருவினைகள் வி₁ வி₂ சேர்ந்திருக்குமாயின் இரண்டாவது வரும் வினை [வி₂] துணை வினையாக இருக்கும்

என்று ஐயுறலாம். முதலாவது வரும் வினை [வி₁] துணைவினை 'செய்து' (verbal participle) அல்லது 'செய' (infinitive) எச்சமாக இருக்கும். எடுத்துக்காட்டாக,

1. இராமன் கண்ணனைப் பார்க்க வந்தான்
2. இராமன் கண்ணனோடு நடந்து வந்தான்
3. இராமன் கண்ணனைப் பார்த்து விட்டான்
4. இராமனும் கண்ணனும் வரப் போகிறார்கள்
5. கொலம்பஸ் அமெரிக்காவைக் கண்டு பிடித்தான்
6. இராமன் மாணவருக்குப் பரிசோதனை செய்து காட்டினான்

இங்கே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் [1] [2] எடுத்துக் காட்டுகளில் வந்தான் என்ற வினை முற்று [வி₂] [1] இல் "செய" எச்சத்தையும் [2] இல் 'செய்து' எச்சத்தையும் தொடர்ந்துள்ளது. ஆனால் இவைகள் [வி₁] முழுவினைகள் எடுத்துக்காட்டு [3] [4] இல் வரும் விட்டான், போகிறார்கள் என்ற வினை முற்றுக்கள் [3] இல் 'செய்து' எச்சத்தையும் [4] இல் செய எச்சத்தையும் தொடருகிறது. இங்கு வரும் வினைகள் [வி₂] துணை வினைகள். மேலும் [5] [6] எடுத்துக்காட்டுகளில் வரும் பிடித்தான், காட்டினான் என்ற வினை முற்றுக்கள் 'செய்து', வினை எச்சத்தை மாத்திரமே தொடர்ந்து தோற்றத்தில் துணை வினைகளைப் போலவே இருந்தாலும் இவைகளைத் துணை வினைகள் என்று கூறல் தகாது. இவ்வகை வினைத் தொடரைக் கூட்டு வினை என்று குறிப்பிடுவது சாலப் பொருந்தும். இங்குக் கூட்டு வினை என்று குறிப்பிடப்படுவது இரண்டு முழு வினைகள் ஒன்றாக இணைந்து இரண்டு வினைகளுக்கும் உள்ள பொருள் சிறிதளவு சிதைந்து, புதியதோர் பொருளைக் கொடுப்பதேயாகும். இத்தகைய கூட்டு வினைகள் தொடரியல் அடிப்படையில் துணை வினைகளை ஒத்திருந்தாலும் பொருளியல் அடிப்படையில் துணை வினைகளிலிருந்து வேறுபடுகின்றன. எனவே 'செய' அல்லது 'செய்து' எச்சத்தோடு வருகின்ற அத்துணைவினைகளைத் துணைவினைகளாக சந்தேகிக் கலாமேயன்றி துணை வினைகளாக முடிவு கொள்வது ஏற்புடைத்தன்று அவ்வாறு சந்தேகத்திற்குரிய வினைகள் கீழே கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் விதிமுறைகளுக்கு வரிசை முறையாக உட்பட்டு வருமேயானால் அவைகளைத் துணைவினைகளாகக் கொள்ளலாம்.

1. துணை வினைகள் நிரப்பிகள் (Complements) எடுக்கா.
2. துணை வினைகள் வடிவில் தன்னோடொத்த முழு வினையின் பொருளைக் காட்டா.
3. துணை வினைகள் இடம் மாறின் பொருள் அழியும்.
4. துணை வினைகளுக்கு முன் 'செய' எச்சம் வரின் தொழிற் பெயராக மாறா.
5. துணைவினைகள் எல்லா வினைகளோடும் வரும்.
6. துணைவினைகள் மற்றோர் வினையின் காலம், செயல் நிலை, வினைத்தன்மை, பேசுபவர் மனோநிலை ஆகிய வற்றைக் காட்டும்.

2.1 துணைவினைகள் நிரப்பிகள் எடுக்கா

ஒரு வாக்கியம் பொருள் அடிப்படையில் முழுமை பெறும் பொருட்டு அவ்வாக்கியத்தில் வரும் வினை ஏதேனும் பெயர்ச் சொல்லையோ அல்லது மற்றும் ஒரு வாக்கியத்தையோ எடுக்கு மாயின் அவ்விதம் எடுக்கப்படும் பெயர்ச்சொல் அல்லது வாக்கியத் துக்கு நிரப்பிகள் என்று பெயர். இந்த நிரப்பிகளைத் துணை வினை களாக சந்தேகிக்கப்படும் வினைகள் ஏற்கின்றனவா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அதற்கு 'என்ன', 'எங்கே', 'எதற்கு', 'எப்படி' போன்ற வினாக்களை விட ஆக பயன்படுத்தப்படும் வினையோடு சேர்த்துப் பார்க்கவேண்டும். அவ்விதம் சேர்க்கும்போது ஏதேனும் ஒரு வினாவுக்குரிய விடை அவ்வாக்கியத்தில் இருந்தாலோ அல்லது அவ்விடையை அவ்வாக்கியத்தில் சேர்க்க முடிந்தாலோ விட ஆக வரும் வினையை துணை வினை என்று கொள்ள இயலாது.

எடுத்துக்காட்டாக, (1) ஆவது வாக்கியத்து வினையில் 'எதற்கு' என்ற வினாவையும் (2) ஆவது வாக்கியத்து வினையில் 'எப்படி' என்ற வினாவையும் பயன்படுத்தி விடைபெற முடிகிறது. ஆனால் எடுத்துக் காட்டு (3); (4) வாக்கியத்து வினையில் [வி] இந்த வினாக்களைப் பயன்படுத்தி விடைபெற முடிவதில்லை. அதற்குக் காரணம் இவை துணைவினைகளாக இருப்பதேயாகும்.

மேலும் எடுத்துக்காட்டு (5) (6) வாக்கியங்களில் வரும் வினையிலும் [வி₂] இவ்வித வினாக்களைப் பயன்படுத்தி விடைபெற முடிவதில்லை. அதற்குக் காரணம் இவை கூட்டு வினைகள். கூட்டு வினை அமைப்பும், துணைவினை அமைப்பும் தொடரியல் அடிப்படையில் ஒத்திருக்கின்றன. ஆகவே இங்குக் கூறப்பட்ட விதியினால் துணை வினைகளை முழுவினைகளிலிருந்து வேறுபடுத்தியும் கூட்டு வினைகளிலிருந்து வேறுபடுத்த முடிவதில்லை.

2.2 துணைவினைகள் வடிவில் தன்னோடொத்த முழுவினையின் பொருளைக் காட்டா

துணைவினைகள் என்பது ஒருசில முழுவினைகள் ஏனைய வினைகளோடு [வி₂] ஆக வரும்போது ஏற்படுகின்ற மாறுபட்ட இயக்கமேயாகும். ஆகவே இந்தத் துணைவினைகளின் பொருள் தனித்த நிலையில் முழுவினைகளாக பயன்படுத்தும் போதுள்ள பொருளை விட்டு மாறுபடுகின்றது.

7. a) இராமன் பட்டம் விட்டான்
b) இராமன் வந்து விட்டான்
8. a) இராமன் பள்ளிக்குப் போகிறான்
b) இராமன் வரப் போகிறான்
- 9 a) கொலம்பஸ் அமெரிக்காவைக் கண்டார்
b) கொலம்பஸ் அமெரிக்காவைப் பிடித்தார்
c) கொலம்பஸ் அமெரிக்காவைக் கண்டு பிடித்தார்.

மேற்கூறிய (7a) (8a) வாக்கியங்களில் வரும் வினை முற்றுக்கள் விட்டான்; போகிறான் காட்டும் பொருள் தனித்த நிலையில் அவ்வினை காட்டுவனவாகும். ஆனால் (7b) (8b) வாக்கியங்களில் வரும் வினைமுற்றுக்கள் தனித்த நிலையல்லாது பிறிதோர் வினையுடன் சேர்ந்து காட்டும் பொருளாகும். இந்த வினைகள் துணை வினைகளாக இருப்பதால் அவைகள் தனித்து (7a) (8a) வாக்கியங்களில் காட்டும் பொருளை விட்டு மாறுபடுகின்றன. மேலும் (9a) (9b) வாக்கியங்களில் வரும் கண்டார்; பிடித்தார் என்னும் வினை

முற்றுகள் காட்டும் பொருள் அவைகள் தனித்த நிலையில் காட்டுவன வாகும். ஆனால் (9c) வாக்கியத்தில் அதே வினைகள் ஒன்றாக இணைந்து காட்டுவது புதிய பொருளாகும். முன்னரே குறிப்பிட்ட படி இங்கு இரண்டு வினைகளும் தனித்த நிலையில் காட்டும் பொருளில் சிறிதளவு சிதைவுற்று இரண்டு வினைகளுக்கும் அல்லாத புதியதோர் பொருள் தோன்றுவதைக் காணலாம். இதற்குக் காரணம் இவைகள் கூட்டு வினைகள் துணை வினைகளைப் பொறுத்த வரையில் இரண்டாவதாக வரும் வினை [வி₂] மட்டுமே பொருள் மாற்றம் அடைகிறது. ஆனால் முழுவினைகள் இரண்டாவதாக முழுவினைகளாகவே வரின் அவைகள் தனித்த நிலையில் காட்டும் பொருளையே கொடுக்கிறது. ஆகவே இவ்விதி துணை வினைகளைக் கூட்டு வினைகளிலிருந்தும் முழு வினையிலிருந்தும் வேறு படுத்துகிறது.

2.3. துணைவினை இடம் மாறின் பொருள் அழியும்

ஒரு வாக்கியத்தில் இரண்டு வினைகள் வி₁ வி₂ ஆக இட மாற்றம் செய்து அந்த வாக்கியத்தின் பொருள் அழியாதிருந்தால் அவை இரண்டும் முழுவினைகள் ஆகும். ஆனால் வி₁ துணை வினையாக இருக்குமாயின் அந்த வாக்கியம் இலக்கண வழு உடையதாயிருக்கும். கூட்டு வினைகளும் இவ்வகையில் துணை வினைகளை ஒத்திருக்கிறது.

10. a) இராமன் ஓடிப் போனான்
b) இராமன் போனான் ஓடி
11. a) கண்ணன் படிக்கப் போனான்
b) கண்ணன் போனான் படிக்க
12. a) இராமன் வந்து விட்டான்
*b) இராமன் விட்டான் வந்து
13. a) கொலம்பஸ் கண்டு பிடித்தார்
*b) கொலம்பஸ் பிடித்தார் கண்டு

மேற்கூறிய எடுத்துக்காட்டுகளில் [10a] [11a] வாக்கியங்களில் வரும் வினைகள் மேற்கூறியவாறு [10b] [11b] வாக்கியங்களில்

பிரிக்கப்பட்டு இடமாற்றம் செய்தும் பொருள் அழியாது இருப்பதைக் காணலாம். ஆனால் வாக்கியம் [12a] அவ்விதம் பிரிக்கப்பட்டு இலக்கண வழுவுடைய வாக்கியமாக [1 b] மாறியிருப்பதைக் காணலாம். இதற்கு காரணம் வாக்கியம் [12a] கொண்டிருக்கும் வினை [வி₂] துணைவினை என்பதே. மேலும் வாக்கியம் [13a] துணை வினையைப் போலவே இலக்கண வழு உடைய வாக்கியமாக [13b] மாறியிருப்பதைக் காணலாம். இதற்குக் காரணம் தொடரியல் அடிப்படையில் துணை வினைகளும் கூட்டு வினைகளும் ஒத்திருப்பதே. ஆகவே இவ்விதி துணைவினைகளை முழு வினைகளிலிருந்து மட்டுமே வேறுபடுத்த உதவுகிறது.

2.4. துணை வினைகளுக்கு முன் 'செய' எச்சம் வரின் வினைப் பெயராக மாறுது

சில வாக்கியங்களில் இரண்டாவது வினை (வி₂) 'செய' எச்சத்தைத் தொடருகிறது. இவ்வித 'செய' எச்சம் ஒரு முழு வினைக்கு முன்பு இருக்குமாயின் அதனைப் பொருள்குன்றா முறையில் வினைப் பெயராக மாற்றலாம். சில வினைகள் வினைப்பெயராக மாறி வேற்றுமை உருபு எடுத்து வரும். ஆனால் இவ்வித 'செய' எச்சம் துணை வினைக்கு முன்பு இருக்குமாயின் வினைப் பெயராக மாற்ற முடியாது. அவ்விதம் மாறின் பொருளும் வேறுபடும்.

14. a) அவன் அவன் வரப் பார்த்தான்

b) அவன் அவன் { வருவது } வரல் } பார்த்தான்

15. a) இராமன் படிக்கப் போனான்

b) இராமன் படிப்பதற்குப் போனான்

16. a) இரயில் வரப் போகிறது

b) இரயில் { i) *வரல் } போகிறது
ii) வருவதற்கு }

மேற்கூறிய எடுத்துக் காட்டுகளில் (14a)(15a) வாக்கியங்களில் வரும் வினைகள் (வி₁) வினைப் பெயராக (14b)(15b) வாக்கியங்களில் மாறியிருப்பதைக் காணலாம். ஆனால் [16a] வாக்கியத்தில் வரும் வினை (வி₁) தொழிற் பெயராக (16b) வாக்கியத்தில் மாற்றப்பட்டு பொருள் வேறுபட்டுவிடுகிறது. இதற்குக் காரணம் (16a) வாக்கியத்தில் வந்திருக்கும் வினை (வி) துணைவினையாகும். கூட்டு வினை

களில் வரும் இரண்டாவது வினை (வி₂) செய எச்சத்தை தொடர்வதில்லை. ஆகவே இவ்விதி செய எச்சத்தைத் தொடர்ந்து வரும் துணைவினைகளை முழுவினைகளிலிருந்து வேறுபடுத்துகிறது.

2.5 துணைவினைகள் எல்லா வினைகளோடும் வரும்

துணைவினைகள் பொதுவாக எல்லா முழு வினைகளோடும் வரும். கூட்டு வினைகளில் வரும் இரண்டாவது வினை (வி₂) ஒருசில குறிப்பிட்ட வினைகளோடு மாத்திரம் வரும். [எ.டு. கண்டுபிடி, செய்துக்காட்டு, கற்றறி, செய்துபிடி* கண்டுகாட்டு* எழுதி அறி*] இந்த விதி துணைவினைகளைக் கூட்டு வினைகளிலிருந்து மட்டுமே வேறுபடுத்த பயன்படுத்த முடியும். முழுவினைகள் பொதுவாக எல்லா வினைகளோடும் வரும்.

2.6 துணைவினைகள் மற்றொரு வினையின் காலம், செயல்தன்மை, வினைத் தன்மை பேசுபவர் மனோநிலை ஆகியவை காட்டும்.

மேற்கூறிய விதிகளுக்கெல்லாம் ஒருவினை (வி₂) கட்டுப்பட்டு மற்றொரு வினையின் காலம், செயல்தன்மை, பேசுபவர் மனோநிலை, வினைத்தன்மை போன்றவை காட்டாது போயின் அது துணைவினை ஆகாது. இத்தன்மையில் துணைவினைகளைக் கூட்டு வினைகளிலிருந்து எளிதாகப் பிரித்தறியலாம். ஆனால் இத்தன்மைகளைக் காட்டுகின்ற வினைகள் எல்லாம் துணைவினைகள் ஆகா. ஒரு சில முழுவினைகளும் இத்தன்மையைக் கொண்டுள்ளதால் மேற்கூறிய விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டுள்ள வினைகள் மாத்திரமே இத்தன்மையையும் வெளிப்படுத்தல் வேண்டும்.

30 மேற்கூறிய காரணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டுத் துணைவினைகளாகப் பயன் படுத்தப்படும் வினைகள் கீழ் வருவனவாகும்.

ஆகு	படு
விடு	தொலை
கொள்	தள்ளு
இரு	போடு
வா	வை
போ	

3.1. துணை வினைகளின் பாகுபாடு

மேற்கூறிய துணை வினைகளைக் காலம், செயல் நிலை, பேசுபவர் மனோநிலை, வினைத்தன்மை ஆகியன காட்டும் அடிப்படையில் பாகுபடுத்தலாம். தமிழ் மொழியில் காலத்தைக் காட்டுவதற்கு துணைவினைகள் கையாளப்படவில்லை. காலமாகக் கருதப்படும் முற்றுப் பெற்றுப் பலன் தொடர் செயல் நிலையை (Perfect Aspect) காலத்தோடு சேர்க்காது செயல் நிலையோடு சேர்த்திருப்பது இதற்கான காரணமாகும். எனவே தமிழ் மொழியில் வரும் துணை வினைகள் கீழ்வருபவைகளைக் காட்டுவனவாய் இருக்கின்றன.

- 1) செயல் நிலை
- 2) பேசுபவர் மனோநிலை
- 3) வினைத் தன்மை

3.1.1. செயல் நிலை

செயல் நிலை என்பது ஒரு செயல் எந்தக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கப்படுகிறது என்பதைக் காட்டுவதேயாகும். ஆகவே ஒரு செயலின் தொடக்கம், தொடர்ச்சி, பலன் தொடருதல் முதலியவைகளைக் குறிப்பிடுவது செயல் நிலையாகும். இவ்வகைச் செயல் நிலைகளை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

- 1) முற்றுப் பெறா செயல்நிலை (Imperfect Aspect)
- 2) முற்றுப் பெற்ற செயல்நிலை (Perfective Aspects)
- 3) முற்றுப் பெற்றுப் பலன் தொடர் செயல்நிலை (Perfect Aspect)

இந்தச் செயல் நிலைகள் (அ) மொழிப் பண்பல்லாது பொதுப் பண்பாகக் கருதப்படும் நேரத்தை, காட்டும் மொழிக் கூறுகளினாலும் (ஆ) செயல் தன்மை காட்டும் மொழிக் கூறுகளினாலும் (Aspectuals) வெளிப்படுத்தப்பெறுகின்றன

ஆ) காலம் காட்டும் செயல் நிலை

காலம் குறிப்பாக ஒரு செயல் நிலையைக் குறிப்பிடாது, ஒரு குறிப்பிட்ட செயல் நிலையை, பேசுகின்ற நேரத்தோடோ அல்லது

ஏதேனும் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தோடோ இணைக்கிறது. இந்த செயல் நிலை பேசுகின்ற நேரத்திற்கு முந்தியதாய் இருந்தால் அதை இறந்த காலம் என்றும் பேசப்படுகின்ற நேரமாய் இருந்தால் நிகழ்காலம் என்றும், பேசப்படுகின்ற நேரத்திற்குப் பிந்தியதாய் இருந்தால் எதிர்காலம் என்றும் கூறலாம். காலம் செயல் நிலைக் காட்டிகளால். ஆனால் செயல்நிலை காலத்தால் உணரப் பெறுகிறது. ஒரு செயல் நிலையை இறந்த காலமாகக் குறிப்பிடும் போது செயல் முற்றுப் பெற்றதாகத் தெரிகிறது. நிகழ் காலமாகக் குறிப்பிடும் போது செயல் தொடருவதாகவோ அல்லது வழக்கமாக நடைபெறுகின்றதாகவோ தெரிய வருகிறது. ஆகவே நிகழ்காலம் முற்றுப்பெறா செயல் நிலையைக் காட்டுகிறது.

ஆ) செயல் நிலை காட்டும் மொழிக் கூறுகள்

செயல் நிலையை மொழிக் கூறுகளினால் காட்டலாம். இவ் விதம் காட்டும் மொழிக் கூறுகளுக்குச் செயல் நிலைக் காட்டிகள் என்று பெயர். இவ்வகை செயல் நிலைக் காட்டிகள் வினையடையாக (adverb) இருந்தால் செயல் நிலைக்காட்டி (எ.டு. வழக்கமாக) வினையடை என்றும் (Aspectual adverbs) முழுவினையாக இருப்பின் செயல் நிலைக் காட்டி வினைகள் (Aspectual verbs) (எ.டு. தொடங்கு) என்றும், துணை வினையாக இருப்பின் செயல்நிலைக் காட்டி துணை வினைகள் (Aspectual Auxiliaries) என்றும் கூறலாம். செயல்நிலைக் காட்டியாக எவ்விதம் துணை வினைகள் பயன்படுகிறது என்பது பற்றி விரிவாகக் கீழே காணலாம்.

3.1.1.1. முற்றுப் பெறா செயல் நிலை

ஒரு செயல் முடிவுறாமல் அதற்கு முந்திய நிலைகளில் தங்கி இருக்குமாயின் அந்த நிலையை முற்றுப் பெறா செயல் நிலை எனலாம்.

இந்த செயல் நிலையை மூன்று வகையாகப் பாகுபடுத்தலாம்.

அ) தொடங்கு செயல்நிலை (Inceptive Aspect)

ஆ இடைவிடு தொடர் செயல்நிலை Iterative Aspect

இ) தொடர் செயல்நிலை (continuous Aspect)

அ. தொடங்கு செயல்நிலை

தொடங்கு செயல்நிலை ஒருவினையின் செயல் தொடங்குகின்ற நிலையைக் குறிப்பிடுவதாகும். இதைக் காட்டுவதற்குத் துணை வினை போ பயன்படுகிறது.

17. இராமன் பாடப் போகிறான்

மேற்கூறிய (17) வாக்கியத்தில் பாடுதலாகிய செயல் தொடங்கு நிலையில் இருப்பதைத் துணைவினையாக பயன்படுத்தியிருக்கும் போ என்ற துணைவினை குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

ஆ) இடைவிடு தொடர் செயல் நிலை

இங்கு கூறும் செயல்நிலை ஒரு வினையின் செயல் துவக்கப் பட்டு ஒரே முறையில் தொடராது சில கால இடைவெளிகளோடு தொடருவதைக் காட்டுகின்றது. இச்செயல் நிலை ஒரு சில வினை களைத் தவிர்த்து வழக்கத்தைக் காட்டுகின்றது. இவ்வித செயல் நிலையைக் காட்ட வா என்ற துணைவினை பயன்படுகிறது.

18. இராமன் குளத்தில் கு த்து வந்தான்

மேற்கூறிய (18) வாக்கியத்தில் குளித்தலாகிய செயல் கால இடை வெளிகள் இருந்தும் தொடர்ந்து நடைபெற்றது என்பதைத் துணை வினையாகப் பயன்படுத்தியிருக்கும் வா என்பது காட்டுவதனைக் காணலாம். இச்செயல் தன்மை மூன்று காலங்களிலும் வரும்.

இ) தொடர் செயல் நிலை

ஒரு வினையின் செயல் தொடங்கி ஒரே முறையில் தொடரு மாயின் அதைத் தொடர் செயல் நிலை எனலாம். இத்தன்மையைக் காட்டுவதற்கு இரண்டு துணை வினைகள் ஒன்றாக இணைந்து செயல்படுகிறது.

19 இராமன் வந்துகொண்டிருக்கிறான்.

மேற்கூறிய (19) வாக்கியத்தில் கொள் இரு என்ற துணை வினை கள் இணைந்து வருதலாகிய செயலின் தொடர் நிலையைக் காட்டு கிறது. இவ்வகை செயல்நிலை மூன்று காலங்களிலும் வரும்.

3.1.1.2. முற்றுப்பெற்ற செயல் நிலை

இவ்வகை செயல் நிலை ஒரு செயல் முற்றுப்பெற்ற நிலையைக் காட்டுகிறது. இத்தன்மையைக் காட்டுவதற்குரிய துணை வினைகள் தமிழில் கையாளப்படவில்லை.

3.1.1.3. முற்றுப் பெற்றுப் பலன் தொடர் செயல் நிலை

இச் செயல் நிலை ஒரு செயலின் இரண்டு கால கட்டங்களைக் (time points) குறிப்பிடுகிறது. ஒன்று செயல் முடிந்த ஒரு கட்டம், மற்றொன்று அதே செயலின் பலன் தொடருகின்ற மற்றொரு கட்டம். இங்கு ஒரு இறந்தகாலச் செயல் நிகழ்காலத்தோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. முதற் கட்டத்தில் செயல் முற்றியது காலத்தால் காட்டப்படுகிறது. இரண்டாவது கட்டத்தில் செயல் பலன் தொடருவதைக் காட்டுவதற்கு இரு என்ற துணைவினை பயன்படுகிறது.

20. இராமன் வந்திருக்கிறான்

மேற்கூறிய வாக்கியத்தில் (20) இராமன் வந்தான் என்று மட்டும் கூறியிருந்தால் செயல் நடைபெற்று முற்றுப்பெற்றதை மட்டுமே காட்டும். ஆனால் துணை வினை இரு அத்தோடு சேரும்போது வருதலாகிய செயலை முடிந்த இராமன் செயல் பலனை மேற்கொண்டு அவ்விடத்தில் இருக்கிறான் என்பதைக் காட்டுகிறது. இத்தகைய செயல் நிலை ஏனைய மற்ற இரண்டு காலங்களிலும் வரும். இப்போது கூறியதை நிகழ்கால முற்றுப் பெற்று பலன் தொடர் செயல் நிலை எனலாம். (present perfection) இதற்கும் மேலாக சில நேரங்களில் இத்தகைய செயல் நிலை நிகழ்காலத்தில் வரும்பொழுது செயலைச் செய்தவருக்கு அந்தச் செயலில் அவருக்குள்ள அனுபவத்தையும் (experience) காட்ட உதவுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக மேற்கூறிய வாக்கியத்தில் (20) இராமன் வருதலாகிய செயலைச் செய்து பழக்கப்பட்டவன் என்பதையும் இரு என்கிற துணை வினை காட்டுவதைக் காணலாம்.

இறந்தகால முற்றுப் பெற்றுப் பலன்தொடர் செயல் நிலை (past perfect)

மேற்கூறிய செயல் நிலையை இறந்தகாலத்தில் பயன்படுத்தும் போது முதலில் குறிப்பிட்ட இரண்டு கால கட்டங்களும் இறந்த காலமாக மாறிவிடுகிறது.

21. இராமன் வந்திருந்தான்.

மேற்கூறிய வாக்கியம் (21) இறந்த காலத்தில் கூறியிருப்பதால் இராமன் வந்ததாகிய முதற்கால கட்ட நிகழ்ச்சியும், பலன் மேற்கொண்டிருப்பதாகிய, துணை வினை இரு காட்டும் இரண்டாவது கால கட்டமும் இறந்தகாலமாக மாறியிருப்பதைக் காணலாம்.

எதிர்கால முற்றுப் பெற்றுப் பலன் தொடர் செயல் நிலை
(Future perfect)

இவ்வகை செயல் நிலையை எதிர் காலத்தில் கூறும்போது செயல் எதிர் காலத்தில் முற்றுப்பெற்று அதற்கேற்ப செயல் பலனும் எதிர்கால செயல் பலனாக இருப்பதைக் காணலாம்.

22. இராமன் வந்திருப்பான்

மேற்கூறிய வாக்கியத்தில் இராமன் வருவதாகிய முதற்கட்ட நிகழ்ச்சி எதிர்காலத்தில் நடைபெற்று, துணைவினை இரு காட்டும் இரண்டாவது கட்ட பலன் தொடர் நிலையும் எதிர்காலமாக இருப்பதைக் காணலாம்.

மேலும் இவ்வகை செயல் நிலையை தொடர்நிலை செயலோடு சேர்த்து முன்பு கூறியது போலவே மூன்று காலங்களிலும் கீழ்க் கண்டவாறு தொடர்நிலையைக் காட்டலாம்.

- அ) நிகழ்கால முற்றுப் பெற்றுப் பலன் தொடர்-தொடர் செயல் நிலை (present perfect continuous)
- ஆ) இறந்தகால முற்றுப்பெற்றுப் பலன் தொடர்-தொடர் செயல் நிலை (past perfect continuous)
- இ) எதிர்கால முற்றுப் பெற்றுப் பலன் தொடர்-தொடர் செயல் நிலை (Future perfect continuous)

அ) நிகழ்கால முற்றுப்பெற்றுப் பலன் தொடர்-தொடர் செயல்நிலை

இச்செயல் நிலை முன்பு முதற்கட்டத்தில் தொடரப்பட்ட ஒரு செயல் இன்னமும் இரண்டாவது கட்டத்திலும் தொடருவதைக் காட்டுகிறது.

23. இராமன் வந்து கொண்டிருந்து இருக்கிறான்

மேற்கூறிய (23) வாக்கியத்தில் இராமனால் முன்பு தொடரப்பட்ட முதற்கட்டமாகிய வருதலாகிய செயல் இரண்டாவது காலகட்டத்திலும் தொடருவதை துணைவினை இரு காட்டுகிறது.

ஆ) இறந்தகால முற்றுப் பெற்றுப் பலன் தொடர் - தொடர் செயல் நிலை

இவ்வகை செயல் நிலையை இறந்த காலத்தில் குறிப்பிடும் போது முன்பு முதற் கட்டத்தில் தொடர்ந்த ஒரு செயல் இரண்டாவது கட்டத்திலும் தொடர்ந்து முற்றுப் பெற்றதைக் காட்டுகிறது.

24. இராமன் வந்து கொண்டிருந்து இருந்தான்

மேற்கூறிய வாக்கியம் (24) இறந்த காலத்தில் கூறியிருப்பதால் இராமனால் முன்பு தொடரப்பட்ட முதற்கட்டமாகிய வருதலாகிய நிகழ்ச்சியும், துணைவினை இரு காட்டும் இரண்டாவது கட்ட தொடர்ச்சியும் இறந்த காலமாக மாறியிருப்பதனைக் காணலாம்.

இ) எதிர்கால முற்றுப்பெற்று பலன் தொடர் - தொடர் செயல் நிலை

இச்செயல் நிலையை எதிர்காலத்தில் குறிப்பிடும்போது எதிர்காலத்தில் முதற்கால கட்டத்தில் தொடரப்படுகின்ற ஒரு நிகழ்ச்சி இரண்டாவது கட்டத்திலும் தொடரும் என்பதைத் துணை வினை இரு காட்டுகிறது.

25. இராமன் வந்துகொண்டிருந்து இருப்பான்

மேற்கூறிய வாக்கியத்தில் (25) இராமனால் எதிர்காலத்தில் தொடரப்படுகின்ற முதற்கட்டமாகிய வருதலாகிய செயல் அதற்குத் தகுந்தார்போல் தொடரும் என்பதைத் துணைவினை இரு காட்டுகிறது.

3.1.2. பேசுபவர் மனோநிலை

மனோநிலை என்பது பேசும்போது ஒருவரின் மன நிலை ஒரு செயலில் எவ்வித உபாடு கொண்டுள்ளது என்பதாகும். இங்கு

24, 25 போன்ற எடுத்துக்காட்டு வாக்கியங்கள் எல்லாப் பேச்சு மொழிகளிலும் காணப்படாவிடினும் இக் கட்டுரையாளரின் பேச்சுமொழியில் கையாளப்படுபவை.

ஈடுபாடு எனப்படுவது ஒரு செயல் எத்தன்மையினை யுடையது என்பதைக் காட்டுவதாகும். இத்தகைய மனோநிலைகளைக் (1) காலத்தாலும் (2) ஒரு வினை கையாளப்படும் விதத்தினாலும் (3) மனோநிலையைக் கொண்ட (modality) மொழிக் கூறுகளினாலும் வெளிப்படுத்தலாம். ஒரு செயலை எதிர்காலத்தில் குறிப்பிடும் போது பேசுபவர் அச்செயல் எதிர்காலத்தில் நடைபெறும் என்ற மனோநிலையைக் கொண்டுள்ளார் என்பது தெரிய வருகிறது. காலங்களைப் பொறுத்த வரையில் எதிர்காலம் மட்டுமே இந்த மனோநிலையைக் காட்டுகிறது. வினைகள் கையாளப்படும் விதம் என்று குறிப்பிடும்போது ஏவல், வியங்கோள், வினா போன்றவைகளைக் காட்டுவதாகும். இதற்கு வினைமை (mood) என்று பெயர். மொழிக் கூறுகள் இதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டால் அவைகளை மனோநிலைக் காட்டிகள் (modals) எனலாம். இவ்வகை மனோநிலைக் காட்டிகளில் முழு வினைகளும், துணை வினைகளும் அங்கம் வகிக்கின்றன. இந்த மனோநிலைக் காட்டிகள் ஒருசெயலைப் பிரதிபலிப்பனவாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் ஒரு வினை இவ்வித மனோநிலையைச் செயலாகக் கொண்டிருக்குமாயின் அதை மனோநிலைக்காட்டி வினை (modal verb) எனலாம் (எ.டு. விரும்பு). பல மொழியியல் வல்லுனர்களால் கூறப்பட்டு வரும் (ஆர்டன் 1942; அகத்தியலிங்கம் 1972; இஸ்ரேல் 1974; குவான்டேல் 1976) வேண்டும். கூடும், முடியும், தகும் ஆகிய வினைகள் முதலில் கூறிய துணைவினைக் கொள்கைகளுக்குக் கட்டுப் படாததாலும், இயக்கத்தில் மேற்கூறிய வினையை ஒத்திருப்பதாலும் இவற்றை துணைவினைகளென்று கூறாமல் மனோநிலைக்காட்டி வினைகளாகக் கருதுவதே உகந்ததாகும். மேலும் மனோநிலையைக் காட்ட துணைவினைகள் பயன்படுத்தப்பட்டால் அவைகளை மனோநிலைக் காட்டித் துணைவினைகள் (modal Auxiliaries) எனலாம்.

தமிழ் மொழியில் பயன்படுத்தப்படும் மனோநிலைக் காட்டித் துணை வினைகள் செயல் உறுதி, செயல் வன்மை, எதிர்பாராத செயல், செயல் வெறுப்பு, செயல் எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறல், பழி வாங்குதல் அல்லது வைராக்கிய செயல் போன்ற தன்மைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. இத்தன்மைகளைக் காட்ட விடு தள்ளு,

போ, தொலை, ஆகு, போடு போன்ற துணை வினைகள் பயன்படுகின்றன.

26. இராமன் வந்துவிட்டான் (செயல் உறுதி)
27. இராமன் சுட்டுத் தள்ளினான் (செயல் வன்மை)
28. இராமன் செத்துப் போனான் (எதிர்பாராத செயல்)
29. இராமன் வந்துதொலைத்தான் (செயல் வெறுப்பு)
30. மந்திரி வந்தாயிற்று (செயல் எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறல்)
31. இராமன் கொன்றுபோட்டான் (பழிவாங்கு செயல்)
32. இராமன் தேர்வுக்குரிய பரடங்களைப் படித்துவைத்தான்.

மேற்கூறிய எடுத்துக்காட்டுகளில் (26) துணைவினை விடு பேசுபவர் மனோநிலையில் அச்செயல் மேலுள்ள உறுதிப்பாட்டையும், (27) துணை வினை தள்ளு பேசுபவர் மனோநிலையில் அச்செயல் மேலுள்ள வன்மையையும், (28) துணைவினை போ பேசுபவர் மனோநிலையில் அச்செயல் எதிர்பாராதது என்பதையும், (29) துணைவினை தொலை பேசுபவர் மனோநிலையில் அச்செயல் வெறுப்புடையது என்பதையும், (30) துணைவினை ஆகு அச்செயல் பேசுபவர் மனோநிலையில் எதிர்பார்க்கப்பட்டு நிறைவேறியது என்பதையும், (31) துணைவினை போ பேசுபவர் மனோநிலையில் அச்செயல் பழிவாங்குதலை யுடையது என்பதையும், (32) துணைவினை வை பேசுபவர் மனோநிலையில் அச்செயல் எதிர்காலத்தைக் கருதியது என்பதையும் உணர்த்துகின்றன.

3.1.3 வினைத் தன்மை

வினைத் தன்மை ஒரு செயலுக்கும் எழுவாய்க்கும் உள்ள தொடர்பைக் காட்டி, அந்தத் தொடர்பில் எழுவாய் கருத்தாவா (agent) அல்லது செயலை அனுபவிப்பவரா (experiencer) அல்லது செயல் பலனை அடைபவரா (beneficiary) என்பனவற்றைக் கூட்டுகிறது. இத்தகைய தொடர்புகளைப் பெரும்பாலும் துணை வினைகளே காட்டுகின்றன. இவ்வகை வினைத் தன்மைகளை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம்

- அ) தற்சுட்டு வினைத்தன்மை (ego-directional)
- ஆ) செயப்பாட்டு வினைத் தன்மை (passive)

அ) தற்கட்டு வினைத்தன்மை

இவ்வகை வினைத் தன்மை செயல் செய்கிறவருக்கே அச் செயலின் பயன் சேருவதைக் காட்டுகிறது. இதற்குத் துணைவினை கொள் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

32. இராமன் அடித்துக்கொண்டான்

மேற்கூறிய எடுத்துக்காட்டில் (32) இராமன் அடித்தான் என்று மட்டுமிருந்தால் அச்செயல் பயன் வேறு யாருக்கோ சென்றிருக்கும். ஆனால் இங்குத் துணை வினை கொள் பயன்படுத்தியிருப்பதால் அச்செயல் பயன் அடித்தவருக்கே போவதைக் காண்கிறோம்.

செயப்பாட்டு வினைத்தன்மை

இவ்வகை வினைத் தன்மையில் எழுவாய் ஒரு செயலை அனுபவிப்பதாகக் காட்டுகின்றது. இதற்கு 'படு' 'பெறு' துணை வினைகள் கையாளப்படுகின்றன.

33. இராமன் கொல்லப் பட்டான்

34. அவன் இராமனென்று அழைக்கப் பெற்றான்

மேற்கூறிய வாக்கியத்தில் (33) கொல்லுதலாகிய செயலை இராமன் அனுபவிப்பதாகக் காண்கிறோம். அடுத்த வாக்கியத்தில் (34) அழைத்தலாகிய செயலை இராமன் அனுபவிக்கிறான் என்பதைத் துணை வினை காட்டுகிறது

“தமிழ் மொழியில் துணைவினைகளின் பங்கு யாது?” என்ற வினா எழும்பொழுது அவைகள் பேசும் பொருளைச் செவ்வனே வெளிப்படுத்துவதற்கு ஒரு இன்றியமையாத கருவியாகப் பயன் படுவதை மேற்கூறிய பல காரணங்களால் அறியலாம்.

[இக்கட்டுரை எழுதப் பல விதங்களில் உதவிபுரிந்த எனது பேராசிரியர் பெருந்தகை டாக்டர் எஸ். அகத்தியலிங்கனார் அவர்களுக்கு என்னன்றி உரித்தாகுக. மேலும் பல விதங்களில் உதவிய என் நண்பர்கள் எஸ். வேணுகோபால், எஸ். ஜெயபால், தேவசகாயம், சித்திரபுத்திரன் ஆகியோருக்கும் என் நன்றி]

துணை நூல்கள்

Agesthialingom S. 1972 "A Syntactical Treatment of 'Must' in Dravidian" *Thlrd Seminar on Dravidian Linguistics*, Department of Linguistics, Annamalai University, Annamalainagar.

1976 "Auxiliaries and Main verbs" *Seminar on Auxiliaries in Dravidian*, Annamalainagar.

Annamalai, E. 1979 'Aspects of Aspects in Tamil' *IJDL* Trivandram

Comrie, Bernard 1978 *Aspect* Cambridge University Press, Cambridge.

Joseph, N. 1980 'Are the Tamil Modal verbs Auxiliaries' *Seminar on Tamil Linguistics*, Department of Linguistics, Annamalai University, Annamalainagar.

பாரதியின் சொல் மண்டபங்கள்

கல்வியிற் பெரிய கம்பனுக்குப் பிறகு அந்தச் 'சித்து வினையாட்டில்' சிறப்பான வெற்றி பெற்றவன் பாரதி. கம்பனிட்டுத் தமிழ் ஏவல் செய்ததுபோல பாரதியிடமும் ஏவல் கேட்டது. ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்க்கும் அவன் தமிழில் ஒரு கொதிப்பு. ஒரு சீற்றம் இருக்குமென்றால், 'மாயக்குழலி' தன் கதை கூறும் தமிழில் ஒரு குழைவு, சோகம் கலந்த இனிமை, ஒரு அழகு இருக்கும். 'பாஞ்சாலி சபதத்தில்' கனல் பறக்கும் வசனங்கள் உண்டென்றால், 'கண்ணன் பாட்டில்' கல்லை உருக்கும் கருணை வாசகங்கள் உண்டு. இதற்குக் காரணம் தமிழை அவன் புரிந்து கொண்ட முறையும் அதை ஆளும் திறனுந்தான். பாரதி புதிதாக ஆக்கிய சொற்களைவிட, அவன் புதிதாக அமைத்த சொற்சேர்க்கை

கள் - சொல் மண்டபங்கள் அதிகம். புரட்சி, விடுதலை, பொது உடைமை, ஒத்துழையாமை, நவீனங்கள், நிந்தனை, வந்தனை, ந்துர கலைகள் - இப்படிச் சில புதிய வழக்குகளை அவன் எழுத்துக்களில் காண்கிறோம். ஆனால், ஏற்கனவே பழகு தமிழாக உள்ள சொற்களை இணைத்துச் சொன்ன விதத்தில்தான் புதுச் சுவை. 'கனி, சித்திரம், பிள்ளை, பேசு, பொன்' ஆகியவை நமக்குப் பழகியவை. பல கவிஞர்களும் பல நேரங்களில் பயன்படுத்திய சொற்கள். ஆனால் "பிள்ளைக் கனியமுதே பேசும் பொற்சித்திரமே" என்ற சொற்றொடராகக் எவ்வளவு புதுமையாக, பொருள் பொதிந்ததாக இருக்கிறது! அச் சொற்றொடர் இப்போதும் நம் வாயில் தவழ்ந்து, நினைவில் நிற்கக் காரணம் நாம் அனுபவிக்கும் புதுச் சுவைதான். தமிழே ஒரு பிள்ளையாக, கனியாக, அமுதாக, பேசும் பொற்சித்திரமாக இருப்பதுபோன்ற ஒரு மருட்சி, பிரமை நமக்கு ஏற்படுகின்றது. இச் சொல்லாளுகையையும் விஞ்சும் வகையில் "பொங்கிலும் பெருநிலவு" "புன்னகையின் புதுநிலவு" என்ற சொற்கோலம் அமைகிறது. நிலவு வரக் கடல் பொங்கும் என்பது மாபு பழைய கற்பனை. பாரதியோ நிலவே பொங்கி வருவதாகப் பாடுகிறான். புதிய அனுபவம். அவளுடைய முகம் பொங்கி வரும் பெருநிலவு. நிலவு முகிற் கூட்டங்களினின்றும் "குபீரென்று" மேலெழுந்து கிளம்பி வருகின்றது; பொங்கி வருகிறது. இவளுடைய முகப் பொலிவு அத்தன்மையது. உடனே இவ்வுண்மையை மாற்றுகிறான். நிலவு பேசுகிற முகம் - இது முன்வரி. நிலவு போற்றும் முகம் - இது பின்வரி. மெல்லினம் வல்லினமாக மாறும்போது, பொருளும் சொல்லும் மாறுபடுகின்றன. உவமான், உவமேய மாற்றும் நிகழ்கின்றது. "புன்னகையின் புதுநிலவும் போற்றவரும் தோற்றமும்" - பொங்கி வந்த புன்னகையுடைய புதுநிலவுப் பெண்ணை இவளைக் கண்டதும் போற்றினான் என்கிறான்.

டாக்டர் இராம சுந்தரம்
சொல் புதிது, சுவை புதிது, பக். 38
சென்னை, 1978

மொழியியல் பிரதிபலிக்கும் சமுதாயக் கூறுகள்

தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன்

தமிழாக்கம்: எம். சுசீலா

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

1. சொல் - சமுதாயக் குழுக்களின் அடையாளக் குறியீடு

எந்த ஒரு சொல்லும் தனக்கே உரிய முதன்மையான பொருளோடு (primary meaning) கூட வேறு பொருள்களையும் (secondary meanings) தெரிவிக்கக் கூடியதாக விளங்குகிறது. ஒரு சொல் பேசப்படும்பொழுது முன்னமே நயக்குத் தெரிந்தவராக இருப்பின் அவருடைய குரல் ஒலியைக் கொண்டு பேசுபவரை இனம் கண்டுகொள்ள முடியும். அதுபோன்றே, கிளைமொழிகள் விசேஷமான தனிப்பட்ட பொருளினையோ அல்லது உச்சரிப்பினையோ கொண்ட சில சொற்களைத் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளதால், (பயிற்சி பெற்ற) ஒருவர் பேசப்படும் ஒரு குறிப்பிட்ட கிளைமொழியினை இனம் கண்டுகொள்ள இயலும். எடுத்துக்காட்டாக, பேசப்படுவது வட்டார மொழியாக இருப்பின் பேசுபவர் மதுரையிலிருந்து

வருகிறாரா, கோயம்புத்தூரிலிருந்து வருகிறாரா அல்லது திருநெல்வேலியிலிருந்து வருகிறாரா, அல்லது வேறு எந்த இடத்திலிருந்து வருகிறார் என்று ஊகிக்க முடியும். பேசப்படுவது சமுதாயக் கிளை மொழியாகவோ தொழில் கிளைமொழியாகவோ இருப்பின் உச்சரிப்பிலிருந்தும் சொற்களின் வடிவத்திலிருந்தும் அவற்றை இனம் கண்டு கொள்ளலாம். வாய்ப்பும் 'வாழைப்பழம்' தாழ்த்தப்பட்ட பிரிவு மக்களின் சென்னை உச்சரிப்பாகும். இருக்கிறது என்பதற்கு கீது என்பது வட ஆர்க்காடு உச்சரிப்பு. சாமான் என்னும் சொல்லிற்கு ஜாமான் என்னும் உச்சரிப்பு நிச்சயமாக மதுரைக் கிளை மொழி. சொல்லிப்போடுங்கொ 'சொல்லிவிடுங்கள்' கோயம்புத்தூரை நினைவுபடுத்தும். சோறு (sōru)க்குப் பதில் சோறு (cōru) என்பது தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சேர்ந்தவரைக் குறிக்கும். அம்மாஞ்சி 'தாயின் உடன் பிறந்தார் மகன்' என்னும் சொல் பேசுபவரைப் பிராமணர் எனக்காட்டுகிறது. இதன் விளைவாக பிராமணர் பேச்சுமொழி 'அம்மாஞ்சித் தமிழ்' என அழைக்கப்படுகிறது. மேற்கூறிய வகைகளில் சொற்கள் தம் வடிவம் அல்லது பொருளின் காரணமாக பேசுபவரே உணரவிடினும் அவருடைய வட்டார, சமுதாயப் பேச்சு மொழிகளின் அடையாளக் குறியீடுகளாக விளங்குகின்றன. பேசுபவரே உணர்ந்து பேசுவாராயின், ஒரு குறிப்பிட்ட சொல்லை அல்லது உச்சரிப்பைத் தெரிவு செய்து உபயோகிப்பதன் மூலம் தான் எந்தச் சமுதாயக் குழுவைச் சேர்ந்தவர் எனத் தெரிவித்துக் கொள்வாராயின் அது குழுஉச் சொல் ஆகிவிடுகிறது. தனிக் கட்டமைப்புக் கொண்ட ஒவ்வொரு சமுதாயக்குழுவும் தனக்கே உரிய குழுஉக்குறியைக் கொண்டிருக்கிறது. இவற்றையே பண்டையத் தமிழ் இலக்கண நூலார் குழுஉக்குறி எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். இவை அவ்வக் குழுக்களின் வலிவான சமுதாயக் கட்டமைப்பிற்கு உறுதுணையாக உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, தமிழில் கொள்ளைக் கூட்டத்தினர் பறி 'தங்கம்' போன்ற தமக்கே உரிய சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர்; வியாபாரிகள் ஒரு ரூபாய் என்ற சொல்லுக்கு மதி வெள்ளை போன்ற சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இவ்வகைச் சொற்களை மற்றவர்கள் புரிந்துகொள்ள இயலாது.

1.1. மொழியியல் கூறுகளின் மாற்றத்தில் பிரதிபலிக்கும் பெண்கள் நிலையின் வரலாறு

மொழியியல் கூறுகளில் மாற்றங்கள் ஏற்படுவது, அதிகமாகவோ குறைவாகவோ, எல்லா உலக மொழிகளிலும் காணப்படும் ஒன்று. ஆனால் தமிழில், அநேகமாக இந்திய மொழிகள் பலவற்றில் ஒரு புதிய மாற்றம் தோன்றியிருக்கிறது. சமுதாயத்தில் தோன்றிய மாற்றங்கள் இதற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். இங்கு நான் திராவிட மொழிகளின் பால்-பகுப்பில் தோன்றிய மாற்றத்தினைப் பற்றிய வரலாற்றினைக் குறிப்பிடவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, முதன்முதலில் பால்-பகுப்பு ஆண்பால் சொற்கள், ஆண்பால் அல்லாச் சொற்கள் என்ற அளவிலேயே இருந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. பிந்திய சொல்வகையில் (ஆண்பால் அல்லாச் சொல்) உயிரினச் சொற்கள், உயிரினமல்லாச் சொற்களுடன் பெண்டிரும் உள்ளடக்கப்பட்டனர். காலக்கிரமத்தில் குழந்தைகளும் மற்றவர்களும் தங்கள் பெற்றோர்களைப் பற்றியோ அல்லது குடும்ப உறுப்பினர்களைப் பற்றியோ பன்மையில் பேசும்போது ஆண்பால் பன்மை பயன்படுத்தியதன் காரணமாக பெண்களையும் உள்ளடக்கக்கூடிய நிலை தோன்றியது. பின்னர் குடும்பத்தில் தாயைக் குறிக்கும் சொல் இதர உயிரினச் சொற்கள், உயிரினமல்லாச் சொற்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்தப்பட்டு ஆண்பால் அல்லாச் சொற்களிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டது. இந்தப் பகுப்பு பெண்பால் ஒருமை தோன்றுவதற்கு வழிவகுத்தது. ஆனால் இந்தக் கட்டுரையில் குறிப்பிடப்படுவது பெண்களின், குறிப்பாகச் சமுதாயத்தில் தாயின் முக்கியத்துவத்தில் தோன்றிய மாற்றத்தினைப் பிரதிபலிக்கும் பால் - பகுப்பு வளர்ச்சியோடு தொடர்புடைய இந்த வரலாறு அல்ல.

2. உயர்வுப் பன்மை

உலக மொழிகள் பலவற்றில் தலைவன், மதகுரு போன்ற உயர்ந்த மனிதர்கள் தாம் வகிக்கும் உயர்ந்த நிலை காரணமாக பன்மையில் மரியாதையுடன் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். அவர்கள் சாதாரண மனிதனைவிட மேலானவர்கள். இந்தப் பன்மை உயர்வுப் பன்மை எனப்படுகிறது. பேசுபவன் ஒரு அரசனாயிருப்பின்

தன்னைத்தானே குறிப்பிடும்போது நாம் என்று குறிப்பிடுகிறார். அதுவே உயர்வுச் சிறப்புப் பன்மை எனப்படுவது. ஆகவே இங்கு இது சமுதாய ஏற்ற இறக்க அமைப்பினைக் (social hierarchy) காட்டுவதாக உள்ளது. இந்தச் சமுதாய ஏற்ற இறக்க அமைப்பு இந்தச் சமூகக் கலாச்சாரத்தினைச் சமந்து செல்லும் சாதனமான மொழியில் பிரதிபலிக்கிறது. தமிழில் தோன்றியுள்ள இவ்வித மாற்றத்தினையே இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

2.1. தமிழுக்கு உரியதன்று: பண்டைத் தமிழர் மொழியில் ஒருமையில் குறிப்பிடுவது மரியாதையின்மையைக் குறிப்பதாகக் கருதப்படவில்லை. மன்னன் ஒருமையில் அரசன் என்று குறிப்பிடப்பட்டான்; அரசு என்றே அழைக்கப்பட்டான். இறைவன் கூட ஒருமையிலேயே குறிப்பிடப்பட்டான். மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியரும் முனிவரும் அகத்தியன், தொல்காப்பியன், ஆசான் என ஒருமையிலேயே குறிப்பிடப்பட்டனர். இது எவ்வகையிலும் மரியாதையின்மையைக் குறிக்கவில்லை. இறைவனைக் குறிக்கும்போது மக்கள் இன்றும் முருகன், பரமசிவன், கிருஷ்ணன் என்று தேவதால் இவ்வழக்கு இன்றும் தொடர்வதாகக் கான்னலாம்.

3. மிகத் தொன்மையானது

ஆனால் இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் மிகத் தொன்மையான இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்திலும் கிறிஸ்துவுக்கு ஒன்றிரண்டு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட அதன் பகுதிகளிலும் உயர்வுப் பன்மை இடம்பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். சமுதாயத்தில் தோன்றிய சில புதிய மாறுதல்களினாலோ அல்லது தமிழ் மொழியின் மீது ஏற்பட்ட ஒரு புதிய தாக்கத்தினாலோ இது தோன்றியிருக்கவேண்டும். தொல்காப்பியம் ஒருவரைக் கூறும் உயர்சொல் கிளவி 'ஒரே ஒருவரைக் குறிக்கும் உயர்வுச் சொல்' என்று கூறுகிறது. முதன் முதலில் பலர்பால் பன்மை (epicene plural) ஓட்டான ஆர் ஒருமைச் சொல்லுடன் இணைக்கப்பட்டது. இவ்விதம் புலவர்கள் சிறப்புச் செய்யப்பட்டனர். அகத்தியன் ஆண்பால் ஒருமைச் சொல். இத்துடன் ஆர் ஓட்டு இணைத்து அகத்தியனார், உருத்திரங்கண்ணனார் ஆகிய சொற்கள் பெறப்பட்டன. சிறிது காலத்திற்குப் பிறகு, ஒருவரை அங்குத வழக்கும்

(ironical usage) வளர்ச்சி அடைந்தது. இகழ்விற்குரிய மிருகங்களுளவும் பொருள்களையும் இந்த ஒட்டினை இணைத்து மக்கள் கூறத்தொடங்கப்பட்டனர். எடுத்துக்காட்டாக, நரியார். நரி ஒரு மிருகத்தைக் குறிக்கும் சொல்; ஆர் ஒட்டுச்சொல். நரியை இகழ்வதற்குரிய ஓர் அங்கத வகையே இது. உயர்வினைச் சுட்டுவதற்கு இந்த உயர்வுப் பன்மையைத் தவிர மற்றொரு வழியும் இருந்தது. தமிழ் வேற்றுமை முறைகளில் ஒடு வேற்றுமை உருபுடன் கூடிய மூன்றாம் வேற்றுமை எனக் கூறப்படும் உடனிகழ்ச்சி வேற்றுமை உள்ளது. முக்கியத்துவம் கொண்ட மக்களைக் குறிக்க ஒடு இணைக்கப்படும் என்றும், இதர சொற்கள் எழுவாய் வேற்றுமையில் வைக்கப்படும் என்றும் தொல் காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். எ-டு அகத்தியனொடு முனிவர் வந்தார். முனிவர் அகத்தியருடன் (அகத்தியரின் தலைமையின் கீழ்) வந்தார்.

4. பல்வ, சோழர் காலம்

பல்லவர் காலத்திலும் பின்னர் சோழர் காலத்திலும் ஒருமைச் சொல்லுடன் ஆர் இணைப்பதற்குப் பதில் பலர்பால் பன்மையையே உயர்வு ஒருமையாகப் பயன்படுத்துதல் வழக்கிற்கு வந்தது; அகத்தியனார், அரசனார் ஆகியவற்றிற்குப் பதில் அகத்தியர், அரசர் ஆகிய சொற்கள் வழங்கப்பட்டன. அரசர்கள் தேவர் என அழைக்கப்பட்டனர்; எ-டு. ராசேந்திர தேவர், ராசராச தேவர். அரசகுமாரர்கள் ஆழ்வார் எனக் குறிப்பிடப்பட்டனர்; ஆள்வார் 'ஆளுபவர்'. இதுவே நிலைபெற்ற வழக்காக ஆயிற்று. எடுத்துக் காட்டாக சைவசமயக் குரவர்களைச் சம்பந்தன் என்றோ அப்பன் என்றோ யாரேனும் குறிப்பிடின் கேட்பவர் அதிர்ச்சியடைவார். என்சைக்களோபியா பிரிட்டானிக்காவின் கட்டுரை ஒன்றின் சமீபத்தியப் பதிப்பு ஒன்றில் இவ்விதம் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது தமிழகத்தில் கடுமையான கண்டனத்திற்குள்ளாயிற்று. மக்கள், கிறிஸ்துவர் அல்லாதாராயினும் கூட, ஏசுவை ஏசுநாதர் என்றே குறிப்பிடுவர் பெரியபுராணத்தில் சமயப் பெரியோர்கள் அனைவரும் உயர்வுப்பன்மையிலேயே சுட்டப்படுகின்றனர்; ஒருமைச் சொல் மரியாதையின்மையைச் சுட்டுகிறது இவ்விதம் சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் மொழியில் ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்தியிருப்பினும், பெரியோரை ஒருமையிலேயே குறிப்பிடும் மிகப் பழமையான

வழக்கம் இன்னும் கவிதைகளில் தொடர்ந்து இருக்கவே செய்கிறது; இதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

தமிழ் அரசர்களின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர்: பிற்காலத்தில், அதிலும் முக்கியமாக தமிழ் அரசுகளின் வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர், அதிகாரம் என்ற எதுவுமின்றி அதன் நிழல் மட்டுமே இருந்த சமயத்தில் குறுநிலத் தலைவர்கள் இரட்டைப் பன்மைகளையும், மூன்று பன்மைகளையும் பயன்படுத்தித் தம்மை மற்றவர்கள் குறிப்பிடுவதை விரும்பினர்; வற்புறுத்தவும் செய்தனர். இதன் விளைவாக, ஆர் ஒட்டுடன் கூட பன்மை ஒட்டு கள் றும் இணைக்கப்பட்டது. பல சமயங்களில் குறுநிலத் தலைவர்களாக இல்லாவிடினும் சிறிது முக்கியத்துவம் பெற்றவர்களாக இருப்பின் இவர்களுடைய பெயர்களுக்குப் பின்னால் படர்க்கை இரட்டைப் பன்மை அவர்கள் சேர்க்கப்படல் வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, பச்சையப்ப முதலியார் அவர்கள். இன்று எந்த ஒரு பெரிய மனிதரையும் அழைப்பதற்கு இதுவே உரிய முறையாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த ஜனநாயகக் காலத்தில் திருமண அழைப்பிதழ்கள் அச்சிட்டு அனுப்பப்படுகையில் எந்த ஒரு மனிதரையும் அழைப்பதற்கு இது மிகச் சாதாரணமான வழக்கத்திலுள்ள முறையாகிவிட்டது.

5. முன்னிலை

முன்னிலையைக் கவனிக்கையில், ஒருமைச் சொல் நீ உயர்வுப் பன்மைக்கு இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. அவை இரண்டு படிநிலைகளைச் சுட்டிக் காட்டுவன. நம்மைவிடத் தாழ்ந்தவர்களை அழைப்பதற்கு நீ பயன்படுகிறது. நம்மைவிட வயதில் மூத்தவர்களையும், முக்கியமானவர்களையும் அழைப்பதற்கு நீங்கள் பயன்படுகிறது. திருநெல்வேலிக் கிளைமொழியில் நீ என்பதற்குப் பதில் நீன் என்ற சொல்லுடன் பழைய வடிவமான நீம் என்ற சொல்லும் பாதுகாக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே நீ (நீன்), நீம், நீர், நீங்கள் ஆகிய நான்கு படிநிலைச் சொற்கள் உள்ளன. முன்னிலை உயர்வுப் பன்மையைக் குறிக்கும் இன்னொரு சொல்லும் உள்ளது. மேலும் அதிக உயர்வைக் காட்டுவதற்குப் படர்க்கை இடப் பெயரான தான் அல்லது தாங்கள் பயன்படுத்தப் பெறுகிறது. இங்கும் இரண்டு படிநிலைகள் உள்ளன. இது ஹிந்தியில் உள்ள ஆப் என்னும் சொல்லை நினைவுபடுத்துகிறது.

6. உயர்வுப் பன்மையாக அஃறிணை ஒருமை

6.1. அதன் வரலாறு. இறைவனை அஃறிணை ஒருமையில் அது எனக் குறிப்பிடுவதுண்டு. இது உபநிஷதங்களின் தத் என்னும் சொல்லை நினைவுபடுத்துகிறது. பருப்பொருள் சொற்களுக்கு நுண்பொருள் சொற்களைப் பயன்படுத்துவது தமிழ்வழக்கு என்பதை இங்கு நினைவு கூரலாம். எடுத்துக் காட்டாக, அரசன் என்பதற்குப் பதில் அரசு எனக் குறிப்பிடப்படுகிறது. அஃறிணை ஒருமையான அது என்னும் சொல்லையும் அதனோடு தொடர்புடைய சொற்களையும் இறைவனையும், முனிவர்களையும் உயர்த்திச் சொல்வதற்குப் பயன்படுத்துவது மிகவும் பரவலான வழக்கமாகியிருக்கிறது. எ-டு. சாமி வந்தது. இந்தப் பெரியோர்கள் உலகில் தங்கள் நாட்டின் மையையும் தங்கள் என்மையையும் காண்பிக்கும் நிமித்தம் தங்களைத் தாங்களே அது அல்லது ஒருபொருள் எனக் குறிப்பிட்டது இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். எ-டு. 'எனக்கு உணவு கிடைக்குமா?' என்பதற்குப் பதில் 'இதற்குச் சோறு கிடைக்குமா?' என்பது. சமயநெறியில் மற்றொரு மாற்றமும் தோன்றியுள்ளது. புத்தர் பெருமானின் சிலைகள் அமைக்கப்பட்டு வணங்கப்படும்முன் அவருடைய காலடிச் சுவடுகளையே மக்கள் வணங்கினர். அடிகள் 'பாதங்கள்' என்னும் சொல் புத்தர்பெருமானையே குறித்தது. பின்னர் அவரைப் போன்ற மகான்களையும் குறித்தது. புத்தர் பெருமான் தெய்வமாக்கப்பட்ட பின்னர் அடிகள் என்ற சொல் இறைவனையே குறிக்கத் துவங்கியது. ஆரம்பத்தில் வைஷ்ணவர்களும், சைவர்களும் விஷ்ணுபாதம், சிவபாதம் எனப்படும் காலடிச் சுவடுகளையே வணங்கிவந்தனர். இதன் காரணமாகவே தேவாரம் இசைத்த சைவ சூமயக் குரவர்களில் ஒருவராகிய திருநாவுக்கரசர் ஐயாறன் அடித்தலம் 'ஐருவையாற்றில் தொழுத காலடிச்சுவடுகள்' எனப் பாடுகிறார். இந்தக் காலடி வணக்கம் பெரியோர்களை அஃறிணை ஒருமையில் குறிக்கும் வழக்கினைக் கொணர்ந்தது. பெரியோர்களை உயர்வாகக் குறிக்கும் முறையாக அவ்விடம் அல்லது அங்குத்தை என்னும் வழக்கும் நம்மிடையே உள்ளது. அங்குத்தை என்னும் என்னவோ? 'உங்கள் கருத்து என்ன?' இவ்விதம் சேய்மைச் சுட்டுப்பெயர் முன்னிலையைக் குறிக்கத் துவங்கியதன் காரணமாக அண்மைச் சுட்டுப்பெயர் தன்மையைக் குறிக்கத் துவங்கியது. இங்கே என்னும் சொல் நான் அல்லது நம்மைக் குறிக்கிறது.

6.2. அதன் விரிவு: அஃறிணை ஒருமையின் மேலும் விரிவான வழக்கையும் நாம் காணலாம். யாரேனும் ஒருவரை ஒருமையில் குறிப்பிடுவது முறையல்ல என்று தோன்றும்போது, அஃறிணை ஒருமை பயன்படுத்தப்பட்டது. சென்னை பிராமணர் அல்லாதார் பேச்சுமொழியில் சகோதரி, தாய், சகோதரன் ஆகியோரைக் குறிக்கும் ஆண்பால், பெண்பால் ஒருமைச் சொற்கள் மரியாதை மிக்கமையைக் குறிக்கும் சொற்களாக விளக்கப்படுகின்றன. எ-டு. அக்காள் வந்தது. அம்மா வந்தது. அண்ணன் வந்தது போன்றவை. வந்தது அஃறிணை ஒருமைச்சொல். உயர்வுப் பன்மையாக பலர்பால் பன்மைச் சொல்லும் இருக்கிறது. தமையனார் வந்தார், தாயார் வந்தார். ஆனால் அவை இலக்கிய மணம் வீசும் சொற்களாகையால் வீட்டு உபயோகத்தில் தவிர்க்கப்படுகின்றன; அஃறிணை ஒருமையைப் பயன்படுத்தும் பேச்சு வழக்கே விரும்பப்படுகிறது.

நாம், தாங்கள் ஆகிய சொற்கள் முன்னிலைச் சொற்களாகப் பயன்படுவது முன்னரே குறிப்பிடப்பட்டது. தான் என்னும் சொல் பால்குறிக்காமல் ஒருமை எண்ணினை மட்டும் குறிக்கும் படர்க்கை இடப்பெயர். திராவிட மொழிகளில் பால்பகுப்பு இன்றி எண் பகுப்பு இட்டுமே இருந்த மிகப்பழமையான நிலையின் இன்றும் எஞ்சி நிற்கும் ஒரு அம்சம் இது. இந்தத் தான் அஃறிணை ஒருமையைப் போன்றே உயர்வு ஒருமையாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

6.3. தெலுங்கிலிருந்து வந்ததல்ல. அஃறிணை ஒருமை வினைச் சொல்லைப் பயன்படுத்துதல் அஃறிணை ஒருமையையே பெண்பால் ஒருமையாகவும் கொண்டுள்ள தெலுங்கு வழக்கினை நினைவு படுத்துகிறது. அக்காள் வந்தது போன்றவை தெலுங்கின் தாக்கத்தினாலேயே எனக் கூறலாம். ஆனால் ஆண்பால் சொற்களுக்கும் உயர்வுச்சொல்லாக அஃறிணை ஒருமை பயன்படுத்துவதை ஒப்புமையாக்கத்தின் விளைவு என்பதைத் தவிர்த்து வேறுவகையில் விளக்க முடியாது. ஆனால் தெலுங்கில் அஃறிணை ஒருமையை உயர்வுச் சொல்லாகப் பயன்படுத்தும் வழக்கே இல்லை. தெலுங்கில் வினைச் சொல்லில் பெண்பால் ஒருமையும் அஃறிணை ஒருமையும் ஒரே பகுப்பின்கீழ் வருவன. இது பழைய ஆண்பால் அல்லாப் பால் பகுப்பின் எஞ்சி நிற்கும் அம்சம். ஆகையால் மேலே கண்ட இக்

தகைய மொழி மாற்றங்களைத் தமிழ் மக்களின் சமய இலக்கியங்களின் அடிப்படையிலேயே விளக்கவேண்டி உள்ளது.

7. ஏவல் சொற்கள்

வினைச் சொற்களும் உயர்வுப் பன்மை வடிவம் கொள்கின்றன. ஏவல் சொற்களில் சில மாற்றங்கள் தோன்றியுள்ளன. சாதாரணமாக வேர்ச்சொல்லே ஏவல் சொல்லாகப் பயன்படுகிறது. ஆனால் இது பேசுபவரைவிடத் தாழ்ந்தவர்களுக்குப் பயன்படுத்தும் சொல்லாக ஒதுக்கப்பட்டுவிடுகிறது. ஒரு சமயத்தில் படர்க்கை இடப் பெயருக்கு மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த வியங்கோள் வடிவம் ஒருவகை உயர்வு ஏவலாகவும், வேண்டுகோளாகவும் முன்னிலைக்கும், தன்மைக்கும் பயன்படுத்தப்படத் துவங்கியது. ஆனால், பிற்காலத்தில் ஒரு புதிய வளர்ச்சி தோன்றியது. நீ, நீர், நீங்கள், ஆகிய சொற்கள் குறிக்கும் சமுதாயப் படிநிலைகள் அமைப்புப் பற்றி முன்னரே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உன், உம், உங்கள் ஆகியவை இந்த இடப்பெயர்களின் வேற்றுமைத் திரிபு சொற்களாகும். இவற்றில் உம், உங்கள் ஆகிய இரண்டும் வேர்ச் சொல்லுடன் இணைந்து இரண்டு இரண்டு படிநிலைகளைக் குறிப்பிடத் தொடங்கின. எடுத்துக்காட்டாக, செய் பேசுபவரை விடத் தாழ்ந்தவர்களுக்கும், இது உம் முடன் இணைந்து அதாவது செய்யும் சமநிலையில் உள்ளவர்களுக்கும், செய் + உங்கள் அதாவது செய்யுங்கள் மிக முக்கியமான இடம் வகிப்பவர்களுக்கும் ஏவல் சொற்களாக பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றோடு கூட துணை வினையான அருள் என்னும் சொல்லும் நம்மிடையே உள்ளது. இது ஏவல் வினையுடன் இணைக்கப்பட்டு இத்துடன் உம், உங்கள் ஆகியவை இணைக்கப்படுகின்றன. செய்தருள், செய்தருளும் செய்தருளுங்கள். இவற்றைத்தவிர வியங்கோள் வடிவமும் செய்தருள்க போன்றவை, நம்மிடையே உள்ளது.

8. தன்மை

தன்மை இடப்பெயர்களில் நாம், நாங்கள் ஆகியவை உயர்வுப் பன்மைச் சொற்கள். ஆனால் நாம் உள்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மைச் சொல். பேசுபவர் தன்மை வேறுபடுத்திப் பேச விரும்பாத சூழ்நிலையில் நாம் உபயோகிக்கப்படுகிறது. நான் தன்முனைப்

பாகக் கருதப்படுகிறது. ஆகையால், என்னுடைய குழந்தைகள் என்பதற்குப் பதில் நம் குழந்தைகள், என் வீடு என்பதற்குப் பதில் நம் வீடு போன்றவற்றையே மக்கள் பேச விரும்புகின்றனர். இங்கு உண்மையான உயர்வுப் பன்மைச்சொல் நாங்கள் தான். ஏனெனில் நாம் உள்பாட்டுப் பன்மையாக இருப்பதால் நாங்கள் என்னும் சொல்லின் அளவு உயர்வை வலியுறுத்தும் வலியுடையது இல்லை. மூத்தவர்கள், பெரியோர்களிடம் பேசுகையில் தன்னடக்கம், தாழ்மை உணர்வு ஆகியவற்றின் காரணமாக மக்கள், குறிப்பாக வைதிக வைஷ்ணவர்களும், மற்றவர்களும், நான் என்பதைக் குறிக்க இவன் என்ற சொல்லை அல்லது அடியேன் தாசன் 'நான் அடிமை' போன்ற சொற்களைக் கூறுகின்றனர். ஆனால் இந்த வழக்கு இந்தச் சமயத்தவரின் இலக்கியங்களில் மட்டுமே காணப்படுகிறது. தற்சமயம் பேச்சு வழக்கற்றுப் போய்விட்டதாகத் தோன்றுகிறது. ஆகையால் சில வைதிக சமயத்தினரையும், தவசிகளையும் தவிர்த்து வேறு எங்கும் இது காணப்படவில்லை.

9. படிநிலைகளில் குழப்பம்

இவ்விதம் மனிதனுக்கு மனிதன் வேற்றுமை காணாத ஒரு தொன்மையான ஜனநாயகச் சமுதாயம் மெல்ல மெல்ல பலதரப் பட்ட படிநிலைகளைக் கொண்ட ஒரு நிலைக்கு வந்தது. இந்தப் படிநிலைகள் சாதியை மட்டும் சார்ந்தவையல்ல; செல்வ வசதி, செல்வாக்கு, வயது ஆகியவற்றையும் சார்ந்தவை. இந்த நாட்டில் முதுமையே, வேறு எதுவும் இல்லாவிடினும் கூட, மதிப்பிற் குரியதாக மதிக்கப்படுகிறது. இக்காலத்தில் உயர்வைக் குறிக்கும் அடிப்படை அம்சங்களில் ஒரு குழப்பமான நிலையே காணப்படுகிறது. இன்று வயது, கல்வி, சமுதாயத் தகுதி மட்டுமின்றி செல்வமும், செல்வாக்கும் கூட மேலும் அதிக சமுதாய வேற்றுமைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. இங்கு பல்வேறு அம்சங்களின் ஒரு முரண்பாடு காணப்படுகிறது. வழிவழியாக வந்த பழமைக்கும், புதிய உணர்வுகளுக்கும் இடையே ஒரு முரண்பாடும் தோன்றியுள்ளது. மேலும், இலக்கியங்களில் பாதுகாக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கும் தமிழ் மொழியின் தன்னியல்பான தன்மைக்கும் (genius of the language) இடைக்காலச் சமுதாய கௌரவ சலுகைகளுக்கும் இடையேயும் ஒரு முரண்பாடு தோன்றி வளர்ந்துள்ளது.

9.1. ஏவல் அல்லா முன்னிலை வினைமுற்று (Indicative mood) இடைக்காலத்தில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட உயர்வு மனப்பான்மை தமிழ் மொழியில் மேலும் ஒரு மாற்றத்தைத் தோற்று வித்துள்ளது. முன்னரே கண்டவண்ணம், உங்கள் உயர்வுப்பன்மை வடிவத்தின் ஒரு ஒட்டாக இணைக்கப்பட்டது. ஆனால், இன்று இந்த உங்கள் ஒரு முக்கியமான மனிதரிடம் ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்லுகையில் ஒவ்வொரு வாக்கியத்தின் முடிவிலும் இணைக்கப் படுகிறது. வந்தான் என்னும் சொல்லை ஒரு மதிப்பிற்குரிய மனிதரிடம் சொல்லும்போது வந்தானுங்கள் என்று கூறவேண்டும். இந்த உங்கள், உங்கோ ஆக மாறுகிறது இது ஏவல் அல்லா வினைமுற்று வாக்கியங்களுடன் இணைக்கப்படுகிறது. இது மரம் என்பது இது மரங்கோ எனச் சொல்லப்படல் வேண்டும். இவ்வாறு ஏவல் அல்லா வினைமுற்று வாக்கிங்களில்கூட இது பேசப்படும் மனிதரின் சமுதாய அந்தஸ்தைக் குறிக்கிறது. ஒரு மலையாளியிடம் - தமிழர் அல்ல; இது இந்த வழக்கு எவ்வளவு தூரம் பரவியுள்ளது என்பதைக் காட்டுகிறது - தமிழ் விற்கும் ஒரு கூடைக்காரன் ஒரு படி தமிழ் நாலணாங்கோ என்பதற்குப் பதில் ஒரு படி தமிழ் நாலணா என்று சொன்னபோது அந்த மலையாளி அந்தக் கூடைக்காரனை அடித்தது இந்த வழக்கினை எனக்கு மனதை வறுத்தும் வகையில் நினைவூட்டியது. அந்த அடி உயர்வு ஒட்டான ங்கோ வைச் சொல்லாமல் விட்டதற்கான தண்டனை. ஆகையால் ஒரு மதிப்பிற்குரிய மனிதரிடம் பேசும்போது ஒவ்வொரு வாக்கியத்துடனும் ங்கோ இணைக்கப்படல் வேண்டும். எந்தத் தமிழ் இலக்கணமும் இந்த வழக்கினைப் பற்றிக் கூறவில்லை. ஆயினும் மேற்கண்ட தண்டனையிலிருந்து அல்லது மதிப்பிற்குரிய மக்களின் சீற்றத்திலிருந்து தப்பவேண்டுமானால், இந்த வழக்கினைக் கற்றே ஆக வேண்டும். எவ்வளவு தூரம் நம் தாய்மொழி ஜனநாயகத்திலிருந்து விலகிப் போயிருக்கிறது என்பதையே இது காட்டுகிறது. ஆகையால் ஒருமைக்கு பலர்பால் பன்மையையும், பன்மைக்கு இரட்டைப் பன்மையான அவர்களையும் பயன்படுத்த சிலர் முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். எனினும், இன்றைய இந்தியக் குடியரசின் குறிக்கோளான, 'எல்லாரும் ஓர் இனம்', 'எல்லோரும் ஓர் நிறை' 'எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்' எனப் பாரதி கண்ட

அந்தப் பழைய ஜனநாயக உணர்வினைத் திரும்பப் பெற மிக நீண்ட காலம் செல்லும்.

9.2. தனிச் சொற்கள் ஒட்டுகளாக. பேசப்படும் மக்களின் படிநிலைத் தரத்திற்கேற்ப வேறுபடும் இன்றைய பேச்சுமொழியில் வாக்கியங்களுடன் இணைக்கப்படும் ஒட்டுகளின் எண்ணிக்கை யிலிருந்து இன்றுள்ள அமைப்பின் சிக்கல்களை உணரலாம். ஒரு காலத்தில் இந்த ஒட்டுகள் தனிச் சொற்களாக இருந்தன. எ-டு. ஏட(ஈ, ஏடி போன்றவை. இவை சமநிலையில் உள்ளவர்களை அழைக்கப் பயன்பட்டன. ஆனால் இன்று இவற்றின் பொருள் தாழ்ந்து விட்டது இவை தம்மை விடத் தாழ்ந்தவர்களை அழைக்கவும், சில சமுதாயக் குழுக்களில் மட்டுமே சமநிலையில் உள்ளவர்களை அழைக்கவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஓ ஐய என்னும் ஒரு சொல் இருந்தது. ஆனால் இது ஓய் என்று திரிந்து பொருளிலும் தாழ்ந்துவிட்டது. இன்று இது சமநிலையில் உள்ளவர்களையும், சில சமயங்களில் மைத்துனரையும் குறிக்கிறது வயதில் குறைந்த வளானாலும், அதிகமானவளானாலும் ஒரு 'பெண்ணை அழைப்பதற்கு அம்மா என்ற சொல் பயன்படுத்தப் படுகிறது. அப்பா என்ற சொல் தந்தையைக் குறிக்கிறது உயர்குடும்பத்துச் சிறுவர்களை அழைக்கவும் இச்சொல் பயன்படுகிறது. பேசுபவர் தம்மை விட வயதில் மூத்தவரை அண்ணா என்று அழைக்கிறார். இந்தத் தனிச் சொற்கள் அனைத்தும் ஒட்டுகளாக மாறியுள்ளன — டா, டி, யா, மா, பா, ணா அனைத்தும் பலவேறு சூழ்நிலைகளில் பயன்படும் விளிச் சொற்கள். எடுத்துக் காட்டாக, 'ஆண்பால் சொல்லிற்கு வந்தாண்டா. பெண்பால் சொல்லிற்கு வந்தாண்டி என்னும் சொற்கள் தன்னைவிடத் தாழ்ந்தவரிடம் பேசும் போதும், சில சமயம் சமநிலையில் உள்ளவரிடம் பேசும்போதும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. சமநிலையில் உள்ளவர்களிடம் வந்தாயி என்ற சொல்லும், உயர்நிலையில் உள்ளவர்களிடம் வந்தாணா, வந்தாமா ஆகியவையும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. யா, மா, பா, ணா ஆகியவற்றுக்கு முன்னர் ங்கோ வரக்கூடும். ஆகவே, வந்தாங்கையா, வந்தாங்கபா, வந்தாங்கமா, வந்தாங்கணா ஆகிய சொற்களும் நம்மிடையே உள்ளன சாதாரணமாக, இவை தனிச் சொற்களாக இருப்பின், சொல்லின் முதலில் வந்திருக்க வேண்டும்.

சொல்லின் இறுதியிலேயே அவை எப்போதும் இடம் பெறுவது அவை ஒட்டுகளாக மாறியுள்ளன என்பதைக் காட்டுகிறது.

10. எதிர்காலம்

ஆரம்பத்தில் வயது, சமுதாய அந்தஸ்து ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலும் பின்னர் செல்வாக்கு, செல்வம், கல்வி ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலும் அமைந்த சமுதாயப் படி நிலைகளின் நாம் கொண்டுள்ளோம். அந்நிய ஆட்சி இக்காலத் தமிழில் இந்தப் படிநிலைகளைப் பிரதிபலிக்கும்படிச் செய்துள்ளது. நம் ஜனநாயகக் குடியரசு இந்தப் பழமையான விலங்குகளிலிருந்து விடுபட வேண்டியுள்ளது. முன்னரே குறிப்பிட்டபடி, அதற்கான அறிகுறிகள் தோன்றியுள்ளன ஆயினும் அதன் முழுமையான பூர்ணத்துவம் பெற்ற வடிவினை இப்போதே அறுதியிட்டுக் கூறுவது இயலாத ஒன்று.

[பேராசிரியர் தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரன் அவர்களின் அறுபத்தேந்தாவது ஆண்டு பிறந்தநாள் நினைவு விழா மலரில் (Papers on Linguistics and Literature page-27 Annamalainagar, January 1965) பதிப்பிக்கப் பெற்ற Social Aspects Reflected in Language என்னும் கட்டுரையின் தமிழாக்கம்.]

மறைந்து கிடக்கும் 'என்கிறேன்'

தமிழ் இலக்கணப் புலவர்கள் 'சொல் எச்சம்' என ஒன்று கூறுகிறார்கள். ஆனால் அச்சொல் எச்சத்தை இரண்டு வகையாக விளக்குகிறார்கள். ஒரு வாக்கியத்தில் ஏதேனும் ஒரு சொல் தொக்கி நிற்குமானால் அதனைச் சொல் எச்சம் என்பர். ஆனால் மற்றொரு கொள்கைப்படி 'சொல்' என்ற குறிப்பிட்ட சொல் மட்டும் தொக்கி நிற்பதுதான் சொல் எச்சமாம். 'என்று' என்பது மேற்கோளைக் காட்டுவதற்கு வரும் இடைச்சொல். ஆனால் வினை முற்றான "என்றான், என்பான் என்றேன்" முதலியவை நாளடைவில் 'அவன் சொன்னான், அவள் சொன்னாள், நான் சொன்னேன்' என்ற பொருளில் மேற்கோளை அடுத்து வரக் காண்கிறோம். எனவே இந்த இடங்களில் எல்லாம் 'என்றான்', 'என்றாள்' முதலியன 'என்று சொன்னான்' முதலாகப் பொருள்

பட்டு வருவதால் இங்கெல்லாம் 'சொல்' என்ற சொல் எஞ்சி நிற்கிறது. 'என்றான்' முதலியவற்றில் 'ஆன்' என்பது வினை முதலையும் 'ற்' என்பது இறந்த காலத்தையும் காட்டும். சென்ற இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு மேற்பட்ட வழக்கின் காரணமாக 'என்' என்பது 'சொல்' என்ற பொருளில் வழங்க வந்துவிட்டது. இந்த வரலாற்றின்படி மற்றைய சொற்கள் போலல்லாமல் 'என்' என்பது கருத்தியலான பிழிவுப் பொருளைப் (Abstract) பொதுவினைப் பொருளாகக் குறிக்க வருகிறது. அது என்ன? ஆங்கிலத்தில் அதற்கைய பொதுவினை tell' என்பதாகலாம் என மெக்காலே கருதுகிறார். ஆனால் நல்ல காலமாகத் தமிழில் 'கூறு' 'இயம்பு' 'சொல்' 'உரை' முதலிய எல்லா வினைக்கும் பொதுவான பொதுவினையாக 'என்' என்ற பகுதி வந்துள்ளது. எனவே குறிப்பிட்ட தொரு நிரப்பாக்கியாகிய 'என்று' என்பதன் வழியாக 'என்' என்ற ஒரு வினைப் பகுதியே மேலே கூறிய மூன்று இயல்புகளின் கூட்டு நிலையைச் சுட்டுவதற்கு ஏற்ற பகுதியாக வேறுமொழியில் இல்லாத அளவில் வளர்ந்துள்ளது. 'எங்க்றேன்' என்பது 'என்கிறேன்' என்பதன் மருஉ. 'என்' என்பது வினைப்பகுதி 'க்ற்' என்பது நிகழ் காலத்தைக் காட்டுகிறது. 'ஏ(ன்)' என்பது 'நான்' என்பதைக் குறிக்கும். காலஞ்சென்ற பாரத ரத்தினம் காமராஜ் அவர்கள் பேசிய வட்டார வழக்கில் 'எங்க்றேன்' என்பது பிற வட்டார வழக்கில் போலல்லாமல் பெரும் பான்மையும் ஒவ்வொரு வாக்கியத்தின் பின்னும் வரும். "என்னாங்க்றேன், வந்தாருங்க்றேன், " இதை நோக்கும்போது எல்லா வாக்கியங்களின் கடைசியிலும் ராஸ் கூறுவது போல 'என்கிறேன்' என்ற சொல் ஆழ்நிலை அமைப்பில் இருக்கத்தான் செய்கிறது என்று கூறவேண்டும். 'I tell you' என்பது எல்லா வாக்கியங்களிலு ஆழ்நிலை அமைப்பில் வருகிறது என ராஸ் கூறுகிறார். இதற்கேற்பத் தமிழ் வழக்கில் ஒன்றைக் காணலாம். சில வட்டார வழக்கில் 'உங்களதான்' என்பது ஒவ்வொரு வாக்கியத்தின் முன்னும் வரக் காண்கிறோம் இது 'உங்களைத்தான்' எங்க்றேன்' என்றும் வரும். இதை நோக்கும் போது 'உங்களைத்தான்' எங்க்றேன்' என்பதன் குறுக்கமே 'உங்களதான்' என்பது எனக்கூறி ராஸ் அவர்களின் கொள்கைக்குத் தமிழிலும் சான்று கிடைப்பதைக் காணலாம்.

தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன்
'மொழியியல் வினையாட்டுக்கள்' பக். 80 மதுரை, 1977

அஷ்டாத்தியாயிலும் தொல்காப்பியத்திலு முள்ள இலக்கணக் கோட்பாடுகள்

கு. மீனாட்சி

ஜவஹர்லால்நேரு பல்கலைக்கழகம், புதுடில்லி

பாணினியின் இலக்கணம்¹ எட்டு அத்தியாயங்களைக் கொண்டதால், அதற்கு அஷ்டாத்தியாயி என்று பெயர். ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திலும் நான்கு பாதங்கள் உள்ளன. இதில் ஏறக்குறைய 4000 சூத்திரங்கள் இருக்கின்றன. அஷ்டாத்தியாயில் பொருட்கள், தொல்காப்பியத்தைப் போல் தலைப்பு வாரியாகப் பேசப்படவில்லை.

சொற்களைப் பாகுபடுத்துதல் என்ற பொருளைக் கொடுக்கக் கூறிய, சப்தாணுசாசனம் என்ற மற்றொரு பெயரும் அஷ்டாத்தியாயிக்கு உண்டு. இந்தப் பெயர், “பாணினியின் இலக்கணம் வடமொழியின் சொல்லியலைப் பற்றி மட்டுமே பேசுகிறது. இது ஒரு முழுமையான இலக்கணமே அல்ல” என்ற ஒரு தவறான கருத்துக்கு இடமளித்து வந்திருக்கிறது (Robins: 1967:137). ஆனால் அண்மையில் நடந்து வருகிற ஆராய்ச்சிகள், இந்த முடிவு தவறான

தென்று எடுத்துக் கூறுகின்றன. சொல்லியலைப்பற்றி மட்டுமல்லாது, தொடரியலையும், பொருளியலையும் பற்றி பாணினியின் யின் இலக்கணம் பேசுகிறது என்ற உண்மையை தற்கால மொழியியலாளர்கள் எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள் (Kiparsky and Staal. 1969, Singh 1974) (Chomsky 1964 - 65).

தொல்காப்பியம், எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் 9 இயல்கள் இருக்கின்றன. எழுத்ததிகாரம் ஒலியனியலையும், உருபொலியனியலையும், சொல்லதிகாரம், சொல்லியல், தொடரியலையும், பொருளதிகாரம் பாட்டியல் மற்றும் பழங்கால வாழ்க்கை முறை இவைகளைப் பற்றியும் பேசுகின்றன. இதில் ஏறத்தாழ 1600 நூற்பாக்கள் இருக்கின்றன.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரையில், தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சிகள், தொல்காப்பியத்திற்கும் வடமொழி இலக்கணங்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமைகள், வடமொழி இலக்கணங்களின் தாக்கல்கள் இவைகளைப் பற்றி வலியுறுத்துவதாகவே இருந்துவந்தன (Sastri 1934). வருணனை மொழியியல் ஏற்றம் அடைந்திருக்கும் தறுவாயில், தொல்காப்பியம் ஒரு சிறந்த வருணனை மொழியியல் நூல் (Israel, 1973:3) என்று பாராட்டப்பட்டது. பின்னால் மாற்றிலக்கண முறை ஏற்றம் பெற்றபோது, தொல்காப்பியம் மாற்றிலக்கண முறையையொட்டி எழுதப்பட்டது என்ற கருத்து பரவலாகத் தெரிகிறது (பார்க்க. Agestialingam, 1969, பாலசுப்பிரமணியம், 1972; Shanmugam 1972, 1978).

பழைய இலக்கணங்களை தற்கால மொழியியல் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் ஆராயும்போது சில கருத்து மாற்றங்கள் தவிர்க்க முடியாதவைகளாகின்றன. மொழியியல் வளர்ச்சியடைந்துகொண்டிருக்கும் இத்தறுவாயில், அதைப்பற்றிய கருத்துக்கள் காலத்துக்குக் காலம் மாறுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. அதனால் எந்தவிதமான கோட்பாடு ஏற்றம் அடைந்திருக்கிறதோ அதற்குத் தகுந்தவாறு ஆராய்ச்சியாளர்கள், பழங்கால இலக்கணங்களையும் அதே கண்ணோடு நோக்குவதால், அந்தந்தக் கொள்கைகளைத்தான் நமது பழங்கால இலக்கணங்களும் வலியுறுத்துவதாகக்

கூறுவார்கள். சான்றாக வரலாற்று முறை இலக்கணங்கள் ஏற்றம் பெற்றிருக்கும் காலத்தில் பாணினியின் இலக்கணம் சிறந்த வராற்று முறை இலக்கணமாகக் கருதப்பட்டது. பிறகு சிறந்த வருணனை முறை இலக்கணமாகவும், பின்னர் மாற்றிலக்கணம் செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கும் இக்காலத்தில் சிறந்த மாற்றிலக்கண முறையில் அமுதப்பட்ட இலக்கணமாகவும் கருதப்பட்டு வருகிறது. இதை பேராசிரியர் பண்டித அவர்கள், பாணினி மூன்றுவிதமான அவதாரங்கள் எடுத்திருப்பதாக விளையாட்டாகக் கூறுவார். விட்னி, 'பாணினி வரலாற்று இலக்கணகர்த்தா' என்றும் புளும்பீல்ட் 'அவர் சிறந்த வருணனை மொழியலாளர்' என்றும், மாற்றிலக்கண மொழியியலாளர் இவர் சிறந்த மாற்றிலக்கணவாதி என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர் (1970 : 288).

தற்கால மொழியியல் கொள்கைப்படி நமது பழைய இலக்கணங்களை ஆராயும்போது, அவைகளிலுள்ள ஒரு சில ஒற்றுமைகளை வைத்துக்கொண்டு, பழங்கால இலக்கண ஆசிரியர்கள் கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, இதே கொள்கைகளைப் பின்பற்றி இலக்கணங்களை எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று கூறுவது நமக்கு, நமது மொழியின் பால் உள்ள ஒரு பற்றுதல் தான் காரணம். ஆனால், அதே சமயம், நமது இலக்கணங்களில், பல புதிய கருத்துக்களைப் பார்க்கும் போது, எவ்வளவோ ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, நமது இலக்கண ஆசிரியர்கள் எவ்வளவு நுண்ணிய ஆராய்ச்சித் திறனுடன் தங்கள் மொழியை அணுகியிருக்கிறார்கள் என்ற வியப்பு ஏற்படவே செய்யும். அதனால் பாணினியோ தொல்காப்பியரோ, தங்களுடைய முழு இலக்கணத்தையும் தற்கால மொழியியல் கொள்கைப்படிதான் எழுதியிருக்கிறார்கள் என்று வலியுறுத்துவது உண்மைக்குப் புறம் பானது. எந்தெந்த இடங்களில், கருத்து ஒற்றுமையைப் பார்க்கிறோமோ அவைகளை எடுத்துக் காட்டினால், நாம் நமது இலக்கண ஆசிரியர்களுக்கு சிறந்த தொண்டு செய்தவர்களாவோம்.

ஐந்திரம், மாகேஸ்வரம் என்ற இரண்டு வகையான இலக்கணக் கோட்பாடுகளை உடைத்தது வடமொழி இலக்கணம். பாணினி, மாகேஸ்வரம் என்ற இலக்கணக் கோட்பாட்டைப் பின்பற்றுவார்.

பர்னல் போன்ற அறிஞர்கள் தொல்காப்பியமே ஐந்திரம் வகையைச் சேர்ந்தது என்று கூறுகிறார் (Burnell : 1875). தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே, வடமொழி இலக்கணம் ஓரளவு வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. தொல்காப்பியர் வடமொழியை நன்றாக அறிந்திருந்தார் என்பது தொல்காப்பியத்திலிருந்தே நாம் அறியலாம். வடமொழி இலக்கணங்களின் தாக்குதல்கள் தொல்காப்பியத்தில் சிற்சில இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

இரண்டு மொழிகளின் இலக்கணங்களை ஒப்பிடும்போது, அவைகள் எழுதப்பட்டதின் நோக்கத்தையும் ஆராய்வது நல்லது. நோக்கம் ஒன்றாக இருக்குமேயானால் ஒரே முறையைப் பின்பற்றி இரண்டு மொழி இலக்கணங்களும் வகுக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும். வேதத்தின் புனிதத் தன்மையை பாதுகாக்க வடமொழி இலக்கணங்கள் எழுதப்பட்டதாக பரவலான ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. ஆனால் பாணினியின் இலக்கணம் ஒரு வருணனை முறை இலக்கணமே. அது விதி இலக்கணம் (Prescriptive grammar). பாணினிக்குப் பின்னால் வந்த இலக்கண ஆசிரியர்கள் தங்கள் இலக்கணங்களை ஒரு விதி இலக்கணமாகத்தான் வகுத்திருக்கிறார்கள்.

தொல்காப்பியத்தின் நோக்கம் பற்றி தொல்காப்பியரோ அல்லது அதன் உரையாசிரியர்களோ எதுவுமே பேசவில்லை. பனம்பாரனாரின் சிறப்புப் பாயிரத்திலிருந்து தொல்காப்பியர் தன் காலத்துப் பேச்சு மொழியையும் செய்யுளையும் பாகுபடுத்திப் பேசுவதாக அறிகிறோம்.

பாணினியின் காலத்துக்கு முன்பே ஒலியியலைப் பற்றிய பல நூல்கள் இருந்ததால் பாணினி அதைப்பற்றி ஆதிகமாகக் கூறவில்லை. வேத மொழியில் அழுத்தக் குறியீடு (Accent) மிகமுக்கியமானதால் அதைப்பற்றி விவரமாகக் கூறுகிறார்.

அஷ்டாத்தியாயி

வடமொழியில், வேர்ச்சொல்லோடு ஒட்டுக்கள் சேர்க்கப்பட்டு பெயரடிச்சொல் உருவாக்கப்படுகிறது. இந்த ஒட்டுக்களுக்கு, க்ருத், தத்திதன் என்று பெயர். வேர்ச் சொல்லோடு, க்ருத் உருபு

கள் இணைக்கப்படுகிறது. அவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட சொல்லோடு தத்தித உருபுகள் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளுக்கு முறையே க்ருதந்த, தத்திதன் என்று பெயர்கள்.

க்ருத் உருபுகளை, சொல்லியல், தொடரியல், பொருளியல் அடிப்படையில் விவரிக்கிறார். (பா. 3.1.93 - 105; 134; 138; 3.3 1; 2; 16-13) எந்தெந்த உருபுகள் வேர்ச் சொல்லோடு இணைக்கப்படும் என்றும், அவ்வாறு இணைக்கும்போது என்னென்ன உருபொலியன் மாற்றம் ஏற்படுகிறது என்றும், அவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட சொற்களின் இலக்கண வகையையும் (grammatical form) அவைகளது பொருட்களையும் வெகு விரிவாக எடுத்துக் கூறுகிறார். வெவ்வேறு உருபுகளை, ஒரே வேர்ச் சொல்லோடு இணைத்து வெவ்வேறு சொற்களை உருவாக்க முடியும். அவைகள் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு பொருட்களைக் குறிக்கும். காட்டாக (ச cha) என்ற ஒட்டை, ஒரு வேர்ச்சொல்லோடு இணைத்து உருவாக்கப்படும் ஒரு பெயர்ச்சொல், ஆண்பால் நுண்பெயர் (Aspect noun). அது இடத்தையோ, கருணியையோ குறிக்கும் தந்தச் சது: 'உதடு', 'பற்களை முடுவது' (கருவி) ஆக: (<ஆ + க்ரு + ச). 'கனி' (இடப் பெயர்); ஆய: (<ஆ + வி + ச) வீடு. 3.3.118-119)

முறையான உருவங்களைத் (regular formation) தவிர, முறையிலா அமைப்பு உருவங்களும், (irregular formation) ஏராளமாக இருக்கின்றன. அவைளை விவரிக்கும்போது, பொருளடிப்படையில் அவைகளைப் பாகுபடுத்துகிறார். வஹ்யம் என்ற சொல் யத் என்ற ஒட்டை வஹ் என்ற வேர்ச்சொல்லோடு இணைப்பதால் பிறக்கிறது. இதன் பொருள் 'வண்டி' இந்தச் சொல் ஒரு முறையிலா அமைப்பு உருவம். வஹ் என்ற வேர்ச் சொல்லிலிருந்து பிறந்த வஹ்ய: 'எருது' என்ற சொல் ண்யத் என்ற ஒட்டை இணைப்பதால் உருவாகிறது. இது ஒரு முறையான உருவம் என்று கூறுகிறார். (3.1.102)

ஏறத்தாழ 1000 சூத்திரங்களில் தத்தித உருபுகளைப் பற்றிக் கூறுகிறார். (1.76 இவ்ருந்து விவது அத்தியாயத்தின் முடிவுவரை). இங்கும் ஆக்கச் சொற்களின் (derivative) பொருளையும், எந்த

விதமான ஒட்டுக்கள் எந்தச் சொல்லோடு இணைக்கப்பட வேண்டுமென்பதையும், அவ்வாறு இணைக்கும்போது அடிச் சொல்லில் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் விரிவாகக் குறிப்பிடுகிறார். புதைநிலையமைப்பில் எந்தெந்த வேற்றுமைகளைத் தத்திதன்கள் குறிக்கின்றன என்பதைச் சூத்திரங்களை அமைக்கும் வகையிலேயே தெளிவுபடுத்துகிறார். சூத்திரத்தின் முதல் சொற்கள் எந்த வேற்றுமையைப் புதைநிலை வாக்கியங்கள் குறிக்கின்றன என்று உணர்த்துகின்றன. காட்டாக, தஸ்யாபத்தியம் (4.1.92) என்ற சூத்திரத்தில் தஸ்ய என்ற முதல் சொல் ஆறாம் வேற்றுமையில் உள்ளது. புதைநிலை அமைப்பிலுள்ள தொடரில் முதல் சொல்லுக்கும், இரண்டாவது சொல்லுக்கும் ஆறாம் வேற்றுமைத் தொடர்பு உள்ளது என்பதை இந்தச் சூத்திரத்தின் முதல் சொல் உணர்த்துகிறது. இவ்வாறு தேன ரக்தம் ராகாத் (4.2.1) (கருவி) தேன மூன்றாம் வேற்றுமை. தத்ர ஜாத: (4.2.25) (இடம்; தஸ்மை ஹிதம் (5.1.5.) நான்காம் வேற்றுமை; தத: ஜாத: (4.3.74) (ஐந்தாம் வேற்றுமை); தம் அதிஷ்டித: (5.1.80) இரண்டாம் வேற்றுமை என்று முதற்சொற்கள் வேற்றுமைத் தொடர்புகளைக் குறிக்கின்றன.

இத்தத் தலைப்பின் முதல் சூத்திரத்தில் வா 'அல்லது' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். இந்தச் சொல், இவ்வித வேற்றுமைத் தொடர்புள்ள சொற்களை, ஒரு தொடராகவோ, அல்லது ஒரு சொல்லாகவோ பயன்படுத்தலாம் என்று குறிப்பாக உணர்த்துகிறது. காட்டாக, உபகுவின் மகன் என்ற பொருளைக் குறிப்பிட, ஔபகவ என்ற ஒரே சொல்லையோ அல்லது உபகோ: அபத்யம் புமான் என்ற தொடரையோ பயன்படுத்தலாம். இவை இரண்டுமே ஒரே பொருளைத்தான் குறிக்கும்.

வடமொழியில், இயற்கையாகவே பெண்பாலைக் குறிக்கும் சொற்களைத் தவிர ஆண்பால் பெயர்ச் சொற்களோடு சில விசுவகளை இணைத்து, பெண்பால் பெயர்ச் சொற்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. இவைகளைக் கிட்டத்தட்ட 75 சூத்திரங்களில் விவரிக்கிறார். (4.1.1-75). பெரும்பாலானவற்றை உள்ளடக்கும் வகையில், பொதுவாக ஒரு சூத்திரத்தைக் கூறிவிட்டு, அதனிலிருந்து மாறுபடும்

சொற்களைப்பற்றி அடுத்து விளக்குகிறார். இரண்டு வகையான ஒட்டுக்களை ஒரே சொல்லோடு இணைக்கநேரும்போது, அவைகளைப் பாணினி பொருளடிப்படையில் பாகுபடுத்துகிறார். காட்டாக இ என்ற ஒட்டு மனைவி என்ற பொருளை உணர்த்த. ஒரு சொல்லோடு இணைக்கப்படுகிறது. கணகீ என்ற சொல், கணக என்ற சொல்லோடு இ என்ற ஒட்டை இணைக்கப் பிறந்தது. இச்சொல் 'சோதிடரின் மனைவி' என்ற பொருளைக் கொடுக்கிறது. அதே சமயம் ஒரு பெண்மணியே சோதிடர் என்று குறிப்பிட வேண்டுமானால், கணக என்ற சொல்லோடு அ என்ற ஒட்டை இணைக்க வேண்டும் அப்போது, கணகா பெண் சோதிடர் என்ற பெண்பால் பெயர்ச்சொல் உருவாகிறது.

தமிழைப்போல் வட மொழியில் வேற்றுமை உருபுகளை அப்படியே இணைக்க முடியாது. சொற்களின் ஈறுகள், அதன்பால் இவைகளுக்குத் தகுந்தவாறு வேற்றுமை உருபுகள் மாறுகின்றன. மற்ற இடங்களைப் போல, பாணினி முதலில் அடிப்படையான வேற்றுமையுருபுகளைப் பற்றிக் கூறிவிட்டு, அதனின்றும் மாறுபடும் உருபுகளைப்பற்றி பின்னால் பேசுகிறார். பொதுவாக மெய்யெழுத்தை ஈறாகக்கொண்ட பெயர்ச்சொல்லோடு இணைக்கப்படும் உருபுகளை அடிப்படை வேற்றுமையுருபுகள் என்று கூறுகிறார்கள். ஒரு பெயர்ச்சொல், வேற்றுமையுருபோடு இணைக்கப்பெற்று முழு வடிவம் பெறும் முன், பலவித மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. இவைகளைத் தற்கால மொழியியலார் கோட்பாடுகளின்படி படிப்படியாக விளக்குகிறார். காட்டாக, வ்ருஷேண என்ற மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல் வ்ருஷ என்ற சொல்லிலிருந்து கீழ்க்கண்டவாறு பெறப்படுகிறது.

ஆ (மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு) → இன/- அ ஈற்றுப் பெயர்ச்சொல் (7.1.12)

வ்ருஷ + ஆ → வ்ருஷ + இன (7.1.12)

ஆத் → குண/- அச் (6.1.87)

வ்ருஷ + இன → வ்ருஷேண { }

-ன → ண/ { ி ஷ் } - (8.1.87)

வ்ருஷேண ()

புதைநிலைத் தொடரிலிருந்து தொகைகள் உருவாக்கப்படுகின்றன என்பது சில தற்கால மொழியியலார்களின் கருத்து. பாணினியும் இதே கருத்தைத்தான் உடையவர் என்று அவருடைய 2.1.2 குத்திரத்திலிருந்து தெரிகிறது. இந்தச் சூத்திரத்திலுள்ள ஸ்மர்த்த என்ற சொல் வாக்கியத்தின் பொருளை, தொடரைப் பாசுபடுத்துவதனால் பெறமுடியும் என்ற பொருளைக் கொடுப்பதாகவோ அல்லது சொற்களின் இணைப்பினால் ஒரு தொடரின் பொருளைப் பெறமுடியும் என்றோ குறிப்பதாகக் கூறுவர். பாணினி, தொடரியல் அடிப்படையில் இணைக்கப்பட்ட இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட சொற்களின் சேர்க்கையைப்பற்றி இங்கு விவரமாகக் கூறுகிறார்.

பெரும்பாலான தொகைகள் இரண்டு உள்ளுறுப்புக்கள் கொண்டவை. உம்மைத்தொகை ஒன்றுதான் இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட உள்ளுறுப்புக்கள் கொண்டதாக இருக்கும். உள்ளுறுப்புக்களின் வைப்பு முறை, உருபனின் மாற்றங்கள், அவைகளின் உருவம் முதலியவற்றை வெகு விவரமாகக் கூறுகிறார். பொருளும், அழுத்தக் குறியீடும் (accent) : தொகையின் முக்கியமான அம்சமாகும். உம்மைத் தொகையில் உள்ளுறுப்புக்களின் அமைப்பு முறை அவைகளின் பால், எண் முதலியவைகளை விவரிக்கிறார். பலவித சூத்திரங்களைப் பயன்படுத்தி, ஒரு தொகையின் முழுமையான உருவம் எவ்வாறு பெறப்படுகிறது என்பதை கீழ்க்கண்டவாறு விளக்கலாம்.

ராஜன் + புருஷ

ராஜன் + ஸ் + புருஷ (2.3.50)

ராஜன் + ஸ் + புருஷ + ஸ் (2.3.46 ; 1.4.22)

ராஜன் + டி + புருஷ + ஸ் (1.4.71)

ராஜ + புருஷ - ஸ் (1.4.17; 8.2.7; 41.1.62)

ராஜ + புருஷ - ஸ் (1.3.9)

ராஜ + புருஷ - ட் (8.2.66)

ராஜ + புருஷ: (8.3.15.)

அழுத்தக் குறியீடு (accute accent). ஈற்றசையில் (final syllable) இடப்படுகிறது. (6.1.223)

வெவ்வேறு சூத்திரங்களைப் பயன்படுத்தி அடையப்படும் ராஜபுருஷ: என்ற ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை, தற்கால மொழி

யியலார்களின் படிப்படியாகப் பெறும் ஒருசொல் அல்லது தொடரின் முறையை ஒத்திருப்பதை மேலே காணலாம்.

பாணினியின் காரகக் கோட்பாடுகள், அவர் மொழியியலுக்குச் செய்த மிகப் பெரிய தொண்டு. காரகங்கள் என்றால் என்ன என்று அவர் குறிப்பிடாவிட்டாலும், அவருடைய பல சூத்திரங்களிலிருந்து காரகம் என்று எதைப் பாணினி குறிப்பிடுகிறார் என்பதை ஊகிக்க முடிகிறது. புதைநிலையமைப்பிலுள்ள பெயர்/பெயர்த் தொடருக்கும், வினை/வினைத் தொடருக்குமுள்ள தொடர்பைக் குறிக்கப் பாணினி காரகம் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார். ஒவ்வொரு காரகமும் ஒரு அடிப்படையான பொருளைக் குறிக்கும். இதைத்தவிர சில காரகங்கள் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட பொருளைக் குறிக்கின்றன.

பாணினியின் கருத்துப்படி வடமொழியில் அபாதானம், ஸம்பரநானம், கரணதி, அதிகரணம், கர்மன், கர்த்தா என்ற ஆறு காரகங்கள் இருக்கின்றன. இவை அனைத்தையும் அவர் பொருள் அடிப்படையில் விளக்குகிறார். ஒவ்வொரு காரகத்திற்கும் அடிப்படையான ஒரு வேற்றுமையுருபு உண்டு. மற்ற பல மொழிகளில் காணப்படுவதுபோல், ஒரே வேற்றுமைச் சொல் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட வேற்றுமைப் பொருளைக் குறிக்கிறது. இதனால் காரகத்திற்கும் வேற்றுமைச் சொல்லுக்கும் ஒரே விதமான இணைப்புத்தான் இருக்கிறது என்று கூறமுடியாது.

காரகப் பகுதியை அனபீஹிதே (2.3.1.) என்ற சூத்திரத்திலிருந்து பாணினி தொடங்குகிறார். காரகத் தொடர்புகளை, வேறுவிதமாகப் பெறப்படாவிடில், வேற்றுமையின்மூலம் பெற முடியும் என்பது இந்தச் சூத்திரத்தின் பொருள். வினையுருபுகள், க்ருத், தத்தித் உருபுகள் தொகை முதலியவைகளாலும் காரகப் பொருளை உணர்த்தலாம்.

வினையீறுகள், இடம் (person) எண், காலம் இவைகளைக் காட்டுவதுடன், கர்மன், கர்த்தா என்ற இருவகைக் காரகங்களைச் செயப்படுபொருள் வினை உணர்த்துகிறது. (3.4.69) வினைச் சொல்லீறுகள் (personal termination) -நீயும் நேயும் முறையே

கர்த்தாவையும் கர்மனையும் கீழ்க்கண்ட வாக்கியங்களில் உணர்த்துகின்றன. கும்பம் கரோதி "அவன் பானை வனைகிறான்"; கும்ப கரியதே "பானை வனையப்பட்டது". வினையிறுகள் (Personal terminations) கர்த்தா கர்மன் என்ற இரண்டே காரகங்களை உணர்த்துகின்றன. மற்ற காரகங்களை இவைகளிலிருந்து பெற முடியாது.

க்ருத் ஒட்டுக்கள், கர்த்தா (காரக:) கர்மன் (தாத்த்ரு) கரணம் (லவித்ரம்), அதிகரணம் (ஆலய:) முதலிய காரகங்களை உணர்த்தப் பயன் படுகின்றன.

தத்தித ஒட்டுக்கள் மூலம் கரணம் (ஹரித்ரம்), அதிகரணம் (க்ரைஷ்மக:) கர்மன் (தார்மிக) முதலிய காரகங்களைப் பெறலாம்.

வேற்றுமைத்தொகை, வேற்றுமைச் சொற்கள் முதலியவை பெரும்பாலான காரகங்களை உணர்த்துகிறது.

வடமொழியின் வினைச் சொற்கள் மிகவும் சிக்கலானவை. பாணினி 800 சூத்திரங்களில் வினையைப் பற்றிப் பேசுகிறார். வினை என்றால் என்ன என்று அவர் குறிப்பிடவில்லை. பூவாதய: தாதவ (1.3.1), ஸன்னத்யாந்தா: தாதவ (2.1.32) என்ற இரு சூத்திரங்களில் எவையெவை தாதுக்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார். முதல் சூத்திரம் அடிப்படையான primary) வேர்ச்சொற்களையும், இரண்டாவது ஆக்கச் சொற்களையும் derivative) குறிப்பிடுகின்றன. பத்து விதமான வினைத் திரிபுகளையும் விவரமாக விளக்குகிறார்.

பரஸ்மைபத, ஆத்மநேபத ஒட்டுக்களையேற்கும் வினையடிச் சொற்களை அவைகளின் வடிவத்துக்கேற்ப (formal) பாடுபடுத்துகிறார். காட்டாக, அனுதாத்த அழுத்தக் குறியீடைக் (accent) கொண்ட உயிரை ஈறாக உடைய வேர்ச் சொற்களும் ந என்ற அனுபந்தத்தைக் கொண்டவைகளும் ஆத்மநேபத ஒட்டுக்களையேற்கும் (1.3.78). மற்ற வேர்ச் சொற்கள் பரஸ்மைபத ஒட்டுக்களை ஈறாக ஏற்கின்றன. (1.3.78).

சில சூழ்நிலைகளில் (environment) சில ஆத்மநேபத தாதுக் களோடு, பரஸ்மைபத ஓட்டுக்களை இணைக்க முடியும். எந்தவிதச் சூழ்நிலையில், எப்பொருளைக் குறிக்கும்போது, அவ்வாறு மாறுபட்ட ஓட்டுக்களை அவைகளோடு இணைக்க முடியும் என்பதை விளக்க மாக 1.3.17-77 சூத்திரங்களில் கூறுகிறார். இவைகள் பொருளடிப் படையில் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. காட்டாக, ஆற்றவயதே (ஆத்மநேபதம்) 'அவன் போருக்கு அழைக்கிறான்'. ஆற்றவயதி (பரஸ்மைபதம்) 'அவன் அழைக்கிறான்'.

வடமொழியில் பத்துவிதமான லகாரங்கள் tense-mode markers இருக்கின்றன முதலில் அடிப்படையான உருபுகளைக் குறிப்பிட்டு விட்டு அவைகளின் பதிலிகளையும் (substitute) அவைகள் உணர்த்தும் பொருளையும் கூறுகிறார். மற்றவைகளைப் போல இங்கும் லகார உருபுகளின் பொருளை முதலில் கூறிவிட்டு, பின்பு அவைகளின் ஒலியனமைப்புக்களைக் கொடுக்கிறார். இதில் முன்னிணைப்பு (affixation) அக மாற்றம் (internal change), இரட்டைக்கிளவி (reduplication), மாற்றுச்சொல் (Suppletion), சூன்ய மாற்றுருவம் (Zero-Modification) போன்ற சில மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. இவையனைத்தையும், விவரமாகவும், தெளிவாகவும் கூறுகிறார். இந்த முறைகளின் உதவியால் ஒரு முழுமையான வினைச்சொல் எவ்வாறு உருவாகிறது என்பதைக் கீழ்க் கண்ட சான்றுகளிலிருந்து அறியலாம்.

பூ (bhū) — தி (3.4.77 உ 78)

பூ - அ - தி (3.1.68)

பூ - அ - தி (7.3.84)

பூவ - ஆ - தி (6.1.78)

பவதி "அவன் இருக்கிறான்"

லிட் (perfect) அடிச்சொல் உருவாக்கத்தில் இரட்டைக்கிளவி முறை பயன்படுத்தப்படுகிறது. (3.1.8). வேர்ச்சொல்லின் முதலையோ (syllable) இரண்டாவது அையோ இரட்டைக் கிளவி யாக உருவாகிறது. இது வேர்ச்சொல்லின் தொடக்கத்தில் இருக்கும் உயிரையோ, மெய்யையோ பொருத்தது. (6.1.1) பயாச என்ற சொல், பச் என்ற வேர்ச் சொல்லிலிருந்து 'கீழ்க்கண்டவாறு உருவாகிறது.

பச் + ணல் (3.4.82)

பச் + பச் + அ (7.2.25)

பச் + பாச் + அ (7.4.59-60)

ப + பாச் + அ

பபாச "அவன் சமைக்கிறான்"

அத் என்ற வேர்ச் சொல்லிலிருந்து ஐங், ஸனந்த சொற்கள் உருவாகும் போது மாற்றுச்சொல் (Suppletion) முறை பயன்படுகிறது. (2.4.37)

அத் + கஸ் / - { ஐங்
ஸனந்த }

அகஸத். "அவன் சாப்பிட்டான்"

ஐகத்ஸதி. "அவன் சாப்பிட்டான்"

இரண்டாம் வகையைச் சேர்ந்த வேர்ச் சொற்களின் வினைத் திரிபுகளில் குறியமாற்றுருவம் (Zero-modification) என்ற முறை பின்பற்றப்படுகிறது.

அத் + ஸப் + தி (3.1.68)

ஸப் + ட் / அதாதி (2.4.78)

அத் + ட் + தி

அத்தி "அவன் சாப்பிடுகிறான்"

அடிப்படையான பொருளுடன், தீவறு பல பொருட்களையும், ஒவ்வொரு லகாரமும் காட்டுகிறது. அதே வாக்கியத்தில் அமையும் மற்ற சொற்களுக்குத் தகுந்தவாறு, லகாரத்தின் பொருளும் மாறுபடுகிறது. காட்டாக, நிகழ்காலத்தைக் குறிக்கும் ஒரு வேர்ச் சொல், புரா அல்லது யாவத் என்ற மற்ற சொற்களோடு, ஒரு வாக்கியத்தில் அமையும்போது எதிர்காலத்தைக் குறிக்கும். (3.3.4) ஆலோகே தே நிபததி புரா "அவன் உன் கண்களுக்கு முன்னால் தென்படுவான்" இங்கு நிபததி என்ற நிகழ்கால வினைச்சொல் எதிர்காலத்தை உணர்த்துகிறது.

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியத்தில், எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்ற மூன்று அதிகாரங்கள் உள்ளன. எழுத்ததிகாரத்தின்

முதல் மூன்று இயல்கள் ஒலியனியல், ஒலியியலைப் பற்றியும் மற்றைய இயல்கள் உருபொலியனியலைப் பற்றியும் கூறுகின்றன.

தொல்காப்பியர், எழுத்துக்களை முதல் எழுத்துக்கள், சார்பு எழுத்துக்கள் என்று இருவகையாகப் பிரிக்கின்றார். தமிழிலுள்ள முப்பது எழுத்துக்களில் குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம், ஆய்தம் இம்மூன்றும் சார்பெழுத்துக்கள் (1.2).

தமிழின் ஒலியன்களையும் அவைகளின் சூழ்நிலைகளையும், தொல்காப்பியர் விளக்கும் முறை தற்கால வருணனை மொழியியலாரின் முறையை ஒத்திருக்கிறது.

பிறப்பியலில் தமிழின் ஒலியியலைப் பற்றிப் பேசுகிறார். மற்ற ஆறு இயல்களும் தமிழின் உருபொலியனியலைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. புணர்ச்சி, வேற்றுமைப் புணர்ச்சி, அல்வகைப் புணர்ச்சி என்று இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வேற்றுமையுருபுகள் பெயர்ச்சொல்லோடு புணரும்போது ஒருவகையான மாற்றமும் மற்ற ஒட்டுக்களோடு புணரும்போது வேறு வகையான மாற்றமும் நிகழ்கிறது. முன்னது வேற்றுமைப் புணர்ச்சி, பின்னால் சொல்லப் பட்டது அல்வழிப் புணர்ச்சி. காட்டாக, ஒடு என்ற வேற்றுமையுருபு, மகர ஈற்றுப் பெயர்ச் சொல்லோடு புணரும்போது அத்துச் சாரியை ஏற்கிறது. அதே சொல்லோடு, ஓ என்ற ஒட்டை இணைக்கும்போது ஒருவித மாற்றமும் ஏற்படாது.

மரம்+ஒடு=மரத்தோடு (வேற்றுமைப் புணர்ச்சி)

மரம்+ஓ=மரமோ (அல்வழிப் புணர்ச்சி)

தொல்காப்பியர், வேற்றுமையுருபுகள், சாரியைகள் முதலியவைகளை வெகு விவரமாகக் கூறுகிறார் (116-137). காட்டாக.

$\phi \rightarrow$ இன்

அ
ஆ
உ
ஊ
ஏ
ஐ

 } - ஐ (137)

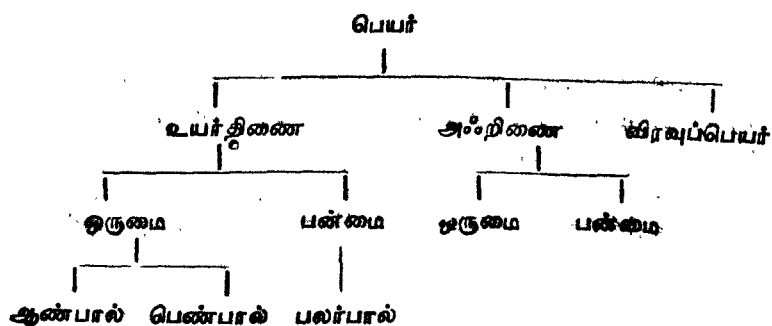
பலா + ஐ → பலா + இன் + ஐ >

பலா + வ் + இன் + ஐ = பலாவினை.

புணர்ச்சி விதிகளை மிகவும் விரிவாகத் தொல்காப்பியர் எடுத்துரைத்திருக்கிறார்.

பெயர்ச் சொற்களைப்பற்றி, பெயரியல், வேற்றுமை மயங்கியல், கிளவியாக்கம் என்ற மூன்று இயல்களில் பேசப்படுகிறது. பெயர்ச் சொல்லுக்கு மூன்று வகையான இலக்கணம் கூறப்படுகிறது. 1) வேற்றுமை உருபேற்றல், 2) பயனிலை கோடல், 3) காலம் தோன்றாமை.

தொல்காப்பியரின் கூற்றுப்படி, பெயர்களைக் கீழ்க்கண்டவாறு பிரிக்கலாம்

பெயர்களின் பால்-எண் உருபுகளை 1-10 குத்திரங்களிலும் மேலே குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு பிரிவினுள்ளுபெயர்களை 161-194 நூற்பாக்களிலும் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு பெயரின் பாலை அதனோடு ஒரு வாக்கியத்தில் வரும் வினையிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். சொல்லதிகாரம் 113ம் குத்திரத்தில் வேற்றுமையுருபுகள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஒருவித மாற்றமுமில்லாமல் வேற்றுமை உருபுகள் நேராகவே, ஒரு பெயரோடு இணைக்கப்படுகின்றன. சில பெயர்கள், வேற்றுமையுருபு இணைப்பதற்கு முன் சில சாரியைகளை ஏற்கின்றன. (எழுத்து 120) எழுத்ததிகாரத்தில், உருபியல், புணரியல்

என்ற இரண்டு இயல்களிலும் சாரியை புணர்ச்சி விதிகள் கூறப் பட்டிருக்கின்றன.

வேற்றுமையியல். வேற்றுமை மயங்கியல், விளி மரபு என்ற மூன்று இயல்களில் வேற்றுமையைப் பற்றிப் பேசுகிறார் தொல் காப்பியர். முதல் ஏழு வேற்றுமைகள், சொல்லியல் தொடரியலடிப் படையிலும் எட்டாவது வேற்றுமையை சொல்லியலடிப்படையிலும், முறையே முதலிரண்டு இயல்களிலும், கடைசி இயலிலும் கூறுகிறார்.

தமிழின் எட்டு வேற்றுமைகளின் பெயர்கள் வருமாறு: பெயர், ஐ, ஓடு, கு, இன், அது, கண், விளி இவைகளை முதல். இரண்டு என்று தொல்காப்பியர் வரிசைப்படுத்துகிறார். ஒவ்வொரு வேற்றுமையையும் இரண்டு சூத்திரங்களில் பேசுகிறார் முதல் சூத்திரத்தில், வேற்றுமையின் பெயர், அதனுடைய வரிசைக்கிரமம், அதன் பொருள் அல்லது செயற்பாடு (function), முதலியவைகளைக் கூறி இரண்டாம் சூத்திரத்தில், அவைகளுடைய சூழ்நிலையைக் குறிப்பிடுகிறார். சில வேற்றுமைகளைப் பற்றி விவரிக்கும்போது அதனுடைய பொருளையும் கூறுகிறார்; காட்டாக, ஓடு-வேற்றுமை. வினை முதல் கருவியையும் (73) அது-வேற்றுமை கிழமைப் பொருளையும் கண்-வேற்றுமை நிலத்தையும் காலத்தையும்(81) குறிக்கும். செயப்படுபொருள் (112) கொடைப்பொருள் (99) என்ற சொற்களைத் தொல்காப்பியர் பயன்படுத்துகிறார். ஆனால், இவைகள் இரண்டாவது, நான்காவது வேற்றுமைகளைக் குறிக்கின்றன என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடவில்லை.

வேற்றுமை மயங்கியலில், பல வேற்றுமைகளின் மயக்கத்தைப் பற்றி கூறுகிறார், தமிழிலும் ஒரே வேற்றுமையுருபு பல வேற்றுமைப் பொருளில் பயன்படுவதைக் காணலாம். ஐ வேற்றுமை கண் வேற்றுமைப் பொருளிலும் (72, 85, 86) 3ம் வேற்றுமை 5 ம் வேற்றுமைப் பொருளிலும் (92 இரண்டும் ஐந்தும் (98) ஆறும் ஏழும்(100) நாலும் ஆறும் (97) இரண்டும் மூன்றும் (96) நான்காம்; வேற்றுமை 6, 2, 3, 5, 7 இலும் (110) மயங்கும். காட்டாக, காட்டின் கண் யானை, காட்டது யானை என்ற இரு தொடர்களில் கண் அது என்ற இரண்டு வேற்றுமையுருபுகளையும் புற அமைப்பில் பயன்படுத்தலாம். ஆனால், புதைநிலை அமைப்பில் இதன் பொருள்

வாழ்ச்சிக் கிழமையைத்தான் குறிக்கும். வாழ்ச்சிக்குரிய வேற்றுமை ஆறாம் வேற்றுமை.

விளி வேற்றுமையைத் தனியாக ஒரு இயலில் விவரிக்கிறார். உரையாசிரியர்கள் அதற்குப் பல காரணங்களைக் கூறுகிறார்கள். தொடரியலடிப்படையில் அவர் வேற்றுமைகளை விளக்குவதால், அதைத் தனித்தனியாக ஒரு இயலில் கூறுகிறார் போலும். சில பெயர்களோடு, விளி வேற்றுமைகள் ஏற்படுகின்றன. சில இடங்களில் ஒருவித மாற்றமும் நிகழவில்லை.

-இ# → ஈ/- விளி
-ஐ# → ஆய்/- விளி
நம்பி → நம்பி
நங்கை → நங்காய்

ஆனால், அண்மை விளியில் ஒருவித மாற்றமும் நிகழாது. (123)

நம்பி வாழி, நங்கை வாழி

இவைகளைப்பற்றி விவரிக்கும்போது பெயர்களின் ஈறுகள், அவைகளடையும் மாற்றங்கள் முதலியவைகளைப் பொதுவாகக் குறிப்பிட்டு விட்டு பின்னால் அதன் புறனடைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறார்.

-அன் # → ஆ/- விளி
சோழன் → சோழா (123)
-ன் # → ஓ/-அன் # - அண்மை விளி.
சோழன் → சோழ (124)

ஆனால் னகார ஈற்று முறைப்பெயர்? விளி வேற்றுமையில் ஏகரத்தை ஏற்கும் (122)

மகன் → மகனே.

எல்லா இயற்கை-மொழிகளிலும் இரு பொருள் உணர்த்தக்கூடிய தொடர்களோ, சொற்களோ, இருக்கின்றன. தொடர்களிலுள்ள இரு பொருள் மயக்கத்தைப் பற்றி தொல்காப்பியர், வேற்றுமை மயங்கிய

வில் கூறி, அதன் பொருளை எவ்வாறு தெளிவாக உணரவேண்டுமென்பதையும் கூறுகிறார்.

பெயர்-வினை-பெயர் என்ற தொடரில் வினை, முதலில் வரும் பெயரோடோ அல்லது பின்னால் வரும் பெயரோடோ இணைந்து, பொருள்தரும். இங்கு, இரண்டாம் மூன்றாம் வேற்றுமைகளின் மயக்கம் ஏற்படுகிறது. காட்டாக, புலிகொல் யானை என்ற தொடர் புலி யானையைக் கொன்றது அல்லது புலியால் யானை கொல்லப் பட்டது என்ற இரு வகையான புதைநிலையமைப்பிலுள்ள தொடரி லிருந்து பெறப்படுகிறது.

அதே தொடரிலுள்ள மற்ற சொற்களின் உதவியால், இந்த மயக்கத்தைத் தெளிவுபடுத்தலாம் என்று 95ம் நூற்பா கூறுகிறது. அதாவது, புலிகொல் யானை ஓடுகிறது என்ற தொடரினால் கொல் லும் தொழிலைச் செய்தது யானை என்று புலப்படுகிறது. புலிகொல் யானைக் கோடு வந்தது என்ற தொடரிலிருந்து கொல்லும் தொழி லைச் செய்தது புலி என்று தெளிவுபெறலாம். ஓடுகிறது, கோடு வந்தது என்ற சொற்கள் மயக்கத்தைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

இரு பொருளுணர்த்தும் சொற்களின் மயக்கத்தைப் பற்றியும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். சொற்களின் மயக்கம் அதன் தெளிவு பற்றி எழுத்ததிகாரம் 50, 51 சூத்திரங்களில் குறிப்பிடு கிறார். பல பொருளுணர்த்தும் சொற்களை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். 1) வெவ்வேறு வினையோடு வரும் சொற்கள். 2) ஒரே வினையோடு வரும் சொற்கள். அவற்றுள், முதலாவதை வினையினாலும் இனத்தினாலும் சார்பினாலும் தெளிவு படுத் தலாம்.

a) மா பூத்தது

மா ஓடிற்று

b) மாவும் மருதமும்

மாவும் புள்ளும்

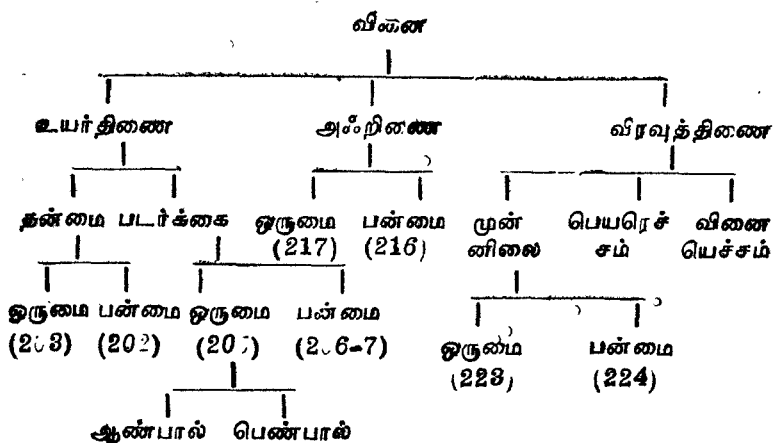
c) இப்பொழிலகத்து நூறு மாவுள்

இப்போர்க்களத்து நூறு மாவுள்

இரண்டாவது வகையில் தலைப் பெயர் (Head noun) பொருளைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

அன்னச் சேவல், குயிற்சேவல்
அன்னப் பெடை, குயிற் பெடை

ஆறுவிதமான தொகைகள் தமிழில் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. (407-417). எல்லாத் தொகைகளிலும் இரண்டு உறுப்புக்கள் இருக்கின்றன. இந்த இரண்டு உறுப்புக்களில் ஏதாவது ஒன்றிலோ அல்லது இவைகள் இரண்டையும் தவிர்த்து, வேறு மூன்றாவது ஒன்றிலோ பொருள் நிற்கும் (417). சில தற்கால மொழியியலாரின் கொள்கைப்படி, தொல்காப்பியரும், தொகைகள், புதைநிலை அமைப்பிலிருந்து உருவாகிறது என்ற கொள்கையை யுடையவர். தொகைகளைப் பற்றித் தொல்காப்பியர் அவ்வளவு விரிவாகப் பேசவில்லை. வினைக்கும் இரண்டுவிதமான இலக்கணங்களை வகுத்திருக்கிறார். 1) வேற்றுமை கொள்ளாது. 2) காலத்தை உணர்த்தும் (192). வினையைக் கீழ்க்கண்டவாறு தொல்காப்பியர் பாடுபடுத்துகிறார்.

மேற்கண்ட பிரிவு தொடரியலடிப்படையில் உருவானது.

வினைகள் உணர்த்தும் மூன்று காலங்களையும் அவைகளின் மயக்கங்களையும் 240-242 நூற்பாக்களில் பேசுகிறார் தொல்காப்

பியர். மூன்று காலங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டபோதிலும் அவைகளின் உருபுகளைப் பற்றிக் கூறவில்லை.

எச்சங்களை, வினையெச்சம், பெயரெச்சம் என இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். வினையெச்சங்களை, செய்து, செய்யு, செய்பு, செய்தென, செய்யியர், செய்யிய, செயின், செய, செயற்கென என்ற ஒன்பது வகையான வாய்பாடுகளில் அடக்குகிறார் (222). பிறகு அவைகளோடு வரும் முடிபுகளைக் கூறுகிறார். முதல் மூன்றும் வினை முதல்களோடு முடிகின்றன. மற்றவைகள், முதனிலையோடோ அல்லது வினையோடோ முடியும். செய்து, செய்பு, செய்யு என்ற மூன்றும் சினை வினையோடு முடியாது. முதல் வினையோடு முடியினும் சினை வினையோடு முடிந்ததையே ஒக்கும் (225).

அவன் கை யிற்று வீழ்ந்தான்

அவன் கை யிற்று வீழ்ந்தது

இந்த இரண்டுமே ஒரே பொருளைத்தான் உணர்த்துகிறது. அதாவது வீழப்பட்டது கைதான் என்ற பொருளைக் குறிக்கிறது. இங்கு, தொல்காப்பியரின் புறநிலை புதைநிலையமைப்புகளின் நுண்ணறிவைக் காணலாம்.

செய்யும், செய்த என்ற இரண்டு வாய்ப்பாடுகளில் பெயரெச்சங்களைப் பிரிக்கிறார். இவ்விரண்டும், நிலம் பொருள், காலம், கருவி, வினைமுதல் வினைமுதலிய பெயர்களோடு முடிவுறுகின்றன. (228)

நிலம்—உண்ணுமில், உண்ட இல்

பொருள்—உண்ணும் சோறு, உண்ட சோறு

காலம்—உண்ணும் காலம், உண்ட காலம்

கருவி—உண்ணும் கலம், உண்ட கலம்

வினைமுதல்—உண்ணும் யான், உண்ட யான்,

முடிவுரை:

பாணினியின் இலக்கணம் அதன் மற்றொரு பெயரான ஸப் தானுசாசனத்தின்படி, வடமொழியின் சொற்களை மட்டும் பாகுபடுத்தவில்லை. பெயர்ச்சொற்களையோ, வினைச்சொற்களையோ, தொகையையோ எதைப்பற்றிப் பேசினாலும், அவைகளின் புதை

நிலையமைப்பிலுள்ள தொடர்களை மனத்தில்கொண்டே ஆவற்றைப் பற்றி விவரிக்கிறார். புறநிலை புதைநிலை அமைப்புக்களுக்கிடையே உள்ள தொடர்புகளைப் பற்றியே எல்லா இடங்களிலும் விவரிக்கிறார்.

பெயர்ச் சொற்களும் வினைச்சொற்களும் தத்தம் உருபுகளோடு இணைந்து முழுவடிவம் பெறுவதை சொல்லியலடிப்படையில்தான் விளக்க முடியும். தொடரியலுக்கு இங்கு இடமே இல்லை.

கருத், தத்தித, தொகைகள் முதலியவற்றை, சொல்லியல், தொடரியல், பொருளியல் முதலியவற்றைக் கொண்டு விளக்குகிறார். காரகங்களைப் பற்றிப் பேசும்போது பெரும்பாலும் புறநிலை புதைநிலை அமைப்புக்களின் கண்ணோடுதான் பாணினி அவைகளை விளக்குகிறார் என்பது தெளிவு.

தொல்காப்பியத்தின் பெரும்பாலான நூற்பாக்களை ஒரு வாக் கியத்தை மனதில்கொண்டே அமைத்திருக்கிறார் தொல்காப்பியர் என்று புலனாகிறது. தொடரியலடிப்படையில், வினைச்சொற்கள் பெயர்ச்சொற்களைப் பிரித்திருக்கிறார். தொகைகள், வேற்றுமைகள் வேற்றுமை மயக்கம் இவைகளில் சிலவற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, புதைநிலையமைப்பை வைத்து விளக்குகிறார் என்று தெளிவாகிறது.

இந்த இரண்டு இலக்கணங்களிலும் தொகைகளை ஒரேவித நோக்கோடு விவரிப்பதைக் காணலாம். அதாவது அவைகளின் புதைநிலையமைப்புக்கும், புறநிலையமைப்புக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றி இருவருமே விளக்குகிறார்கள். பாணினி, எல்லா விதமான தொகைகளையும் மிக விரிவாக விளக்குகிறார். ஆனால் தொல்காப்பியர், தொகைகளைப் பற்றிய இலக்கணத்தைக் கூறுவதோடு நிறுத்திக் கொள்கிறார்.

வடமொழியில், வினைச் சொற்களின் அமைப்புமுறை மிகவும் சிக்கலானது ஆனாலும், அவைகளை மிகக் கவனமாகவும் விரிவாகவும் பாணினி விளக்கியிருக்கிறார். தமிழில் வினைச் சொற்களின் அமைப்பு முறை மிகவும் எளியதாக இருந்தபோதிலும், அவ்வளவு விரிவாகத் தொல்காப்பியர் இதைப் பற்றிப் பேசவில்லை.

கால உருபுகள், செயப்பாட்டுவினை, எதிர்மறைவினை முதலிய வற்றைத் தொல்காப்பியரே பயன்படுத்தியிருக்கிறார். ஆனால், அவைகள் எவ்வாறு உருவாகின்றன என்பதைப் பற்றி அவர் கூறாமலிருப்பது ஒரு ஏமாற்றத்தையளிக்கிறது. அவருடைய இலக்கணம் வாக்கியத்தினடிப்படையில்தான் அமைந்திருக்கிறது. அதற்கு இந்த விவரங்கள் தேவையில்லை என்று விளக்கம் கூறலாம். ஆனால், பெயர்ச் சொற்களைப் பற்றி அவ்வளவு தெளிவாக விளக்கும் தொல்காப்பியர், வினைச் சொற்களை மட்டும் அவ்வாறு விளக்கத் தவறிவிட்டது ஒரு வியப்புக்குரிய செய்தியேயாகும். இதைப்பற்றிய பிற்கால ஆராய்ச்சியின் விளைவாக, நமக்கு ஒரு சாதகமான பதில்கிடைக்கலாம். ஆனால் தற்போதைய நிலையில் இது ஒரு பெருங்குறையாகவே தோன்றுகிறது.

வேற்றுமைகள், இவ்விரண்டு இலக்கணங்களிலும் வெவ்வேறு விதமாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாணினி, புறநிலை, புதைநிலை என்ற இரண்டு வகையான அமைப்புக்களையும் தனிப்பட்ட முறையில் விளக்குகிறார். ஆனால், இந்த இரண்டுவித அமைப்புக்களைப் பற்றிய தொல்காப்பியரின் நுண்ணறிவு வேற்றுமை மயங்கியலிலிருந்து புலப்பட்டாலும், அவருடைய நோக்கம் வாக்கியங்களின் புறநிலையமைப்பைப் பற்றி விளக்கமாகக் கூறுவதுதான் என்பது வேற்றுமையியல், வேற்றுமை, மயங்கியல் என்ற இரண்டு இயல்களின் பல நூற்பாக்களிலிருந்து தெளிவாக உணரலாம்.

இரண்டு விதமொழிகளின் இலக்கணங்களை ஒப்பிடும்போது, ஒரு இலக்கணத்திலுள்ள சில விவரங்களை மற்றதில் காணமுடியாது. ஒரே முறையைப் பின்பற்றி இரண்டு இலக்கணங்களையும் அமைத்திருந்தாலும், இரண்டும் ஒரே விதமாக அமைய முடியாது. ஏனென்றால், ஒவ்வொரு மொழிக்கும் தனிச் சிறப்பு உண்டு. அவைகளை விளக்கவேண்டிய தேவை எழுகிறது. காட்டாக, தமிழில் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி, அல்வழிப் புணர்ச்சி என்ற இரண்டு வகைப் புணர்ச்சிகள் இருக்கின்றன. வடமொழியில் அவ்வாறு இல்லை. அதனால், தொல்காப்பியருக்கு அதைப்பற்றி விளக்க வேண்டியது தவிர்க்கமுடியாத ஒன்று.

தற்கால மொழியியல் கோட்பாடுகளை நமது பழைய இலக்கணங்களுக்குப் பொருத்திப் பார்க்கும்போது, தொல்காப்பியமோ, அஷ்டாத்தியாயியோ மாற்றிலக்கண முறைப்படியோ, அல்லது வேறு முறைப்படியோதான் எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாது. ஆனால், இந்தக் கோட்பாடுகளை, அவர்களுடைய இலக்கணங்களில் சிற்சில இடங்களில் காணமுடிகிறது. ஆனால் இலக்கணம் முழுமையும் ஒரேவித கோட்பாடுகளைக் கொண்டதான் அமைத்திருக்கிறார்கள் என்று கூறவேண்டிய கட்டாயம் ஒன்றுமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

BIBLIOGRAPHY

- Agesthialingam, S. 1969 "*Tolkappiyar's Treatment of Syntax*" *Araycci*. I. 238-48.
- Agesthialingam and Murugaiyan, K. (Eds.) 1972. *Tolkāppiyā Moḻiyiyal Annamalainagar*.
- and Balasubramaniam, K. (Eds) 1974 *Ilakkapa āyukkaṭṭuraikal Annamalainagar*.
- and Kushalapp Gowda (Eds) 1976. "Dravidian Case-System" *Annamalainagar*.
- and Kumarasami Raja, N. (Eds) 1978 *Studies in early Dravidian Grammars, Annamalainagar*.
- Agesthialingam, S. 1978 "Tolkappiyar's Concept of Syntax" in Agesthialingom and Kumaraswami Raja (ed.)
- Ananthanarayanan, H S. 1970 "The Kāśaka Theory and Case Grammar" II. 31. 14-27
- 1976 *Four Lectures on Panini's Astadhyāyī Annamalai Nagar*.

- Balasubramanian, K. 1972 "Tolkāppiyarin Oliyanīyal Kolṭai" in Agesthialingam and Murugaiyan (Eds.).
- 1978 'The Concept of Sentence Structure in Tolkāppiyam' in Agesthialingam and Kumaraswami Raja (Eds.).
- Burnell, A. C. 1875 *On the Aindra School of Sanskrit Grammarians.*
- Cardona, G. 1967. "Panini's Syntactic Categories" Journal of the Oriental Institute, Baroda. 16. 201-15.
- Chomsey, N. 1964 *Current Issues in Linguistic Theory.* The Hague Mouton.
- 1965 *Aspects of the Theory of Syntax.* Cambridge, Mass.
- Kasika, 1969 Chowkhamba Sanskrit Series, Varanasi.
- Kiparsky, P. and Staal, J.P. 1969 "Syntactic and Semantic Relations in Panini" Foundations of Language. 5. 83-117.
- Pandit, P.B. 1970: Review of Selected papers of J.R. Firth 1952-59. (Ed. by FR Palmer) Journal of Linguistics 6. 260-84.
- Pathaṇjali 1962, *Mahābhāṣya* Poona.
- Robins, R.H 1967 *A short history of Linguistics.* Langmans.
- Singa, J'D 1974 "Panini's Theory of Karakas" in IJDL. III 2. pp. 287-320.
- Shanmugam, S. V. 1972. "Vērumai parṭi Tolkāppiyar" in Agesthialingam and Murugaiyan (eds.).
- 1978 "Theory of Morphology in Tolkāppiyam" in Agesthialingam and Kumaraswami Raja (eds.)
- Subramanyam, P.S. 1976 "Kārakas and Case-markers" in Agesthialingam and Kushalappa Gowda (eds.).

Subramanya Sastri, P. S. 1934 *History of Grammatical Theories in Tamil*. Madras.

Tolkappiyam *Eluttatikāram* 1966. *Naccinār k iniyam*, Tirunelveli.

———— *Collatikaram*. 1969 *Teyvaccilaiyār*, Tirunelveli.

———— *Collatikaram*, 1966 *Cēnāvaraiyam*, Tirunelveli

Vasu, S.C. 1962 *The Aṣṭādhyāyī of Pāṇini*. Delhi-Varanasi-Patna

இந்திய மொழிக் குடும்பங்கள்

இந்திய நாட்டில் பேசப்படும் மொழிகளனைத்தும்

1. இந்தோ-ஆரிய மொழிகள் (31, 720, 700)
2. திபேத்திய-பர்மிய மொழிகள் (3, 183, 801)
3. ஆஸ்டிரிக் மொழிகள் (6, 192, 495)
4. திராவிட மொழிகள் (107, 410, 82)

என்ற நான்கு பெரும் பிரிவுகளில் அடங்கும் எனக் கருதுவர். இவற்றுள் இந்தோ-ஆரிய மொழிகளை 321720700 (73 விழுக்காடு) மக்களும் திராவிட மொழிகளை 107410920 (24.4 விழுக்காடு) மக்களும் ஆஸ்டிரிக் மொழிகளை 6192495 (1.5 விழுக்காடு) மக்களும் திபேத்திய-பர்மிய மொழிகளை 3183801 (73 விழுக்காடு) மக்களும் பேசி வருகின்றனர்.

இம்மொழிகளில் இந்தோ-ஆரிய மொழி இனத்தில் 66க்கும் அதிகமான மொழிகளும் திராவிட மொழி இனத்தில் 23க்கு அதிகமான மொழிகளும் ஆஸ்டிரிக் மொழி இனத்தில் 20க்கும் அதிகமான மொழிகளும் திபேத்திய-பர்மிய மொழியினத்தில் 100க்கும் அதிகமான மொழிகளும் உள்ளன எனக் கணக்கிடுவர் மொழியியல் அறிஞர்கள்.

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்

திராவிட மொழிகள் 1, பக். 2, அண்ணாமலைநகர், 1976.

மொழி வேறுபாட்டின் கோட்பாடுகள்

சி. ஏசுதாசன்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

1.0 எடுப்புரை

மொழியியல் பத்தொன்மதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்ககாலத்தில் வளம் பெறத் தொடங்கியிருப்பினும், ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டாக மொழியின் வரலாற்றில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கான காரணங்களை அறிய மொழியியலார் பெரிதும் அல்லலுற்றனர். எவ்வாறோ மொழியில் மாற்றங்களும் (variation) வேறுபாடுகளும் (deviation or change) ஏற்படுகின்றன. அவற்றிற்கான காரணங்கள் யாவை என்பதனைச் சரிவர கண்டுபிடிக்க முடியாத நிலையில் தத்தளித்தனர். இவற்றிற்கான காரணங்களைக் கண்டு பிடிக்க, முன்னைய சில மொழியியல் வல்லுநர்களின் கருத்துக்களை மனதிற்கொண்டு, 1963-64 ஆகிய ஆண்டுகளில் சமூக விஞ்ஞான ஆய்வுக் குழுவால் (Social science Research council) நடத்தப் பெற்ற கூட்டத் தொடரில், பல சமூகவியல் வல்லுநர்களின் முன்னிலையிலும் சார்லஸ் பெர்க்சன் (Charles Ferguson), ஜோஸ்வா

ஃபிஷ்மன் (Joshua Fishman) போன்ற பல மொழியியல் வல்லுனர்களின் முன்னிலையிலும், சமூக மொழியியல் (Sociolinguistics) என்ற மொழியியல் பிரிவு ஏகமனதாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. (Fishman 1972, Haugen 1978:9) அவ்விதம் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இப்பிரிவு இக்குறுகிய காலத்திற்குள் செழித்தோங்கி வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

2.0 மொழி வேறுபாட்டுக் கொள்கையில் மொழியியலார் கூற்றுகள்

இப்புதிய சமூகவியல் பிரிவு திடீர் எனத் தோற்றுவிக்கப்பட்டது அல்ல. இந்நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்திலும் அதற்கு முன்னரும் பல கிளை மொழியாய்வாளர்களும் (dialectologists), அமைப்பு மொழியாய்வாளர்களும் (Structuralists) மொழியியல் ஆய்வைத் திறம்பட நடத்த சமூகவியல் (Sociology) துணையும், உளவியல் (Psychology) துணையும் மிகத்தேவை என்பதனை நேர்முகமாகவும் மறைமுகமாகவும் கூறிப் போந்துள்ளதை நாம் காணலாம். இங்கு முன்னைய மொழியியலார் சிலர் மொழி வேறுபாட்டுக் கொள்கைகளில் கொண்டுள்ள கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

2.1. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்தில் ஹெர்மன் பால் (Herman Paul) என்ற மொழியியல் அறிஞர் பேசுநரையும் கேட்போரையும் சுற்றியே மொழியின் அமைப்பு (language structure) அமைந்திருக்கிறது என்கின்றார். இன்றும் மொழி மாற்றத்திற்குக் காரணமாக இருப்பது மனிதனின் உள்ளுறுப்புக்களில் (Psychisches organismen) ஏற்படும் செயல்பாடுகள் என்கின்றனர். (Herman Paul 1880, quoted in Uriel Weinreich et al, 1968 : 104-107).¹ இவர் மொழியில் ஏற்படும் ஒலி வேறுபாடுகளுக்கு மனிதனின் உள்ளுறுப்புக்களைக் காரணம் காட்டுகின்றாரே ஒழிய ஒலியின் மாறுபாடுகளுக்கான காரணங்களையோ அல்லது உருபன் வாக்கிய அமைப்பு, சொல் ஆகியவைகளில் ஏற்படும் வேறுபாடுகளின் அல்லது மாறுபாடுகளின் காரணங்களைப் பற்றியோ ஒன்றும் கூறாது செல்கின்றார். இன்னும் இவர் தனி மனிதன் பேச்சை (idiolect) மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, மொழி வேறுபாட்

டி.ற்கு உளநூல் கொள்கைகள் காரணமாக இருக்கும் எனக் கருதி இவ்வுளநூல் கொள்கைகளே ஒரு பேச்சுச் சமூகத்திற்கும் (speech community) பொருந்தும் என வாதிடுகின்றார் (ibid). ஒரு தனி மனிதன் பேச்சுத் தொகுப்பு ஒரு சமூகத்திற்கும் பொருந்தும் என்னும் வாதம் தற்கால சமூகவியல் கொள்கைகளில் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத ஒன்றாகும். இன்னும் இவர் ஒரு மொழியில் ஒரு தலைமுறையில் ஏற்படும் மாற்றத்தையும், பல தலைமுறைகளில் ஏற்படும் மாறுபாட்டையும் பிரித்தறியவேண்டும் என்றும், ஒரு தலைமுறையில் அதிக மாறுபாடுகள் இல்லை என்ற கருத்தையும் கொண்டுள்ளார் (ibid) ஒரு மொழியில் ஒரு தலைமுறையில் ஏற்படும் மாற்றத்தையும் பல தலைமுறைகளில் ஏற்படும் மாற்றத்தையும் கண்டறிவது வரலாற்று மொழியியலுக்கு உகந்ததாக உள்ளது; இருக்க ஒரு தலைமுறையில் அதிக மாற்றம் இல்லை எனக்கூறும் அளவிற்கு இக்கால மொழியியல் கொள்கைகள் இடம் தரா. பேச்சுச் சமூகத்தில் மாற்றங்கள் நிகழும் போது சில சமயங்களில் மொழியில் மாற்றங்கள் வேகவேகமாகவும், சில சமயங்களில் மெதுவாகவும் இருக்கும் என்ற கருத்தைத் தற்கால சமூக மொழியலார் வெளியிடுகின்றனர். அவ்வாறு உரிதமாக மொழியில் மாறுதல் அல்லது வேறுபாடு நிகழ்வது ஒரு தலைமுறையிலும் இருக்கலாம். பல தலைமுறைகளிலும் ஏற்படலாம். அவர் ஒரு தனி மனிதனின் வாழ்வில் பேச்சு மொழி மாறுபடுவது என்பதும் உண்மை என்றும், அதற்குக் காரணம் இன்னொருவரின் பேச்சுத் திறனைப் பின்பற்றுவதாக இருக்கலாம் அல்லது தானாக ஒரு உயர்வுக் காரணத்தை (prestige motive) கருதி அவன் மாற்றிக் கொள்வதாக இருக்கலாம் என்றும் கூறுகின்றார் (ibid). இக்கருத்து தற்கால சமூக மொழியியலார் கொள்கைக்கு ஒத்து வருவதாக உள்ளது. மேற்கூறிய அவருடைய வாதங்களில் சில சரிபாயினும் மொழி மாற்றத்திற்கான காரண காரியங்களையறியத் தனி மனிதனை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டதோடு நில்லாமல் அம்மொழி பேசும் சமூகத்தையும், இன்னும் பூல சுற்றுப்புற சூழ்நிலைகளையும் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தார் என்றால் அவருடைய ஊகம் மிக்க பலனை அன்றே கொடுத்திருக்கும்.

2.2 அந்துவான் மெயே (Antoine Meille) என்னின்ற மொழியியல் அறிஞர் சமூக அமைப்பு மொழியில் தொடர்ச்சியான மாற்றங்

களைக் கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கின்றது. அது சில பொழுது துரிதமாகவும் சில பொழுது மெதுவாகவும் தொடர்ச்சியான மாற்றங்களைக் கொடுக்கின்றது என்கின்றார் (Antonie Meillet, 1903). இவர் சமூக மாற்றங்களுக்கும் மொழியமைப்பு மாற்றங்களுக்கும் தக்கதொரு தொடர்பு இருப்பதாகக் கருதியிருக்கின்றார்.² ஆயின் மொழி ஆய்வுக்கு உளவியல் கொள்கைகளின் முக்கியத்துவம் பற்றி ஒன்றும் கூறாது விடுகின்றார்.

2.3 மொழியும் அம்மொழி பேசும் மக்களின் பண்பாடும் ஒன்றுக்கொன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ளன என்பதனை முதன் முதலில் சரிவர விளக்கியவர் பரனிசிலோ மெலினோஸ்கி (Bronislaw Malinowski) என்ற சமூகவியல் அறிஞர் ஆகும். இவர் மொழி விஞ்ஞானத்திற்கு உளவியல் கோட்பாடுகள் அவசியம் என இனவியலார் (ethnographers) கருதுவதாகக் கூறுகின்றார். இவர் உலகத்தில் எல்லா மாறுபாடுகளையும் பண்பாட்டின் நிலைகளாகிய புலியியல் (geography) சமூக, பொருளாதார வேறுபாடுகள் கொண்டு விவரிக்கலாம் என்கின்றார் (Malinowski 1923:309). மொழியின்றி சமூகச் செயல்பாடுகள் இல்லை என்றுகூறி (Ibid 310) மொழியியல் ஆய்வுக்கு சமூகவியல் கோட்பாடுகளை மட்டுமின்றி உளவியல் கோட்பாடுகளையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டியதின் அவசியத்தை வற்புறுத்துகின்றார் (Ibid:312). இன்னும் அக்கால மொழியியலார் பேச்சு மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் எழுத்து மொழிகளையே முழுக்க முழுக்க ஆய்ந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டு அதைச் சாடியுள்ளார் (Ibid:306). எனவே இப்புதிய மொழியியல் பிரிவிற்கு வித்திட்டவர் இவரே எனலாம். இவருடைய கருத்துக்களையே இன்றைய சமூக மொழியியலாளரும் உள மொழியியலாளரும் (psycholinguists) செயல்படுத்துகின்றனர்.

2.4 பெர்டினண்ட் டி சசூர் (Ferdinand De Saussure) புதிய இலக்கண வாதிகளின் (Neogrammarians) பரம்பரையிலிருந்து வந்தவராயினும் மொழி வேறுபாட்டுக் கொள்கையில் அவர் சற்று மாறுபடுவதைக் காணலாம். இவர் மொழி சமூகத்திற்குக் கட்டுப்பட்டது என்றும், பேச்சு தனிமனிதன் செயல் என்றும் கூறுகின்றார். இன்னும் ஒவ்வொரு தனி மனிதனின் பேச்சு மற்றவர்களின் பேச்சு

விரும்பு மாறுபடுகின்றது என்பதைத் திட்டவாட்டமாக உணர்த்தினும் மொழி வேறுபாட்டுக் கொள்கைகளில் சமூகத்தை சரிவர சேர்க்காது ஹர்மன்பால் அவர்களின் கொள்கையையே வலுப்படுத்தப் பார்க்கிறார். ஏன் எனில் அவர் மொழி என்பது பல தனி மனிதர்களின் பேச்சுக்கள் சேர்ந்த ஒரு கலவை என்பதை வெளிப்படையாக உணர்த்தவில்லை. இன்னும் இவர் அமைப்பு மொழியியலும் (structural linguistics) வரலாற்று மொழியியலும் (Historical linguistics) தனித்து இயங்க வேண்டும் எனக் கருதுவதாகத் தெரிகிறது (Saussure 1954 : 140-141). இன்னும் இவர் ஜெனிவா (Geneva) மொழியியல் குழுவின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றிச் செயல்பட்டதாகத் தெரிய வருகின்றது.

2.5. புலும்பீட்ட் (Bloomfield) என்கின்ற மொழியியல் அறிஞர் மொழியில் மாற்றங்களைக் காணமுடிகின்றது; அதற்கான காரணங்களைத் தற்கால மொழியியல் வசதிகளைக் கொண்டு உணர முடியவில்லை என்ற கருத்தை வெளியிட்டுள்ளார் (Bloomfield 1933:347). இவர் மொழியின் ஆய்வுக்கு மொழியில் காணப்படும் வேறுபாடுகளைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் (Bloomfield 1933 : 304), மொழியை 'பேச்சுச் சமூகத்தின் தொகுப்பு' எனவும் விளக்கியுள்ளார். இன்னும் 'பேச்சுச் சமூகம்' என்பது பல மக்கள் தங்களுக்குள் கருத்து பரிமாறிக் கொள்வது (Bloomfield 1933:42-45) என்கின்றார். இவர் கூற்றிலிருந்து சமூகத்தின் அமைப்பிற்கும் மொழியின் அமைப்பிற்கும் இடையே காணக்கிடக்கும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை அறிந்ததாக வெளிப்படையாக தெரிவிக்கவிலையாயினும் மொழி 'பேச்சுச் சமூகத்தின் தொகுப்பு' எனக் கூறுவதிலிருந்து மொழிக்கும் அம்மொழி பேசும்படும் சமூகத்திற்கும் ஏதோ ஒருவகைத் தொடர்பு இருப்பதை அவர் உணர்ந்திருக்கின்றார் என்பது தெரிய வருகின்றது. பல பேச்சுச் சமூகங்களும் தங்களுக்குள் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்துகொள்கின்றன அத்துடன் ஒவ்வொருவரின் பேச்சிலும் தனித் தன்மையும் மற்றவரோடு ஒற்றுமையும் காணக்கிடக்கின்றன. ஒரு தனி மனிதனின் பேச்சும் காலத்திற்கு காலம், இடத்திற்கு இடம், தருணத்திற்கு தருணம் வேறுபடுகின்றது; மாறுபடுகின்றது. இம்மாற்றங்கள்

மொழியின் வரலாற்றில் பங்கு வகிக்கின்றன. ஏனைய மொழியியல் பிரிவுகள் இதை அசட்டை செய்கின்றன.

2.6. பிளாக்கும் (Block) டிரேகரும் (Trager) மொழி பேசுநர் குளின் ஒலியைப் பற்றிய உணர்வுகள் (native speakers' feeling about sound) மொழியியல் ஆய்வுக்கு இன்னும் எட்டாத தன்மையாக இருக்கின்றன, இது மொழியியல் ஆய்வுக்கு முட்டுக் கட்டையாக மட்டுமின்றி உண்மையான சிலவற்றையும் வெளிக்கொணர முடியாத நிலையைக் கொடுக்கின்றது, எனவே உளவியல் கோட்பாடுகள் மொழியியல் ஆய்வுக்கு மிகவும் முக்கியம் என்று திடமாக கூறியுள்ளனர் (Block and Trager 1942:40). இவர்கள் உளவியல் கோட்பாடுகள் மொழியியல் ஆய்வுக்கு உகந்தது என்ற கருத்தைக் கொண்டிருப்பதின் மூலம் தனிமனிதப் பேச்சிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கின்றனர் என்பதும், தனிமனிதன் சமூகத்தின் ஒரு அங்கம் என்பதனைக் கருத்திற் கொள்ளவில்லை என்பதும் தெரிய வருகின்றது.

பிளாக், ஒருவன் ஒரு மொழியை ஒரு குறிப்பிட்ட காலக் கட்டத்தில் (at one time) மற்றொருவனோடு பகிர்ந்து கொள்வது தனிமனிதப் பேச்சு (idiolect) என்கின்றார் (Block 1948:7-9). இவர் ஒரு குறிப்பிட்ட காலக்கட்டம் எனக் கூறுவது வரையறுக்க முடியாத ஒன்றாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட காலக்கட்டம் என்பது ஒரு தருணமாகவோ (one moment), ஒரு நாளாகவோ (one day) ஒரு தரமாகவோ (only once) ஒரு குறிப்பிட்ட காலமாகவோ (particular duration) இருக்கலாம் எனப் பலவாறாகக்கொள்ள வாய்ப்பு உள்ளது. இன்னும் இவர் 'மற்றொருவனோடு' என்ற வாக்கியத் தொடரைச் சேர்த்துக் கொள்வதிலிருந்து தனிமனிதப் பேச்சு (idiolect, ஒருநடைப் (one style) பேச்சு என்பதனைக் குறிப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. ஆயின் நடைமுறையில் ஒருவன் பல நடைகளில் மற்றொருவனோடு (பல்வேறு காரியங்களைப் பற்றி) பேசுவதை நாம் காணலாம் (Weinreich et al. (1968:124)

2.8. ஹேரிஸ் (Harris) என்கின்ற மொழியியல் அறிஞர் இவை மொழிகளில் காணப்படும் நடைகளை (styles) மொழியின்

துணைப் பிரிவுகளாகக் கொண்டு ஆய்வு செய்யவேண்டும் என்றும் இவ்விதமான நடைகளை ஆய்வு செய்ய வண்ணனை மொழியியல் (descriptive linguistics) துணைபுரியினும் இதுவரை இதை உண்மையாக ஆய்வு செய்யும் வழிமுறை ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை என்றும் கூறுகின்றார் (Harris 1951:11). இவர் மொழியில் காணக்கிடக்கும் வேறுபாட்டையும் வேறுபாட்டை ஆய்வதின் முக்கியத்துவத்தையும் உணர்ந்திருந்தார் என்றும் மொழியின் வேறுபாட்டிற்கு சரியான காரிய காரணங்கள் அவர் கூற்றில் அடங்கவில்லை என்பதும் திட்டவாட்டமாகத் தெரிய வருகின்றது.

2.9 ஹாக்ட் (Hockett) மொழியில் ஒலி மாற்றம் என்பது ஒலிப்பு கேட்டல் பழக்கங்களில் ஏற்படும் மெதுவானதும் முறையானதுமான மாற்றம், இது எல்லாப் பேச்சு சமூகங்களிலும் தொடர்ந்து நிகழ்ந்து வருவதாகும் என்கின்றார் (Hockett 1959:384):. ஆயின் இம்மாற்றம் நிகழும்போது யாராலும் கண்டுபிடிக்கப்படுவதில்லை. ஒலி மாற்றங்களினால் மொழியமைப்பில் நிகழும் மற்ற மாற்றங்களின் மூலமாகவே ஒலி மாற்றம் நிகழ்ந்திருப்பதை அறிகின்றோம் என்று கூறுகின்றார் (ibid:49). மேலும் அவர் மொழியில் ஏற்படும் ஒலிமாற்றம் மொழியியல் ஆய்வுக்கு மிக முக்கியமானது என்றும், இவைகள் பேசுநர்களால் சரிவர அறியப்படாதனவாகும் என்றும், கடன் வாங்கப்பட்டவைகளும் (borrowings) ஒப்புமை உருவாக்கங்களும் (analogical creations) ஒரு மொழியில் தெளிவாக பிரித்தறியப்படுவனவைகள் ஆகும் என்றும் கூறுகின்றார் (ibid : 458). இவ் மேற்கண்டவாறு கூறும் கூற்றுகளிலிருந்து ஒலிமாற்றம் ஒரு மொழியை காலாகாலமாக பேசுபவர்கள் பேச்சில் ஏற்படும் மெதுவான மாற்றம் எனத் தெரிய வருகின்றது. மொழியில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் மொழியியல் ஆய்வுக்கு மிகவும் தேவை என்பதனை இவர் கொண்டிருப்பினும் மொழி மாற்றங்களுக்கான காரணங்களை இவர் கூறியதாகத் தெரியவில்லை.

2.10 ஆன்ட்ரே மார்த்தினே (Andre Martinet) என்பவர் சமூக அமைப்பு மொழியியல் ஆய்வுக்கு உகந்ததாக அமைந்துள்ளது என்றும் தனி மனிதனின் மூறும் தேவைகள் சமூகத்தின் தேவைகளை மாற்றியமைத்து மொழியின் அமைப்பையும் மாற்றும் தன்மை

புடையது என்றும் கூறுகின்றார் (Andre Martinet 1962:522). இதற்கு முன்னரும், மொழியில் மாறுபாடோ, வேறுபாடோ இன்றி அமைவது மிகவும் அரிதான காரியம் என்ற கருத்தை வலியுறுத்திச் சென்றுள்ளார் (Andre Martinet Preface to Uriel Weinreich's book 1953:1). இவருடைய கூற்று தனிமனிதனை சமூகத்தின் அங்கமாகக் கொண்டு மொழி மாறுபடுவதற்கு அவன் வாழும் சமூகத்தின் தேவைகளே காரணம் எனக் கொள்வதாகத் தெரிகின்றது.

2.11. அன்குஸ் மாக் இன்டோஷ் (Angus Mc Intosh) என்கிற கிளை மொழியியல் அறிஞர் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தில் பல வாறான மொழி வேறுபாடுகள் காணப்படும், அதுவும் ஒரு சமூகத்தின் அங்கத்தினர்கள் பேசும் பேச்சு பலதரப்பட்டதாகவும் தென்படும் என்ற கருத்தைக் கூறியுள்ளார் (Angus Mc Intosh 1961:29). இவர் கிளைமொழிகளில் காணக் கிடக்கும் வேறுபாடுகளை உணர்ந்திருப்பினும் அவ்வேறுபாடுகளுக்கான காரணங்களையோ அவைகளை ஆயும் வழி முறைகளைப் பற்றியோ ஒன்றும் கூறாது விடுகின்றார்.

2.12 புரோக் (Brook) என்கின்ற கிளைமொழி வல்லுநர் கிளை மொழிகளில் காணக்கிடக்கும் வேறுபாடுகளை விவரித்துக் கூற இலக்கியம், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், வரலாறு, புனியியல், சமூகவியல் ஆகிய ஏனைய இயல்களின் துணை மிகவும் தேவை என்பதனை வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார் (Brook 1961:36).

2.13 தற்காலம் வரை அமெரிக்க அமைப்பு மொழியியலார் பலர் மொழியியல் என்பது மொழியின் அக அமைப்பைப் (internal structure) பற்றிக் கூறுவதுதான் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தனர். மொழி என்பது வழக்கத்தால் ஏற்படுவது, இதனை ஆராய சமூகத்தின் அமைப்பைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டியதில்லை என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தனர். குறிப்பாக, புதிய இலக்கணவாதிகளின் கோட்பாடுகளைக் கிரகித்த சூர், புலாம் பீல்ட் இவர்களின் வழி வந்தவரும், அமைப்பு மொழியியல் அறிஞரும், மாற்றிலக்கண முறையை தோற்றுவித்தவருமாகிய நோம் சம்ஸ்கி (Noam chomsky). இலக்கணம் என்பது சரியான வாக்கியங்களின்

கோட்பாடுகள்' (theory of correct sentences) என்றும், மொழியியல் என்பது 'இலக்கணத்தின் சரியான கோட்பாடுகள்' (theory of correct grammars) என்றும், மொழியியல் கோட்பாடு என்பது 'முழுவதும் ஒரே மாதிரியான பேச்சுச் சமூகத்தில் உள்ள நிலையான பேசுநரையும் கேட்போரையும் தொடர்பு படுத்துவது' என்றும் கூறுகின்றார். தற்கால சமூக மொழியியலாரும் கிளை மொழியியலாரும் நிலையான பேசுநரையும் கேட்போரையும் பார்ப்பது மிக அரிது; அதிலும் ஒரே மாதிரியான பேச்சுடைய சமூகத்தைக் காண்பது மிகவும் அரிது என்கின்ற கொள்கையுடையவர்களாகத் தென்படுகின்றனர் இன்னும் சம்ஸ்கி இலக்கணத்திற்கு முரண்பட்ட கட்டுப்பாடுகளாகிய நினைவாற்றல் திறமின்மை (memory limitations), மன உலைவு (distraction), கவனமாற்றம் (shifts of attention), ஆர்வம் interest), தவறு (errors ஆகியவைகளை மொழியியல் ஆய்வி லிருந்து களைய வேண்டும் (Chomsky 1965:3) எனக் கூறுவதிலிருந்து இவர் மொழியியல் கோட்பாடுகளுக்கு மொழியின் அக வரலாற்றை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமே ஒழிய புற வரலாறுகளை எந்த விதத்திலும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது என்ற கருத்தைத் திடமாக உடையவராக இருப்பதாகத் தெரிகின்றது.

2.14 யூரில் வெய்ன்ரிக் (Uriel Weinreich) மொழியை உளவியல், சமூகவியல் நோக்குடன் அணுகவேண்டும் என்கின்றார் (Weinreich 1953:4). இரு மொழிகள் தொடர்பு நிற்கும் நிலையை (languages in contact) ஆயவும், இருமொழி வழக்குகளைப் (Bilingualism) பற்றி ஆயவும், மொழியியலாரோடு தொடர்புடைய பிற இயல்களைக் கொண்டுவர வேண்டியதின் அவசியத்தை வற்புறுத்துகின்றார். இனவியலாரும் (Ethnographers), புவியியலாரும் (Geographers), மொழியை விட்டு, மொழிபேசும் சமூகத்தை விவரிக்கின்றனர். சமூகவியலாரால் (sociologists) சமூகத்தில் மொழியின் பயனை அவர் எனது ஆய்வில் உணர முடிகின்றது. இவ்வாறாக சமூகத்தோடு நேரடித் தொடர்பு கொள்ளும் இயல்கள் மொழியியல் ஆய்வுக்குப் பெரிதும் உதவும் என்பதில் ஐயம் இல்லை என்கின்றார் (Weinreich 1953:4).

1.15. ஈனர் ஹாகன் (Einar Haugen) தன்னுடைய அறிக்கை ஒன்றில் உளமொழியியலும் (Psycholinguistics) சமூக மொழியியல்

லுல் மொழியியலின் உட்பிரிவாக இருக்கின்றது; இவ்வாறான ஆய்வில் இன்னும் சமூகவியலாரும் உளவியலாரும் கை கொடுத்து உதவ வேண்டும் என்கின்றார் (Haugen 1978 : 81).

2.16. இப்பொழுது சில இளம் மொழியியலார்கள் குறிப்பாக சலானா சசாக் (Slana-Cazach) ஜேன் புருசா (Jan Purcha) ஆகியோர் சமூக மொழியியல் ஆய்வுக்கு உளவியல் கோட்பாடுகளைப் புகுத்த வேண்டும் என்ற அவாவுடன் செயல்படுகின்றனர். அவர்கள் இவ்வாறான ஆய்வை உள சமூக மொழியியல் (Psychosocio linguistics) எனப் பெயரிட்டமைக்கின்றனர் (Jan Prucha et al. 1971 : 12).

2 17 மேற்கூறிய பல மொழியியலார் கூற்றுகளிலிருந்து முதலில் மொழியியல் ஆய்வுக்கு பிற இயல்களின் துணை ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை எனவும் விஞ்ஞானமும் மொழியியலாரின் அறிவாற்றல் திறமும் வளர வளர மொழியியல் உண்மை பல புதைந்து கிடப்பதைக் கண்ட மொழியியலார் ஏனையியல்கள் (முதலில் சமூகவியலையும் பின்னர் உளவியலையும்) மொழியியல் ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றனர் எனவும் நாம் எண்ணத் தோன்றுகின்றது. இவைகள் படிப்படியாக மொழியியல் வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றதே ஒழிய முந்தைய மொழியியலார் கருத்துக்கள் முற்றிலும் தவறு என்பதைக் காட்டவில்லை. அந்தந்த காலத்தில் பலருடைய கருத்துக்களும் கொள்கைகளும் மொழியியல் சமூகத்தில் ஏற்றுக்கொள்ள உகந்ததாக இருந்திருக்கும் என்பதை நாம் மறைக்கவோ மறுக்கவோ முடியாது. (Shanmugam S.V., Personal talk) இனிச் சமூக மொழியியலார் மொழியியல் அணுகும் முறைகளைப் பற்றிப் பார்ப்போம்.

3.0. தற்கால சமூக மொழியியலார் மொழியை அணுகும் முறைகள்

சமூக மொழியியல் ஆய்வில் பெரும் பங்குவகிப்பவர்கள் எனக் கருதப்படுபவர்களுள் டெல் ஹைம்ஸ் (Dell Hymes) ஜான் கும்பர்ஸ் (John Gumperz), வில்லியம் லபாவ் (William Labov), பீட்டர் டிரட்கில் (Peter Trudgil), ஜோஸ்வா ஃபிள்மன் ஆகியோர்

மிகவும் முக்கியமானவர்கள். அவர்கள் பல அணுகு முறையுடன் மொழியை அணுகுவதைக் காணலாம்.

3.01 ஹைம்ஸ் சமூக மொழியியலை 'இன வரலாற்றுப் பேச்சு' (ethnography of communication) என அழைக்கின்றார். ஏனெனில் அவர் ஒரு இன வரலாற்று அறிஞர் (ethnographer). அவர் மொழியை அம்மொழி பேசும் மக்களின் இனம் (ethnicity), பண்பாடு சமூகம் இவைகளை மூலதனமாக வைத்துக் கொண்டு மொழியைப் பார்க்கின்றார். கும்பர்ஸ் மொழியை 'பேச்சுத் தொகுப்பு' (Verbal repertoire) 'பேச்சு உருவாகுமிடம்' (code matrix) எனப் பலவாறாக அழைக்கக் காணலாம். இன்னும் பல ஆய்வு முறைகளில் இவர் ஹைம்ஸைப் பின்பற்றுவதாகத் தெரிகின்றது (Gumperz 1968:125).

3.01 ஃபிஷ்மனும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் மொழி வேறுபாட்டை அளக்க சமூக மொழியியல், 'மொழி சமூகவியல்' (sociology of language) என இருபிரிவுகளைக் கூறுகின்றனர். அவர்கள் பின்னது முன்னதை விடப் பல வழிகளில் சிறப்புடையது என வாதிடுகின்றனர். அவர்கள் மொழியமைப்பும், சமூக அமைப்பும் ஒன்றுக்கொன்று நேரடித் தொடர்பு உள்ளன என விவரித்து விட்டு, சமூக மொழியியலார் மொழியின் அமைப்பையும், அத்துடன் சார்ந்த மொழி வேறுபாடுகளை விவரிக்கத் தேவையான சமூக அமைப்பையும் மட்டும் எடுத்துக் கொள்வதாகக் குறைகூறுகின்றனர். இவர்கள் மொழியமைப்பை ஆய வேண்டுமாயின் மொழி பேசும் சமூகத்தின் அமைப்பு நன்கு ஆயப்படவேண்டும் என்றும், சமூக அமைப்பின் ஏற்றத் தாழ்விற்குத் தகுந்தபடி மொழியின் அமைப்பை விவரிக்க வேண்டும் என்ற கொள்கைகளையும் கடைப்பிடிக்கின்றனர். (Fishman et al. 1974).

• 3.03 யூரில் வெய்ன்ரிக், லபாவ் ஆகியோர் சமூக மொழியியல் என்ற சொல்லை அவர்களது ஆய்வில் அதிகமாகப் பயன்படுத்தாததைக் காணலாம். லபாவ் தன்னுடைய நீயார்க் ஆய்வில் (1966) சமூக மொழியியலை, சமூகத்திலிருந்து உண்மையாக வெளிப்படுத்தும் மொழியியல் (Socially realistic linguistics) எனக் கூறக்காண

லாம். அவர் 'சமூகத்திலிருந்து உண்மையாக வெளிப்படும் மொழியியல்' என்பது பேச்சுச் சமூகத்தில் உள்ள மொழி வேறுபாடுகளை விவரிக்கின்றது என்றும், மொழிவேறுபாட்டை உணர்த்த ஆய்வு செய்யப்படுகின்ற நபர்களின் வயது, பால், கல்வி, வேலை, இனம் இவ்வாறான பல சமூக உறுப்புகளிலிருந்து மொழி வேறுபாட்டிற்கான செய்திகள் சேகரிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறுகின்றார் (1966:8-9), அவர் இன்னும் சமூக மொழியியல் என்ற பிரிவு பேச்சுச் சமூகத்தில் உள்ள மொழி மாற்றத்தின் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கும் கோட்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளதாயின் இங்கு விவரித்த ஆய்வு அதற்குப் பொருந்தும் என்றும் சமூக மொழியியல் ஆய்வு இரு பெரும் இயல்புகளின் தொகுப்பு, (மொழியியல் + சமூகவியல்) அது மொழியையும் மொழி பேசும் சமூகத்தையும் இணைக்கின்றது என்றும் கூறுகின்றார். சமூக மொழியியல் வண்ணனை மொழியியலின் நிழலாக இருந்து கொஞ்சம் சமூகவியலையும் சேர்த்து மொழி வேறுபாட்டின் கோட்பாடுகளை விளக்குகின்றது என்கின்றார் (Labov 1966 : V).

3.04. ட்ரட்கில் தனது ஆய்வில் லபாவை பின்பற்றினும் சமூக வியலை சமூக மானிடவியல் பிரிவு (Social Antropology) என்றும் (1974:1) சமூக மொழியியல் மொழியியலின் ஒரு பிரிவு, அது மொழிக்கும் சமூகப் பண்பாட்டிற்கும் உள்ள தொடர்பைக் காட்டுகின்றது என்றும் கூறிச் செல்கின்றார். அவர் அவருடைய ஆய்வு வழிமுறைகளை சமூகக் கிளை மொழியியல் (Social dialectology) என்றே கூறவிரும்புகின்றார் 1974 : 33).

3.05. எவ்வாறாயினும் ஹைம்ஸ், கும்பர்ஸ், ஃபிஷ்மன், லபாவ், வெய்ன்ரிக் முதலானோர் மொழியையும் அதில் காணக்கிடக்கும் வேறுபாடுகளையும் ஒரே நோக்கமாகப் பார்ப்பினும், மொழியையும், மொழி வேறுபாடுகளையும் அவைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் சமூக மாறிகளையும் (Social variables) ஆயும் அடிப்படை வழிமுறைகளில் வேறுபடுகின்றனர். லபாவ், ட்ரட்கில் போன்றவர்கள் மொழி வேறுபாட்டை விவரிக்கத் தேவையான சமூகவியல் கோட்பாடுகளை மட்டும் எடுத்துக்கொள்வதாகத் தெரிகின்றது. ஆயின் ஃபிஷ்மன் போன்றவர்கள் சமூகவியல் கோட்பாடுகளைக் கொண்டு மொழி வேறுபாடுகளை அளக்க முயலுவதைக் காணலாம்.

ஹைம்ஸும், கும்பர்கும் இன வரலாற்று அடிப்படையில் மொழியை அணுகுவதைக் காணலாம்.

3.1. சமூக மொழியியல் - பொருள் விளக்கம்

3.1.1. சமூக மொழியியலுக்குத் தற்கால சமூக மொழியியலார் தரும் பொருள் விளக்கங்கள் சிலவற்றை இங்குக் காண்போம். வில்லியம் பிரைட் (William Bright) என்கிற மொழியியல் அறிஞர் சமூக மொழியியல் என்பது 'சமூக வேறுபாடுகளுக்கும் (Social diversity) மொழி வேறுபாடுகளுக்கும் (linguistic diversity) உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை ஒருங்கிணைந்த (patterned) (covariation) சமூக மொழியியல் எனக் கூறுகின்றார் (William Bright 1969:160).

3.1.2 ஃபிஷ்மன் சமூக மொழியியல் என்பது 'மொழியின் கிளை மொழிகளின் குணாதிசயங்களுக்கும் (characteristic features of language varieties) அவைகளின் பயன்களின் குணாதிசயங்களுக்கும் (characteristic features of their function) உள்ள தொடர்பு' என்கின்றார். மேற்கூறிய இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று பின்னிப் பிணைந்து பேச்சுச் சமூகத்தில் காணக்கிடக்கின்றது என்கின்றார் (Fishman 1971:5).

3.1.3 வில்லியம் ஹாவிலன்ட் (William Haviland) என்கிற மானிடவியல் அறிஞர் சமூக மொழியியல் என்பது 'மொழிக்கும் சமூகப் பண்பாட்டுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை விவரிப்பது', எனச் சுருங்கக் கூறுகின்றார் (William Haviland 1975:96).

3.2. தற்போதைய சமூக மொழியியல் கோட்பாடுகள்

தற்கால சமூக மொழியியலார், ஏனைய மொழியியற் பிரிவுகள் 'மொழியியல் திறன்' (linguistic competence) என்பதைச் சுற்றியே கோட்பாடுகள் அமைத்துக் கொள்கின்றனர். ஆனால் சமூக மொழியியல் 'வெளிப்படுத்துத் திறன்' அல்லது பேச்சுத் திறன் (communicative competence) என்பதைச் சுற்றி கோட்பாடுகள் அமைத்துக் கொள்கின்றது எனக் கூறுகின்றனர். சிலர் 'மொழியியல் திறன்', 'வெளிப்படுத்துத்திறனின்' உள் அடங்குகின்றது

என்கின்றனர். ஏனைய மொழியியலார், மொழியியல் திறனில், இலக்கணப் பாகுபாடுகள் (grammatical aspects) எல்லா மக்களுக்கும் பொது என்றும் இலக்கணப் பாகுபாடுகள் சமூகத்திலிருந்து, தனித்து இயங்கும் தன்மையுடையது என்றும் கூறக்காணலாம். ஆனால் சமூக மொழியியலார், வெளிப்படுத்துத் திறனானது பேசுநர் எல்லோரையும் சமூகத்தின் அங்கங்களாகப் பாவித்து சமூகச் சூழலில் அவர்கள் பேசும் மொழியின் பங்கு, பேச்சுச் சமூகத்தில் பேசுநர்களின் தனி அடையாளம் (self identification) போன்ற பலவற்றை விவரிக்க வல்லது என்கின்றனர். சுருங்கக் கூறின் வெளிப்படுத்துத்திறன் பேச்சுச் சூழலில் காணக்கிடக்கும் மொழியியல் மாறிகளை பேசுநர் சமூக சூழ்நிலைக்கும் தருணத்திற்கும் தகுந்தவாறு பயன்படுத்தித் தம் சமூக நிலையை எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகின்றனர் என்பதனை விளக்குகின்றது. அமைப்பு மொழியியலும் ஏனைய மொழியியல் பிரிவுகளும் மொழியின் அக வரலாற்றை மட்டுமல்லாது மொழியின் புற வரலாற்றையும் (external history) விவரிக்கின்றன.

3.3. மொழி வேறுபாட்டின் காரணங்கள்

மொழி வேறுபாட்டின் காரணங்களைக் காண விழைந்த லபாவ் அவற்றிற்கான இரு காரணங்களைக் கூறுவதைக் காணலாம். அவையாவன. i) மேல்வாரியான அழுத்தம் (Pressure from above) ii) கீழ்வாரியான அழுத்தம் (Pressure from below) என்பனவாகும். மேல்வாரியான அழுத்தம் என்பதை 'ஒரு மொழியியல் மாறிக்கு (linguistic variable) வெளிப்படையான சமூக செயற்பங்கு' எனவும், கீழ்வாரியான அழுத்தம் என்பதனை, 'உணர்வு தெரிநிலையின் கீழ்நிலையாய் ஏற்படும் வேறுபாடு' எனவும் இவ்வாறான காரணங்கள் மொழியின் சமூக மண்டலத்திலும் ஏற்படுகின்றனவாயினும் இக்காரணங்களுக்கான சமூக செயல் நோக்கத்தைச் சார்ந்த பண்புகள் (Social significance) இன்னும் புலப்படாமலேயே உள்ளது. (Labov 1971 : 84) மேற்கூறிய இக்காரணங்களையே வெய்ன்ரிக் தழுவலினால் ஏற்படும் வேறுபாடு (adoption to the idiolects of other speakers) என்றும், புறக்காரணமில்லாமல் ஏற்படும் வேறுபாடு (Spontaneous deviation) என்றும் கூறுகின்றார் (Weinreich et al 1968 : 107 ;

பேசில் பெர்ன்ஸ்டீன் (Basil Bernstein). மொழி வேறுபாட்டின் காரணங்களாக வெளிப்படையாக ஒன்றும் கூறாவிடினும் மொழிக் கோவையை i) விரிந்த குறியீடு என்றும் (elaborated code), ii) வரையறுக்கப்பட்ட குறியீடு (restricted code) என்றும் இரு கூறாகப் பிரித்து விரிந்த குறியீட்டில் பேசுநர் பேச்சுக் கோவையில் நிறைந்து கிடக்கும் மாதிரிகளில் ஏதேனும் ஒன்றைப் பேசுவதால் இவர் இப்படித்தான் பேசுவார் என அவர் பேச்சை மதிப்பிடும் தன்மை (Probability of predicting) குறைகின்றது என்றும், பேசுநர் வரையறுக்கப்பட்ட குறியீட்டை உபயோகிப்பாரேயாயின் அவர் பேச்சு இம்மாதிரியாகத்தான் இருக்கும் என மதிப்பிடும் தன்மை கூடுதலும் சரியாக இருக்கும் என்றும் கூறுகின்றார் (Bernstein 1967 : 126). இவருடைய கோட்பாடுகள் பலரது கேள்விக் கணைகளால் தாக்கப்படினும், சில சமயங்களில் ஒரு மொழியில் அல்லது ஒரு கிளைமொழியில் சில பேசுநர்கள் பல வாறான மாதிரிகளையும் (variants), சிலர் சில குறிப்பிட்ட மொழியியல் பாகத்தை வெளிப்படுத்தப் பயன்படுத்துவதை நாம் கண் கூடாகக் காணலாம்.

3.3.1 மேற்கூறிய மூவரும் மொழி வேறுபாட்டின் காரணங்களை வெளிப்படையாகவும் மறைமுகமாகவும் கூறமுயலினும், உளவியல் கோட்பாடுகளைச் சரிவர மொழியியல் ஆய்வுக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளாததால் அவர்களைத் திடமாக மொழியியல் வேறுபாடுக் கான காரணங்களைக் கூறமுடியாத நிலையை நாம் காண்கின்றோம். இதனையே லபாவ் வெளிப்படையாக ஒத்துக்கொள்கின்றார் (Labov 1971:84).

4.0 மொழி வேறுபாட்டின் கோட்பாடுகள்

சஞ்ஞுடைய ஒருகால மொழியியல் ஆய்வும் (synchronic study) இரு கால மொழியியல் ஆய்வும் (diachronic study) தோன்றிய பிறகு மொழியியல் ஆய்வில்,

- i) மொழி மாற்றத்தின் கோட்பாடுகள்
(theory of language change)
- ii) மொழியமைப்புக் கோட்பாடுகள்
(theory of language structure)

என்கின்ற இரு பெரும் பிரிவுகள் மொழி ஆய்வுக்கு அடிகோலியது. இக்கொள்கைகள் இரண்டும் பேச்சுச் சமூகத்தின் திருத்தியமைக்கப் பட்ட (refined) கொள்கைகள் எனலாம். உண்மையில் மொழியமைப்புக் கொள்கைகள் முன்னரே இருப்பினும் அது திருத்தியமைக்கப்பட்டது. முன்னது (மொழி மாற்றத்தின் கோட்பாடுகள்) புதியதாகப் பகுத்தப்பட்டது. இது இரண்டாவது கோட்பாடுகளில் உள்ள சில குறைகளை நீக்கி பல உண்மைகளை வெளிக்கொணர் வழிகோலியது. இதை மொழி ஆய்வுக்குப் பகுத்திய பின்னர் மொழிக் கோட்பாடுகளில் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டு மொழியைப் பல கண்ணோட்டங்களில் ஆய வழி செய்யப்பட்டது. அக்கண்ணோட்டங்களாவன:

- i) மொழியில் காணக்கிடக்கும் மொழி வேறுபாடுகளைப் புதிய விஞ்ஞான ரீதியாக ஆய்வு செய்து பிரிக்க முயலுதல்;
- ii). மொழி வேறுபாட்டிற்கான புதிய காரணங்கள் கண்டு பிடித்தல்
- iii) மொழி வேறுபாட்டிற்கான புதிய கட்டுப்பாட்டு விதிகள் (fresh constraints) கொண்டு வரல்.

இவ்வாறான குறிக்கோள்களை மனதிற்கொண்டு மொழியில் காணப்படும் மொழி மாற்றம் அல்லது வேறுபாடு இவை எல்லாம் மொழி பேசுநரின் சமூகத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுடன் தொடர்பு கொண்டு முறையான ஒரு வேறுபாட்டை உணர்த்துகின்ற மண்டலம் (language as a systematically differentiated system) எனச் சமூக மொழியியலார் கூறுகின்றனர். (Weinreich et al 1968)

4.0.1 மொழி வேறுபாட்டின் கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்ளாத சிலர் இவ்வாறான மொழி வேறுபாடு, மொழி மண்டலம் (language system) அல்லது கிளை மொழி மண்டலம் (system of dialect) முறையே ஏனைய மொழிகளிலிருந்தோ அல்லது கிளை மொழிகளிலிருந்தோ கடன் வாங்கியதால் இருக்கலாம் என வாதிட வாய்ப்புண்டு. இதையே புலாம் ஃபீல்டும் (1933:829) கூறுகின்றார். அப்படிக்கடன் வாங்கியவைகளாகக் கூறுவதாக இருந்தாலும்

எல்லா மாறுபாடுகளும் கடன் வாங்கியதாகக் கொள்ள முடியாத நிலையைக் காண்கின்றோம். இவைகளைக் கடன் வாங்கியவைகள் என எடுத்துக்கொள்வதைவிட மொழி இடையீடு (interference) எனக் கொள்ளும் வாய்ப்பு அதிகமாக உள்ளது. இவ்வாறானவற்றை மொழி இடையீடு என வைத்துக் கொண்டோமாயின் அது ஒரு கூட்டுக் கலவையாக (coalescent) மாறி ஒரு தனி மொழியாகவோ ஒரு தனிக் கிளை மொழியாகவோ செயல்படும் வாய்ப்பு அதிகமாக உள்ளது. இவ்வாறாக அம்மொழி அல்லது கிளைமொழி பேசும் சமூகம் கடன் வாங்கியிருப்பின் கடன் வாங்கக் காரணம் என்ன? பிறமொழி இடையீடாக இருப்பின் பிறமொழி இடையீடாகக் காரணம் என்ன? ஏன் அம்மொழி அக்கிளை மொழி பேசும் சமூகம் இடையீடானதுமதித்தது? கூட்டுக் கலவையாக இருப்பின், கூட்டுக் கலவையாக மாறத் தூண்டுதலாக இருந்த காரணங்கள் யாவை என்பனவற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஆய்ந்து உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க முயலவேண்டும். மொழி மாற்றங்களை உருவாக்கிய பேச்சுச் சமூகத்தின் உள் நோக்கம் (Social attitude) சமூக நிலை (Structural status of the society) என்பனவற்றைக் கொண்டு ஆய முயலும் போதுதான் மொழியியல் உண்மை பல புலப்பட வாய்ப்புள்ளது.

4.02. தற்போதைய சமூக மொழியியலார் பலர் (ஹெம்ஸ் 1972, லபாவ் 1966) ஒரு மொழி பேசுநரின் நோக்கத்தை அவர்கள் பேசும் மொழியின் அமைப்பு (Linguistic structure) கொண்டு கணக்கிடலாம் என்றும் அம்மொழியின் அமைப்பு மொழி வேறுபட அமையும் காரணங்களைக் கண்டுபிடிப்பது மட்டுமல்லாது, மொழியில் காணக்கிடக்கும் நுண் மாறிகளின் 'small variables' நடையமைப்பு (stylistic roles), பேசுநர் பேச்சுச் சமூகத்தின் எந்த அங்கத்தைச் சேர்ந்தவரோ என்பன பற்றி எல்லாம் அறியமுடிகின்றது என்றும் கூறிக் சென்றுள்ளார்கள்.

4.1. உலக மொழிகளில் மொழி வேறுபாட்டின் கோட்பாடுகள்

4.1.1. மொழியியல் ஆய்வு பொதுவாக இரு பெரும் பாகுபாடுகளைக் கொண்டது. ஒன்று: உலக மொழிகள் அனைத்தையும் தொடர்புபடுத்தக் கூடிய முறையில் இலக்கணம் வரைதல் (Grammatical universals) இரண்டு: வேறுபட்ட வழியில் ஆக்க

வளமாக்க ஒவ்வொரு மொழியையும் அணுகுதல் அதனால் மேத்தியூசும் (Mathesius 1911⁸ கிரீன்பர்க்கும் (Greenburg 1963) ஒரு கால மொழியாய்வு (synchronic description) மொழியாய்வில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது என்றும், மொழி வேறுபாடுகளை வெளிக் கொணர அநேக புள்ளி விவர ஆய்வு (quantitative analysis) மிக உகந்தது என்றும் கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளனர் இதையே லபாவும் (Labov : 1966) ட்ரட்கிலும் (Trudgil : 1974) நடைமுறையில் செய்துகாட்டியுள்ளனர். இவ்வாறான ஆய்வுகள் மொழியின் கோட்பாடுகளை (theories of language) மட்டுமல்லாது, மொழி மாற்றத்திற்கான (language variation) காரணங்களை அறியவும் மொழியை ஆக்க வளமுள்ளதாக்கவும் துணைபுரிகின்றன.

4.1.2. உலக மொழி அனைத்திற்கும் பொது இலக்கணம் எழுத முயன்ற இலக்கணங்கள் அனைத்து மொழிகளுக்கும் பொதுவான இலக்கணத்தை இந்நாள் வரைக்கும் சரியாகக் கொடுக்க முடியாத நிலையைக் காண்கிறோம். சில கோட்பாடுகள் சில குறிப்பிட்ட மொழிகளுக்கு மட்டும் உகந்ததாகவும், சில கோட்பாடுகள் பல மொழிகளுக்கு உகந்ததாகவும் கரணப்படுவதால் அவர்களால் சரிவர உலக மொழிகள் அனைத்தையும் ஒரு இலக்கணக் கட்டுக்கோப்புக்குள் கொண்டுவர முடியாத நிலையை நாம் காண்கின்றோம். பலர் இதைக் கொடுக்க முடியாது என்றே கருதுகின்றனர். பெருக்கப் பொருளியல் ஆய்வு (generative semantics) மூலம் இதைக் கொண்டுவர முடியுமா என்பதனைப் பொறுத்திருந்து பார்க்க வேண்டியிருக்கின்றது.

4.2. மொழி வேறுபாட்டில் ஒயியன் கோட்பாடுகள்

4.2.1. மொழியில் ஏற்படும் பிழைத்திருத்தம் (hyper correction) மொழி வேறுபாட்டு ஆய்வில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது என மல்கியில் (Malkiel 1957-1958) கூறுகின்றார். இதையே லபாவ் நியூயார்க் நகரின் மொழி வேறுபாட்டை புள்ளியியல் துணை கொண்டு ஆயும்போது வெளிக் கொணர்ந்து தெளிவுறக் காட்டியுள்ளார் (Labov 1969). இதைக் கிளை மொழிகளில் நாம் காணலாம். (Yesudhasan : 1978). ஜேக்கப்சனும் (Jakobson) ஒலியன் கோட்பாடுகளில் ஒலிக்கூடல் (phonemic merger) ஒலித் திரிபு

(phonemic split) ஆகியவைகளுடன் அல்லாது மாறு ஒலியன் ஆக்கமும் rephonologization மொழி வேறுபாட்டுக் கொள்கையில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றது எனக் கூறியுள்ளார்.⁴ ஒலியன் ஆய்வில் பிராக் மரபு குழுதான் (Prague school) முதன் முதலில் ஒரு ஒழுங்குமுறையில் அமைந்த கட்டுக்கோப்பான முழு ஆய்வைத் தொடர்ந்ததாகத் தெரிகின்றது. அவர்களில் மார்த்தினே குறிப்பிடத் தக்கவர் ஆவார். இவர் வேறுபாடுள்ள பேச்சு உறுப்புகளும் உள் உடலியல் (psychophysical) தன்மையுடன் ஒருமைப்பாடுள்ள, வேற்றுமை தரீர்க்கும் அமைப்பு (distinctive feature), நிச்சயமாக ஒரு மொழியின் ஒலி மண்டலத்தில் (sound system) ஒரு நிலையற்றத் தன்மையை உருவாக்கும் என்கிறார் Martinet 1964:88).

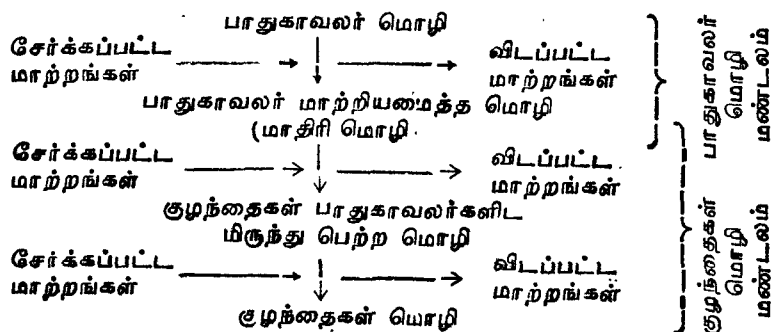
4.2.2 முன்னர் ஒலி மாற்றத்தை ஒலியன்கள் சேர்க்கை (addition of phonemes) ஒலியன்கள் இடப் பெயர்ப்பு (transposition of phonemes) பதில் ஒலியன்கள் சேர்ப்பு (substitution of phonemes) எனக் கூறிக் கொண்டிருந்தனர். ஒலியன் ஆய்வைப் பொறுத்தவரை தற்போதையப் பெருக்க ஒலியினர் ஆய்வு (generative phonology) மொழியின் ஒலி மாற்றத்தை விவரிக்க உகந்தது. எந்த எந்தக் கோணங்களில் ஒலி மாற்றத்தை ஆராய் பெருக்க-ஒலியன் ஆய்வு வழி செய்கின்றது என்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

4.3 குழந்தைகள் மொழியுழ் மொழிமாறும் தன்மையும்

4.3.1 குழந்தைகளுக்கு, குறிப்பாக பெற்றோர் (அல்லது பாதுகாவலர்) பேசும் மொழி மாதிரியாக (model) அமைந்திருக்கிறது எனலாம். அப்படியிருக்க ஒரு தலைமுறையினர் பேசும் மொழியிலிருந்து மறு தலைமுறையினர் பேச்சு எவ்வாறு வேறுபாடு அடைகின்றது எனச் சிலர் வாதிடலாம். அப்படி வாதிடுவதில் அடிப்படையில் தவறு இருக்கின்றது. ஏனெனில் அவ்வாதமே குழந்தைகளையும், பாதுகாவலரையும் சமூகத்திலிருந்து பிரித்துப் பேசும் வீரதமாக இருக்கின்றது. குழந்தைகளுக்குப் பாதுகாவலர் பேசும் மொழி ஒரு மாதிரியே ஒழிய அவர்கள் பேசும் மொழிக்கு உண்மையான உரு கொடுப்பது அவர்கள் வாழும் சமூகமேயாகும்.

4.3.2 ஒவ்வொரு தலைமுறையினருக்கும் எவ்வாறு மொழி மாற்றமடைந்து முந்திய தலைமுறையினரிடமிருந்து கிடைக்கின்றது

என்பதை கீழ்க்காணும் விளக்கப்படம் மூலம் விளக்கலாம்.

(பாதுகாவலர் என இருப்பதை பெற்றோர் எனவும் கொள்ளலாம்)

4.3.3. 'பாதுகாவலர் மொழியிலிருந்து' சமூகச் சூழலில் விடப்பட்ட மாற்றங்களும் (பாதுகாவலர் மாற்றியமைத்த மொழி) குழந்தைகளுக்கு மாதிரி மொழியாக அமைகின்றது. இம்மாதிரி மொழிகளிலிருந்து சேர்க்கப்பட்ட மாற்றங்களும் விடப்பட்ட மாற்றங்களும் சமூகச் சூழலில் சேர்க்கப்பட்ட மாற்றங்களுடனும் விடப்பட்ட மாற்றங்களுடனும் 'குழந்தைகள் மொழி' யாகின்றது. இவ்வாறு ஒரு தலைமுறையிலிருந்து அடுத்த தலைமுறைக்கு மொழி மாறிக் கொண்டே போவதைக் காணலாம்.

4.8 4. குழந்தைகள் மொழி பயிலுவதைப் பற்றிய ஆய்வு இன்றும் சரிவர செய்யப்படாத நிலையிலே உள்ளது. பாதுகாவலர்களின் மாற்றியமைக்கப்பட்ட மொழியே குழந்தைகளும் தம் மொழியை மாற்றியமைப்பதற்கான மாதிரியான இருக்கின்றது எனலாம். இருசாரார் வழக்கிலும் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று அதிக அளவு மாறுதல் ஏற்படாது. ஆயினும் மாற்றத்தின் தொடர்ச்சி தலைமுறைக்குத் தலைமுறை இருந்துகொண்டே இருக்கும். குழந்தைகள் சிறுவர் பிராயத்தை (preadolescent stage) அடையும் தருணத்தில் தானாகவே வாக்கியங்களைத் திருத்தியமைக்க (restructure) முயலத் தொடங்குகின்றனர். வயதுத் தொகுப்புக்குத் (age group) தகுந்தபடி தொடர்ச்சியான மொழி மாற்றத்தைக்

குறிப்பிட்டுக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா என்பது ஒரு கேள்விக்குறி. இயலும் என்பதே இக்கால சமூக மொழியியலார் கருத்து. இதையே சில சமூக மொழியியலார் (Labov 1966 ; Yesudhasan 1975) செய்து காட்டியுள்ளனர். ஒரே சமயத்தில் பலதரப்பட்ட வயதுத் தொகுப்பினர்க்குள் மாறுதல் அதிகமாக இருக்குமாயின் அச்சமயத்தில் மொழியின் சமூகச் சூழலில் ஏதோ ஒரு பெரிய திருப்பம் நிகழ்ந்துகொண்டிருப்பதை நாம் அறியலாம். இத்தொடர்ச்சியான மொழி மாற்றம் அதிகம் ஆக ஆக மொழியின் வேறுபடும் தன்மை (heterogenous quality) அதிகமாகிக் கொண்டே போகும் என்பது திண்ணம்.

4.4. கிளை மொழியியலார் கோட்பாடுகள்

வரலாற்று மொழியியலை (Historical linguistics) விளக்க வந்த கிளை மொழியியலார் தங்களது கிளை மொழியாய்வில் பாகுபாட்டுக் கோடுகள் (isoglosses) மொழிப் பரப்பைத் (linguistic area) தரம் பிரித்தறிய உதவுகின்றது என்ற கோட்பாட்டைக் கடைபிடிக்கக் காண்கின்றோம். இவ்வாறான் ஆய்வு, மாறிகளின் (variables) பாகுபாட்டுக் கோடுகளின் எல்லையைச் சரிவர அறிந்த பின்னரே தரம் பிரித்தறிய உதவுகின்றது. இவ்வாறு பாகுபாட்டுக் கோடுகள் பிரிக்கப்படாத அல்லது சரிவரப் பிரிக்க முடியாத கிளை மொழி மாறிகளை என்ன செய்வது என்ற கேள்விக்குறி எழுவாய்ப்பு உள்ளது. யூரில் வெய்ன்ரிக் கிளை மொழியாய்வின் மூலக் கருவாயிருக்கின்ற பாகுபாட்டு கோடுகள், செயலாற்றவினால் தெரிந்துகொண்ட புள்ளி வீவர ஆய்வுப்படி கூடுதல் பலனைத் தரவில்லை ஏன்ற கருத்தை வெளியிடுகின்றார் (Weinreich et al 1968) மொழி அல்லது கிளைமொழிப் பரப்பில் காணப்படும் வேறுபாடுகளை அமைப்புக்கிளை மொழியியல் (structural dialectology) ஆய்வு கொண்டு ஆய வேண்டுமாயின் குறிப்பிட்ட மாறுபாடு அம்மொழி அல்லது அக்கிளை மொழியின் பரப்பு முழுவதும் நிறைவு பெற்றிருக்க வேண்டும் (completed variation). சமீபத்தில் தொடங்கியுள்ள மாறுபாடோ (started variation) அல்லது பரவிக் கொண்டிருக்கும் மாறுபாடோ [(probagating variation) சரியான பண்ணை ஒரு கால ஆய்வில் (synchronic study) தருவதில்லை.

4.5 தமிழ் மொழியில் வேறுபாட்டுக் கோட்பாடுகள்

4.5.1 இதுவரையில் தமிழ் பேச்சுச் சமூகத்தில் காணக்கிடக்கும் வேறுபாடுகளை இடம் (region), காலம் (period), சமூகம் (community) போன்ற சமூக மாறிகளைக் கொண்டு பிரிக்க முயன்றனர் சமூக மொழியியலார்; என்றாலும் அவ்வேறுபாடுகளைச் சரிவர பிரிக்கமுடியாத நிலையைக் காண்கிறோம். எடுத்துக்காட்டாக தமிழ் பேச்சுச் சமூகத்தில் வெளிப்படையாகத் தெரியவரும் இருமாறிகளை இங்கு பார்ப்போம், தமிழ் பேச்சுச் சமூகத்தில் கன்னியாகுமரி மாவட்டம் நீங்கலாக ஏ-வும் ற-வும் அதிகவேறுபாடு இன்றியே ஒளிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறான வேறுபாட்டை பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும் காணலாம். இதைப் போலவே ஈ-வும், ழ-வும் தற்போதைய பேச்சுத்தமிழிலும் (சிலவிடங்களில் மட்டுமே), பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும் சில சொற்களில் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபாடின்றி without any difference) குறிப்பிட்ட சிலவிடங்களில் ஐகயாளப்படுவதைக் காணலாம். இவ்வாறான பல வேறுபாடுகள் பேச்சுச் சமூகத்தின் ஒரு பகுதியில் தோன்றி பின்னர் இலக்கியத்தில் பங்கு பெற்றனவா, அல்லது பேச்சுச் சமூகத்தில் எல்லாவிடத்திலும் வியாபித்திருந்து இலக்கியத்திலும் பங்கு பெற்று பின்னர் பேச்சுச் சமூகத்தின் ஒரு பகுதியில் கூடுதலாக இடம்பெற்றனவா என்பது கேள்விக்குறி. பல மேல்நாடுகளில் நடைபெற்ற ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் வெய்னரிக் மொழி வேறுபாடுகள் நடை (style), அல்லது பொதுமொழி (standard language) அல்லது கொச்சை மொழி (slang), அல்லது குழுஉக்குறி. (jargon) அல்லது பழம்பேச்சு (old talk), அல்லது பண்பட்ட நிலையில் உள்ள பேச்சு (talk in cultural level), அல்லது பயனுள்ள மாறிகள் (functional varieties) எனப் பலவாறான குழுவ்களில் ஏதேனும் ஒன்றில் காணக்கிடக்கும் என்றும், இம்மாறிகளின் பயன்களைப் பொறுத்து இலக்கியத்தில் பங்கு பெற்றோ பெறாமலோ இருக்கும் என்றும் கூறுகின்றார். (Weinreich et al 1968 : 159) மேற்கூறிய குழந்தைகளில் ஒரு குறிப்பிட்ட மாறியை பேச்சுச் சமூகத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் கூடுதலாகவும், இன்னொரு இடத்தில் குறைவாகவும் பேசக் காரணம் என்ன என்ற கேள்வி நம்மில் எழலாம். வேறுபாடு கூடுதலாக காணக்கிடக்கும் இடத்திலிருந்து அவ்வேறுபாடு தொடங்குவதாகவோ, வேறுபாடு அல்லாத வேறு ஒரு இடத்திலிருந்து தொடங்கிய வேறுபாட்டை, வேறுபாடு

கூடுதலாகக் காணக்கிடக்கும் இடத்தில் தழுவிக்கொண்டதாகவே இருக்கலாம் என மேலோட்டமாக எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

சங்க கால இலக்கியத் தமிழை ஆயப் போந்த பல அறிஞர்கள் அப்பழந் தமிழில் காணக் கிடக்கும் வேறுபாடுகளைத் கண்டு பின் வருமாறு எண்ணுகின்றனர்.

- i) தமிழ் மொழியில் பொது மொழியாக்கம் (Standardization) சரிவர நடைபெறாத கால நிலையில் சங்க காலத் தமிழ் இலக்கியங்கள் இயற்றப்பட்டனவாகும்.
- ii) பிற்சேர்க்கை - சங்க இலக்கிய நூல் னைத் தொகுத்தவர்களோ, பதிப்பித்தவர்களோ தொலைந்துபோன பாகங்களிலும் ஏனைய பாகங்களிலும் தங்கள் கருத்துக்களைச் சேர்த்திருப்பதன் மூலம் வேறுபாடுகள் பல புகுந்துகொள்ள வழியுண்டு.
- iii) தவறுகள் அல்லது பாடபேதம் - சில வேறுபாடுகள் எழுதியவர்களின் அல்லது தொகுத்தவர்களின் அல்லது பதிப்பித்தவர்களின் தவறுகள் அல்லது பாடபேதங்களாக இருக்கலாம்.

எவ்வாறாயினும், மொழி என்பது பல நிலைகளுடன் கூடிய (multi layered) ஒழுங்குக்கு உட்பட்ட (systematic) வேறுபாடுகளைக் (heterogenous) கொண்ட மண்டலம் (system) என்ற கருத்தைக் கொண்டு பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களை அணுகுவோமாயின் உண்மை பல புலப்பட வாய்ப்புள்ளது. (K. Balasubramaniam — Personal talk)

5.0. முடிப்புரை

இங்கு முடிப்புரையாக மேலே விவரிக்கப்பட்டுள்ளவைகளுக்கு சுருக்கம் தரப்பட்டுள்ளது.

- i) மொழியும் பேச்சுச் சமூகமும் ஒரே சீரான அமைப்பைக் (homogenous structure) கொண்ட மண்டலம் இல்லை என்பது தெளிவு.

- ii) மொழி என்பது பல நிலைகளுடன் கூடிய (multi layered) ஒழுங்குபட்ட (systematic) கட்டுக் கோப்புக்குள் பல வேறுபாடுகளைக் கொண்ட (heterogeneous) ஒரு மண்டலம் (system).
- iii) இவ்வாறான மாறுதல்களைக் கொண்ட மண்டலத்தை ஆய வெறும் மொழியியல் கோட்பாடுகள் போதா
- iv) மாறுதல்களையும், வேறுபாடுகளையும் ஆய பிற இயல் களின் துணை மிகவும் தேவை. குறிப்பாக உளவியலையும் சமூகவியலையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலை உணரப்படுகின்றது.
- v) உளவியலும் சமூகவியலும் சேர்ந்ததான புள்ளிவிவர ஆய்வு மொழியியல் ஆய்வுக்கு மிகுந்த பயனைத் தர வல்லது என்பது மிகையாகாது.
- vi) இவ்வாறான புள்ளிவிவர ஆய்வுமுறை வரலாற்று மொழி யியல் ஆய்வுக்கும், மொழியில் எவ்வாறான மாற்றங்கள் எல்லாம் நிகழ்ந்து மொழியின் தற்கால அமைப்பு உருப் பெற்றது (evolved), அம்மாற்றங்களுக்கு உண்மையான காரணங்கள் யாவை, எவ்வாறான காரணங்கள் மொழியின் அமைப்பை எவ்வாறு மாற்றி அமைத்துள்ளது என்பன போன்ற பலவற்றை அறியவுங் பெரிதும் உகந்தது.
- vii) ஒரு மொழியின் அமைப்பை உளவியல் சமூகவியல் கோட் பாடுகள் கொண்டு ஆயும்போது அம்மொழியின் உண்மை யான அமைப்பை மட்டுமல்லாது, அம்மொழி பேசும் மக்களின் எண்ணப் பிரதிபலிப்புகளையும் விளக்கலாம்.
- viii) மொழி பேசும் மக்களின் எண்ணப் பிரதிபலிப்புகள் மூலம் வருங்காலத்தில் மொழியமைப்பு எத்திசைக்குச் செல்லும் என்பது பற்றி ஒருவாறு ஊதிக்க உதவும்.

பிங்குறிப்புகள்

1. இப்பகுதியின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு ஆரில் வென்றிக் முதலானோர் எழுதியுள்ள 'Empirical Foundation for a Theory

of Language Change 1968) என்ற கட்டுரையிலிருந்து எடுத்தாளப் பட்டுள்ளது.

2. இப்பகுதியின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு லபாவ் என்பவருடைய (Social stratification of English in New York City) 1966) என்கின்ற நூலிலிருந்து எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

3&4. பின்குறிப்பு எண் ஒன்றைப் பார்க்கவும்.

நன்றியுரை

எனக்குச் சமூகவியலைப் பொறுமையுடன் பயிற்றுவித்தவரும், இக்கட்டுரைக்கான பல கருத்துக்களை அவ்வப்போது என் மனதில் புதுத்தி ஆர்வம் ஊட்டியவரும் கட்டுரைகளோ நூல்களோ ஆக்க பூர்வமாகவும், உண்மைக்கு புறம்பானவைகளாக இராமலும், கூறும் கருத்துக்களைத் திடமாகவும் தெளிவாகவும் கூறவேண்டும் ஆய்வில் புதுமையை நாடவேண்டும் என்னும் பல அரிய கருத்துக்களைக் கொண்டவருமாகிய என் ஆசிரியர் டாக்டர் செ. வை. சண்முகம் அவர்களுக்கும், இக்கட்டுரையைப் படித்து பல திருத்தங்களையும் தவறுகளையும் சுட்டிக்காட்டிய என் ஆசிரியர் திரு. க. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்களுக்கும், அன்பர் திரு. ஐ. தேவசகாயம் அவர்களுக்கும் என் உளங்கனிந்த நன்றி.

REFERENCES

- Andre Martinet? 1962 'Structural variation in Language' *The Proceedings of Ninth International Conference of Linguistics* Cambridge Press.
- 1964, *Elements of General Linguistics*, Translated by Palmev, E. Faber and Faber Ltd. 24 Russel Square, London.
- Angus Mc Intosh, 1961, *Introduction to a Survey of Scottish Dialects*, Nelson, Great Britain.

- Block, B and Trager L.T.** 1942 *Outlines of Linguistic Analysis*, Linguistic Society of America, U.S.A.
- Block, B.** 1948 'A Set of Postulates for Phonemic Analysis', *Language* Vol. 2, P. 3-46.
- Bloomfield, L.** 1933, *Language*, Henry Holt and Company, New York, U.S.A.
- Bright William,** 1971 *Sociolinguistics* (ed), Published under the auspices of the Centre of Research in Linguistics University of California. Mouton, The Hague Press.
- Bronislaw Maninowski** 1923, 'The problems of Meaning in Primitive Language', *The Meaning of Meaning* (ed), Published by Ogden and Richards, Routledge and Kegan Paul Ltd. London, Tenth edition 1949.
- Brook G. L.** 1963 *English Dialects* London
- Chomsky, Noam.** 1965 *Aspects of The Theory of Syntax* The MIT Press, Cambridge.
- Fishman J.A.** 1968, *Societal Bilingualism: Stable Transitional* Reprinted in *Language in Socio Cultural Change* (ed) Anwar S. Dil 1972, Stanford University Press. California.
- Fishman J.A.** 1972 *Language in Sociocultural Change* (ed) By Anwar S. Dil, Stanford University Press, California.
- 1971, 'The Relationship between Micko and Macko: Sociolinguistics in the Study of Who speaks, What language to whom and when', in *Sociolinguistics* ed by J.B. Pride and J. Holmes, Penguin Books.
- 1974 *Sociolinguistics: A Brief Introduction* Rowley, Mass, Newburg House.

-
- 1972 *Advances in Sociology of Languages Part I*, Mouton, The Hauge, Paris.
-
- 1974 *Language Loyalty in United States* Mouton, The Hauge, Paris.
- Greenburg, J.H. 1963 *Universals of Language*, Cambridge Mass, The MIT Press.
- Gumperz, J.J. 1968 'The Speech Community, Reprinted in *Language in Social Groups* (ed) by Anwar S. Dil 1972 Stanford University Press, California.
- Gumperz J.J. and Dell Hymes, 1972 *Directions in Sociolinguistics: The Ethnography of communication*, Holt Rinehart and Winston.
- Harnis, 2, 1951 *Structural Linguistics* Phoenix Books, The University of Chicago Press.
- Haugen Einer, 1978, 'Bilingualism, Language Contact and Immigrant Languages in the United States' A Research Report - Reprinted in *Advance in the Study of Societal Multilingualism* (ed) by Fishman, Mouton, The Hauge Paris.
- Hockett, C. F. 1958 *A Course in Modern Linguistics* The Machmillan Company, New York.
- Hymes Dell, 1972 *Directions in Sociolinguistics: The Ethnography of Communication*, Holt, Rinehart and Winston.
- Labov William, 1966, *Social Stratification of English in New York City*, Centre for applied Linguistics, USA
-
- 1971 'Hypercorrection by Lower middle class, As Factor in Linguistic Change', in *Sociolinguistics* (ed) by William Bright Mouton, The Hauge, Paris.

Malkiel, Y, 1957-58 'Diachronic Hyper characterization in Romance' in *Archivum Linguisticum* Vol. 9. P. 79 113.

Peter Trudgil, 1974. *Sociolinguistics : An Introduction* Penguin Books.

———, 1972 *The Social differentiation of English in Norwich*, Cambridge University Press.

Prucha, Jan et al, 1972 'Psycholinguistics and Sociolinguistics Separate or integrated' in *Linguistics* Vol. 89.

Saussure, F de, 1959 *A Course in General Linguistics* (ed) by Charles Baily and Albert Sechehaye in Collaboration with Albert Reidlinger (Translation) Peterowen Ltd. London

Uriel Weinrich, 1953, *Languages in Contact: Findings and problems*, Mouton, The Hague Paris

Uriel Weinreich, William Labov, Marvin I. Herzog 1968, 'Empirical foundation for a Theory of Language change', in *Directions for Historical Linguistics* ed) by Lehman and Malkiel, University of Texas Press.

William A. Haviland, 1975 *Cultural Anthropology*, University Vermont, New York.

Yesudhasan, G. 1975, 'Some Sociolinguistic features in 'Vilavencode Tamil' 5th Dravidian Seminar, Annamalai University.

——— 1978 'Hypercorrective sensitivity in Tamil Dialects' Seminar on Phonology, Annamalai University.

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழக வெளியீடுகள்

1. மொழியியல் - வாழ்வும் வடிவமும் (History of Linguistics)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,

M.A., Ph.D., (Kerala), Ph.D., (Ind. U. S. A.)

டாக்டர் க. புஷ்பவல்லி, M.A., Ph.D.,

மொழியியல் அறிஞர்கள் பலர் மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு வேரும் விதையுமாக நின்றனர். அவர்களுடைய வாழ்வு, வரலாறு, அவர்கள் ஆராய்ச்சியில் கண்ட வெற்றி இன்னோரன்ன பல செய்திகளையும் பல்வேறு மொழியியல் கோட்பாடுகளையும் கொள்கைகளையும் விளக்குவது இந்நூல்.

பக்கம் 358)

(விலை ரூ. 16/-)

2 கிளை மொழியியல் (Dialectology)

டாக்டர் கோ. ஜீனிஷாசவர்மா, M.A., Ph.D.,

ஒரே மொழி வழங்கும் நாட்டில் கூட வட்டாரம், இனம், சாதி, தொழில், சமூகம் முதலிய வேறுபாடுகள் மூலம் பேச்சு மொழி வேறுபடுகிறது. தமிழில் அங்வாறு வேறுபடுகின்ற பேச்சு மொழிகளைப்பற்றி விரிவாக விளக்கிக்கூறும் முதல்தூல் இந்நூல்.

பக்கம் 226)

(விலை ரூ. 10/-)

3. மொழித் திட்டமிடுதல் (Language Planning)

டாக்டர் கி. கருணாகரன், M.A., Ph.D.,

மொழித் திட்டமிடுதலில் இன்றைய நிலையில் தெளிவாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ள முக்கியமான சில கொள்கைகளையும்

கோட்பாடுகளையும் அவற்றின் விளக்கங்களையும் எளிய நடையில் எடுத்தியம்புவது இந்நூல். தமிழின் புதுமையாக்கம், எழுத்து வாக்கம், நிலைபேறாக்கம் முதலியவற்றைப்பற்றி அறிவியல் கண்ணோட்டத்துடன் விளக்குகிறது இந்நூல்.

பக்கம் 165)

(விலை ரூ. 7/-)

4. உலக மொழிகள் - திராவிட மொழிகள் I (Dravidian Languages)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,
M.A., Ph.D., (Kerala), Ph.D., (Ind. U.S.A)

திராவிட மொழிகளின் வாழ்வு, வரலாறு, இலக்கியம், இலக்கணம், கல்வெட்டு போன்ற இன்னோரன்ன பல செய்திகளையும் திராவிட மொழிகட்கும் மற்ற மொழிகட்குமுள்ள பல்வேறு உறவினையும் விளக்குவது இந்நூல். 'உலக மொழிகள்' என்ற வரிசையில் ஐந்தாவது நூல் இது.

பக்கம் 250)

(விலை ரூ. 12/-)

5. உலக மொழிகள் - திராவிட மொழிகள் II (Dravidian Languages)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,
M.A., Ph.D., (Kerala), Ph.D., (Ind. U.S.A.)

இருபத்திரண்டுக்கும் மேற்பட்ட திராவிட மொழிகளின் வடிவங்களை ஒப்பிட்டுத் தொல்திராவிட மொழியிலுள்ள ஒலியமைப்பு, பெயர் இலக்கண அமைப்பு ஆகியவற்றைச் சான்றுகாட்டி ஒப்பிலக்கண அடிப்படையில் ஆராய்வது இந்நூல். 'உலக மொழிகள்' என்ற வரிசையில் ஆறாவது நூல் இது.

பக்கம் 265)

(விலை ரூ. 12/-)

6. நரிக்குறவப் பழங்குடி மக்கள் (Narikkurava tribe)

டாக்டர் கோ. சீனிவாசவர்மர், M.A., Ph.D.,

இந்நூல் நரிக்குறவர்களின் வாழ்க்கை முறையையும் சுற்றுப்புறச் சூழலுக்கேற்ப அவர்கள் மேற்கொள்ளும் பழக்கவழக்கங்களையும் விளக்குகிறது. மேலும் அவர்கள் வாழ்வில் அமையும் பண்பாட்டுச் சிறப்புகளையும் எடுத்துக் கூறுகிறது.

பக்கம் 96)

(விலை ரூ. 4/-

7. எழுத்துச் சீர்திருத்தம் (Script Reform)

டாக்டர் செ. வை. சண்முகம், M.A., M.Litt., Ph.D.,

எழுத்துச் சீர்திருத்தம் என்பது தமிழ் வரிவடிவத்தில் செய்யப்படும் சீர்திருத்தம் மட்டுமன்று; எழுத்தின் தெரிக்கை, சொல்லெழுத்து பிறமொழிச் சொற்களைத் தழுவும் முறை ஆகியவைகள் பற்றியும் செய்யவேண்டிய திருத்தம் என்ற நோக்குடன், இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. இனிச் செய்யப்பட வேண்டியவைகளும் தமிழ்நாடு அரசு வெளியிட்ட எழுத்துச் சீர்திருத்தம் குறித்த ஆணை பற்றிய விமர்சனமும் இறுதி இயலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பக்கம் 250)

(விலை ரூ. 12-50/-

8. ஒலியியல் (Phonetics)

டாக்டர் சு. இராசாராம், M.A., Ph.D.

தமிழொலிகளின் வகை, பிறப்புமுறை ஆகிவற்றோடு பொதுவாக ஒலியைப் பற்றியும் அதன் ஆய்வு முறைகள் மற்றும் பேச்சுறுப்புக்களைப் பற்றியும் இந்நூல் விவரித்துக் கூறுகிறது. ஒலியியல்கலைச் சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் விளக்கத்தோடு இறுதியில் கொடுக்கப் பட்டுள்ளன.

பக்கம் 180)

(விலை ரூ 15/-

9. எழுத்திலக்கணக் கோட்பாடு

(Phonological Theoreis (in Tamil Grammars))

டாக்டர் செ. வை. சண்முகம், M.A., M.Litt., Ph.D.

தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிதாதம் ஆகிய நூல்களின் எழுத்ததிகாரத்தில் காணப்படும் மொழியியல் கோட்பாடுகள் எழுத்ததிகார அமைப்பு, பிறப்பியல், தொல்காப்பியரின் 'எழுத்து', முதலும் சார்பும், எழுத்தியலின் களன், எழுத்தியல், பதவியல், புணரியல், அடிநிலைக் கிளவி, புணரியல்களின் அமைப்பு, சாரியை என்று பதினோரு இயல்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. முதல் இயலில் இலக்கணத்துக்கும் மொழியியலுக்கும் உள்ள உறவு, மொழியியல் நோக்கில் இலக்கணத்தை ஆராயும் முறை, இந்த நூற்றாண்டில் இலக்கண ஆய்வின் வரலாறு ஆகியனவும் கடைசி இரண்டு இயல்களில் இலக்கணங்களிடையே காணப்படும் ஆய்வுப் போக்கும், இலக்கண உத்திகளும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்காங்கே உரையாசிரியர்களின் கருத்துகளும் இலக்கண ஆய்வாளர்களின் கருத்துகளும் மொழியியல் நோக்கில் பரிசீலிக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக இந்த நூல் எழுத்ததிகாரத்தை ஒப்பு நோக்கிலும் மொழியியல் நோக்கிலும் படிப்பதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

பக்கம் 306;

(விலை ரூ 20/-)

10. சொல்லியல் 1 (Morphology)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,

M.A., Ph.D., (Kerala), Ph.D., (Ind. U. S. A.)

தமிழ் மொழியின் சொல்லியல் பற்றி இக்கால மொழியியல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஆராய்வது இந்நூல்.

முதல் இயலான 'சொல்லியல் கொள்கைகளும் விளக்கங்களும்' என்ற தலைப்பில் தற்கால மொழியியல் கோட்பாடுகளும், 'பெயரியல்' என்ற இரண்டாம் இயலில் தமிழ்ப் பெயர்ச்சொற்களின் வகைப்பாடுகளும் அவற்றின் காரணங்களும், பதிவிரு பெயர்கள், எண்ணுப்

பெயர்கள் போன்றவையும் விளக்கப்படுகின்றன. மூன்றாவது இயலான 'எண் பால் பகுப்பு' என்ற தலைப்பில் எண் அமைப்பும் பால் அமைப்பும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. 'வேற்றுமை' என்னும் இயலில் வேற்றுமைகளின் அமைப்பும், ஆக்கமும், பொருளும், போக்கும் ஆராயப்படுகின்றன. பொதுவாக தமிழ் மொழியின் பெயர்ச்சொல் அமைப்பு பற்றிப் பல புதிய விளக்கங்களை இதில் காணலாம். பல்வேறு புதிய கோணங்களில் ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்துடன் இந்நூல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சொல்லியல் என்ற வரிசையில் முதல்நூல் இது.

11. Linguistic Convergence

Dr. K. KARUNAKARAN, M.A., Ph.D., Dip., in Kannada

This monograph deals with some of the problems related to the use of languages in contact situations, and as a result, the development of some commonness in the structure of the languages. The topics discussed include nature and direction of convergence; use of minority languages in multilingual situation; mass communication - diglossia and linguistic convergence; social setting-language development and linguistic convergence, and current issues and research related to the study of convergence.

pp. 118]

[Price Rs. 10/-

உறுப்பினர்களுக்கு

தமிழ் இலக்கணம், மொழியியல் தொடர்பான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மொழியியலில் வெளியிடுவதற்கு அனுப்பவேண்டு கிறோம். கட்டுரையாளர்களுக்கு இருபத்தைந்து படிகள் (reprints) இலவசமாக வழங்கப்பெறும். கட்டுரைகளைத் தெளிவாகத் தட்டச்சு (type) செய்து இரண்டு படிகள் அனுப்பு தல் வேண்டும். தங்கள் நண்பர்களையும் மொழியியல் கழக உறுப்பினர்களாக்கி மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு உதவ வேண்டு கிறோம்.

‘மொழியியல்’ இதழ் வெளியீடு பற்றிய குறிப்பு

1. வெளியிட்டாளர் &
ஆசிரியர்

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,
செயலாளர், அனைத்திந்தியத்
தமிழ் மொழியியற்கழகம்,
மொழியியல் துறை,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலைநகர் 608002

2. அச்சிட்டோர் :

சிவகாமி அச்சகம்,
அண்ணாமலைநகர் 608002

மொழியியல்

தொகுதி 3	எண் 4
பிப்ரவரி - ஜூன் 1980	
உள்ளுறை	பக்கம்
டாக்டர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் தமிழில் ஏவல்	i-iv
வே. சிதம்பரநாதன்	1-14
தமிழில் 'ஆக'	
சி. மகேசுவரன்	15-24
பெட்டக் குறும்ப மொழியில் வேற்றுமை	
எஸ். ஜெயபால்	25-38
சங்கத் தமிழில் நேரப் பெயர்கள்	
செ. வை. சண்முகம்	39-64
தமிழ் மொழியில் துணை வினைகளின் பங்கு	
என். ஜோசப்	65-81
மொழியில் பிரதிபலிக்கும் சமுதாயக் கூறுகள்	
தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன்	83-95
அஷ்டாத்தியாயிலும் தொல்காப்பியத்திலுமுள்ள இலக்கணக் கோட்பாடுகள்	
கு. மீனாட்சி	97-120
மொழிவேறுபாட்டின் கோட்பாடுகள்	
சி. ஏசுதாசன்	121-148